

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/37 (127) ● 20 Eylül 2003 ● 500 000 TL

*27 Eylül'de emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı
dünya halklarıyla birlikte alanlara çıkalım!*

**Ortadoğu halklarıyla
dayanışmayı yükseltelim!**

İÇİNDEKİLER

Anti-emperyalist mücadele ve görevlerimiz	3
Onlar ABD'nin kirli işgalini, biz Irak halkının onurlu direnişini destekliyoruz...	4
Sermaye iktidarı işgal taşeronluğunda kararlı...	5
Emperyalizme karşı mücadele işbirlikçi burjuvaziye karşı mücadeleden ayrılamaz...	6
8.5 milyar dolarlık kredinin içyüzü	7
Enflasyon düştü, bütçe fazla verdi, ekonomi büyüyor, işler tıkırında...	8
Devletzedeler haklarını arıyor!	9
"Demokratikleşme" adı altında düzenin tahkimatı.	10
Filistin halkı siyonist saldırganlığa, emperyalist ikiyüzlülüğe karşı direniyor!	11
Irak direnişi ABD'yi zora sokunca diğer haydutlardan destek istedi...	12
Hedefte İran var	13
Özelleştirme saldırısının yeni dönemi (Orta sayfa)	14-16
Ağartıoğlu Direniş Komitesi'nden kamuoyuna:	17
Özgür bir dünyayı yaratabiliriz	18
Gençlik yasaya karşı barikatı yükseltmeli!	19
Zor dönemde en önde olmak...	20
Kadınısı reklamlar ve reklam tipi kadınlar	21
Genç Komünistler'den Ümit Altıntaş Gençlik Kampı izlenimleri	22-23
Mert Çelik Fabrikası'nın gerçek yüzü...24	
Ru Su: Ezgili bir yürek, devrimci bir sanatçı.	25
Irak'ta Mehmetçik'e saldırılır mı?	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/37 (127) ● 20 Eylül 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39
Fax: 0 (212) 6356993

e-mail: kb1@ttn.net

Kitap istemek için e-mail adresi: eksenyayincilik@superonline

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Ulucanlar katliamının 4. yılını geride bırakıyoruz. Kanlı sermaye devleti, 4. yıl önce Ulucanlar'da gerçekleştirdiği katliamla hücrelere geçişin önünü düzledi. Arkasından 19 Aralık katliamı ile hücrelere geçişi fiilen uygulamaya koydu. Ne var ki, bu katliamlar devrimci iradeyi teslim alamadı, direnişi bitiremedi. Devrimci tutsaklar bugün de hücrelerde direnme geleneğini sürdürüyorlar. Bugün de tecrit ve hücre saldırısına karşı mücadele devam ediyor.

Bugünkü gelişmeler, sermaye devletinin devrimcileri hücrelere kapatmak için niye bu denli kanlı katliama başvurduğunu bütün açıklığıyla göstermektedir. Zindandaki katliamlar 19 Aralık ile doruk noktasına çıkarılmıştır. Devrimci tutsaklar bugüne kadar görülmemiş bir işkence, imha ve katliamla zorla hücrelere sokulmuştur. Bunun gerisinde devrimci tutsakları hem devrimci kimliklerinden soyundurmanın, hem de işçi sınıfı ve emekçilerden yalıtmanın hesapları yatmaktadır. Devletin her dönem uyguladığı yöntemlerden biri de "öncüyü ez, direnişi kır, kitleleri teslim al" politikasıdır.

Hücre ve tecrit saldırılarından sonra sermaye devleti işçi sınıfı ve emekçilere yönelik köleleştirme, örgütsüzleştirme, teslim alma ve mücadeleye güvensizleştirme saldırısına hız vermiştir. Özelleştirmelerin hız kazanması, kölelik yasasının meclisten geçmesi, ücretlerin gerilemesi, kamu hizmetleri ve çalışanlarının tasfiyesi, Ortadoğu'da ABD emperyalizmine jandarmalık... Tüm bunlar öncüsü ezilmiş bir sınıfı teslim almaya yönelik saldırılardır.

Bu anlamda sınıfın öncüsü devrimci tutsaklar cephesinden devlete gereken yanıt verilmiştir. Bundan sonra yapılması gereken öncünün sınıfla buluşmasını sağlamaktır. İşçi sınıfı ve emekçileri devrimci sınıf mücadelesine kazanmak aynı zamanda zindanlarda hücre ve tecrit saldırısını püskürtebilmenin, katliamların hesabını sormanın da biricik yoludur.

Ulucanlar katliamını lanetlemek ve şehitleri anmak için önümüzdeki hafta sonu bazı kitle etkinlikleri gerçekleştirilecek. Bu etkinliklerden biri de İstanbul'da Ümit Altıntaş yoldaşımızın mezarı başında yapılacak. TUYAB'ın çağrısını yaptığı "Ulucanlar katliamının 4. yılında şehitlerimizi 'Ümit Altıntaş'ın mezarı başında anıyoruz" etkinliği 28 Eylül Pazar günü, saat: 13:00'de Karacaahmet Mezarlığı'nda gerçekleştirilecek.

Tüm okur ve devrimci dostlarımızı, Ümit Altıntaş yoldaşımız şahsında yapılacak anmaya ve diğer etkinliklere en güçlü ve kitlesel bir şekilde katılmaya çağırıyoruz. Bu etkinlikler vesilesiyle katliamların hesabını sormanın, devrimci tutsakların teslim alınamayacağını ve onurumuz olduğunu haykırmanın zamanıdır.

Ekim Gençliği'nin Eylül tarihli 64. sayısı çıktı. Okurlarımız Ekim Gençliği'nin yeni sayısını tüm Yay-Sat bayii ve kitapçılardan temin edebilirler.

ÇAĞIRIMIZDIR:
ULUCANLAR
KATLIAMININ
4. YILINDA
ŞEHİTLERİMİZİ
“ÜMİT ALTINTAŞ”IN
MEZARI BAŞINDA
ANIYORUZ...

TARİH: 28 EYLÜL 2003 (PAZAR)
SAAT: 13:00
YER: KARACA AHMET CAMII
KARACA AHMET MEZARLIĞI İÇİ
TUYAB
Yayıncılık ve Mücadele Temsilatı Birliği

Önemli olan savaşa ve Amerikan jandarmalığına karşı tepkiyi eylemli bir düzeye yükseltmektir...

Anti-emperyalist mücadele ve görevlerimiz

Türk devlet yetkilileri, Irak'a asker gönderme konusundaki kararlılıklarını her vesile ile açıklamaktan kaçınmıyorlar. Hükümetinden ordusuna kadar en etkili kurumların en yetkili ağızları her açıldıklarında, asker göndermenin sağlayacağı menfaatleri sayıp döküyorlar. Risk yahut zararlardan sözeden olduğunda da, "her faydanın bir bedeli olacaktır" gibi ifadelerle yanıtlıyorlar. Söz konusu ettikleri "menfaatler" in neler olduğunu açıklamadıkları, "ülke menfaatleri" genel başlığı altında geçiştirdikleri oranda, sözün özünü, "ülke için can feda"ya götürüp dayatmaya çalışıyorlar.

Bu ülkenin gençleri "vatanın ve devletin yüksek menfaatleri" uğruna gidip Irak çöllerinde ölecekler. Tıpkı Kore'de olduğu gibi. Fakat uğruna ölüme gidilen bu menfaatlerin ne menem bir şey olduğu söylenmeyecek, açıklanmayacak... Daha da ötesi, konuya ilişkin görüşmeler, varılan anlaşmalar o halktan ve ölüme gönderilmek istenen gençlerinden gizlenecek. Amerikan basını tarafından ifşa edilenleri gizlemek için ayak üstü bin bir yalan uydurulacak. Gerçeklerin üstü örtülecek. Tüm bunların üstüne de, "vatanın ve devletin yüksek menfaatleri" masasına inanılması, gözü kapalı Irak yollarına düşülmesi bekleniyor. Hayalperestliğin bu kadarına da doğrusu pes!..

Aslında devletin tüm gizleme çabalarına ve medyadan bu yönde aldığı desteğe rağmen, konu öylesine "küresel"leşmiş durumda ki, görüşmelerin ana hatları çok kısa zamanda açığa çıkıyor. Bir biçimde açığa vurmaya zorunda kalıyorlar. Örneğin; bizimkiler "insani yardım", "Irak'ın yeniden inşası" gibi yavelleri tekrarlayıp dururken, Amerika üzerinden "Irak'ta güvenliğin sağlanması", "Amerikan askerinin Irak'tan çekilmesi" gibi ihtiyaçlara ilişkin açıklamalar yayınlıyor. Amerika, Irak'a asker göndermeye ikna için çalmadık kapı bırakmıyor. Asker gönderme sözü aldığı uydurdu devletlerine Birleşmiş Milletler meşruiyeti sağlamak için dört dönüyor.

Sonuçta, Irak'a gidecek her bir askerinin orada Amerikan ordusunun güvenliğini sağlamak, Amerikan çıkarlarına bekçilik yapmak görevi üstleneceği herkesin malumu durumunda. Türkiye'deki "Irak halkının refahı ve çıkarları" üzerine demagojinin buna rağmen sürdürülmesinin, biraz, hazırlık sürecinde tepkileri yumuşatma gibi bir amaca hizmet için olduğu düşünülebilir. Fakat, asıl olarak söz konusu tepkilerin cıvıltısından aldıkları güçle adeta alay ettiklerini kabul etmekte yarar vardır.

Çocuklarımızın canı-kanı üzerine pazarlıkları bizden gizleyerek yapıyorlar. Bu kan pazarlığını gizlemek için gözümüze baka baka yalan söylüyorlar. Ve ne pazarlıkları sürdürürken ne de yalan söylerken en küçük bir tereddüt yaşadıkları, herhangi bir çekince duydukları görülüyor. Normalde korkmaları, çekinmeleri gerekmez mi? Bir, iki, üç, beş değil, yüzlerce binlerce genci ölüme göndermek söz konusu iken, bu gençlerin ve onları seven yakınlarının tepki ve öfkesi egemenlerde az da olsa tereddüt yaratmaz mı? Normalde yaratır, yaratmalı. Komşunun canına kasdetmek, malının yağmalanması, halkının esir alınması için haydutlara yardımcı olmak, normalde, çekince yaratması gereken bir ayıp, ağır bir suç değil midir? Normalde öyledir kuşkusuz.

Ancak, bugün böyle görülmediğine, egemenler ve uşakları tüm pervasızlıklarıyla halklara karşı ittifak halinde saldırdıklarına, üstelik bu saldırganlıklarını, dünyanın tüm dillerinin tüm söz oyunlarını yere serercesine, "demokrasinin savunulması", "halkların kurtarılması", "Irak'ın inşa ve ihyası" gibi zıt anlamlı sözcüklerle adlandırabildiklerine göre, demek ki durum hiç de normal değil.

Amerika'nın Irak'a yönelik saldırı planının ilk gündeme getirildiği dönemde, savaş karşıtı mücadelenin tüm dünyada yükseldiği/yayıldığı süreçte de, Türkiye'de mücadelenin düzeyi fazla yükseltilememiştir. Ancak durum bugün Türkiye açısından çok daha farklı. Bugün Türkiye halkları savaşın doğrudan bir tarafı yapılmaya çalışılıyor. Türkiye gençliği Irak'a Amerikan jandarmalığı için gönderilmeye çalışılıyor. Bugün Türkiye halkları ve gençliği için mesele, komşu ve kardeş halklarla dayanışma görevinin ötesine geçmiş, komşunun canına/malına kasdetme suçunun yanı sıra, kendi canını/malını da riske atma dayatmasıyla karşı karşıya bırakılmıştır. Hem de ne adına? Egemenlerin emperyalizme uşaklıklarının devam edebilmesi için.

Böyle ağır bir dayatmayla karşı karşıya bırakılan, üstelik bir de alay edercesine Irak halkına yardım için gideceği anlatılan Türkiye'nin işçi ve emekçi halklarının, gençliğinin, çok daha aktif, çok daha büyük bir tepki göstermesi gerekirken, ne yazık ki, durumun vehametiyile kıyaslandığında, tepkiler, tezat teşkil edecek düzeyde cılız ve parçalı konumunu sürdürmektedir. Son derece açık ve acı gerçek şudur ki; bu durumda egemenlerin Irak seferini engellemek mümkün olamaz. Oysa, kitlesel tepkinin eylemli ifadesi dışında bu gidişi durdurabilecek başka bir güç de bulunmamaktadır.

İçinde bulunduğumuz durumun "garipliği" işte bu çarpıcı çelişkide yatıyor. Egemenlerin kararlılığını kırmanın ve Irak seferini durdurmanın tek yolu tepkilerin kitlesel ve eylemli ifadesiyken, ve Türkiye halkları gerçekten bu savaşı haksız görüyor ve tepki duyuyorken, bu tepkileri topluca ifadelendirmek ne yazık ki mümkün olamamaktadır. Amerikan uşağı devlet ricali ve yine aynı kategoride yer alan "bir kısım medya" ve mensubu dışında, Irak'a asker göndermeye taraf konuşan kimse görülüyor. İşçi sınıfı ve emekçi kesimler içinde görüş belirten herkes, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı konuşuyor. Bu savaşın ne kadar haksız ve vahşi bir savaş olduğu, Türkiye'nin Irak'ta Amerikan jandarmalığına soyunmasının son derece yanlış olduğu, nerdeyse herkesin üzerinde anlaşıyor görüşler. Ne var ki iş bu derece hemfikir olunan konu üzere harekete geçmeye geldiğinde, bir türlü bir araya gelinmiyor. Her kafadan ayrı bir ses çıkıyor. Ayaklar da başları takip ediyor.

Bu da, farklı görünen pek çok sorunla aynı sonuca götürüyor durumu. Görevi örgütlediği kitlelerin çıkarlarını korumak olan örgütler (sendikalar, demokratik kitle örgütleri vd.) emperyalist savaşa karşı üyelerini çıkarlarını korumak üzere bir araya gelip, ortak bir mücadele hattı örgütlemek için çalışmıyor; sorunu görmezden geliyor, daha ötesi umursamıyorlar. Bu sözde örgütler bu umursamazlıklarını kölelik yasaları çıkarılırken de, özelleştirme adı altında

işsizleştirme ve yağma gerçekleştirilirken de aynen sürdürmüşlerdi. Şimdi, insanlarımız emperyalizmin çıkarları uğruna ölmeye ve öldürmeye zorlanırken de aynı umursamazlık içindeler. Çünkü bu örgütlerin yöneticileri genelde ruhlarını emperyalizme ve uşaklarına çoktan teslim etmiş, çıkarlarını temsil ettikleri işçi ve emekçilerin çıkarlarından ayırmış, egemen burjuvaların çıkarlarıyla ortaklaştırmış durumdadırlar.

Dolayısıyla, onlardan, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı, işçi ve emekçilerin çıkarları yönünde adım atmalarını beklemek büyük bir hata ve gaflet olacaktır. Bu yönetimlerden beklenebilecek hiçbir şey yok, fakat onları zorlamak gereken çok şey bulunuyor. Bu örgütlerin başını tuttukları sürece, isteseler de istemeseler de, tabanın istek ve çıkarları doğrultusunda kararlar almak zorunda bırakılabilirler, bırakılmalılar. Elbette örgüt yönetimlerini böyle kararlar almaya zorlayabilecek ana güç örgütün üye kitesidir.

Komünistlerin ve genel olarak devrimcilerin anti-emperyalist mücadele görevlerinin asıl zorluk alanı da burasıdır. Devrimcilerin sokağa çıkıp Irak'a asker gönderilmesine karşı olduklarını ifade etmeleri, yahut bu doğrultudaki görüşlerini çeşitli araçlarla kitlelere duyurmaları çok büyük bir zorluk taşımıyor ve zaten aylardır tekrarlanarak yapılıyor bu. Ancak, yukarıda da belirttiğimiz gibi, iktidar sahiplerinin kararlılığını kırarak olan asıl güç işçi ve emekçi kitlelerin eylemli mücadelesidir. Sınırlı sayıdaki komünistin ve devrimcinin kararlı mücadelesi değil.

Buradan, anti-emperyalist mücadele görevlerimizin, asıl olarak, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı bir görev, onları örgütlemek ve mücadeleye yöneltmek görevi olduğu sonucuna ulaşılmalıdır. İşin propaganda kısmında epeyce mesafe kaydedildiği, Irak'a saldırının da öncesinden başlayarak sistemli bir çalışma yürütüldüğü, zaten Amerikan saldırganlığının işçi ve emekçi kitleler nezdinde hiçbir meşruiyetinin bulunmadığının açık olduğu göz önüne alınırsa, şimdi faaliyetin ağırlığını tepkilerin örgütlenmesine yoğunlaştırmak gerektiği görülecektir.

İşlerin hızlanması, bir an önce karara ve eyleme dökülebilmesi için, öncelikle, sınıfın ve emekçilerin "örgütlü" kesimlerine yönelmek, bu kesimlerin, örgütlerini mücadele kararı almaya zorlayacak taban örgütlülüklerine kavuşturulması için yoğunlaşmak gerekiyor. Bu, işin kolayına kaçmak değil, işi kolaylaştırmak için gerekli. Eğer sınıfın ve emekçilerin örgütlü kesimleri birleşik bir eylemlilik ortaya koyabilirse, örgütsüz kesimlerini peşine takması mümkündür. Kanal bir kez açıldığında, öfke ve tepkilerin bu kanala akması, orada birleşmemesi için fazla bir neden kalmaz.

Elbette ondan sonra da örgütlenmesi, mücadelenin sürdürülebilirliğini sağlamak için eylem içindeki kitlelerin örgütlenmesine girişmek gerekecektir. Ama bugün öncelik bunu kırıp yolu açmaktır. Sınıf devrimcileri, sınıfa ve emekçi halklarımıza karşı bu görevlerini yerine getirmek için tüm güçleriyle seferber olmalıdırlar.

Onlar ABD'nin kirli işgalini, biz Irak halkının onurlu direnişini destekliyoruz...

Amerikan uşaklarından hesap soralım!

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

ABD'nin Irak işgali sürüyor. Irak üzerindeki bu işgalci egemenlik, ABD emperyalizminin Ortadoğu ve dünya üzerinde emperyalist egemenliğini sağlama amacına hizmet ediyor. İşgal orduları, zorbalık ve katliamlar yoluyla, dünyayı tekellerin serbest bir yağma ve sömürü alanına dönüştürüyorlar. Emperyalist zorbalığın arkasında böylesi kirli çıkarlar bulunuyor. İnsan yaşamı bu kirli çıkarlar için hiç sayılıyor. Binlerce insan sadece bu kirli çıkarlar için işkencelerden geçiriliyor, katlediliyor. Dökülen kan uluslararası tekellerin kasalarına yeşil dolarlar olarak akıtılıyor.

Ancak emperyalistler bu gerici amaçlarına ulaşmakta zorlanıyorlar. Çünkü dünyanın birçok bölgesinde olduğu gibi Irak'ta da halkın direnişiyi karşı karşıyalar. Direniş henüz yolun başında olmasına karşın emperyalist işgal orduları tam bir çaresizlik yaşıyorlar. Irak onlar için şimdiden bir bataklık haline gelmiş bulunuyor. Irak halkı tarafından sevinç gösterileriyle karşılanmayı umanlar şimdilerde tabut tabut ülkelerine geri gönderiliyorlar.

ABD işte içerisine düştüğü bu bataklıktan kurtulabilmek için, çeşitli ülkelere asker talebinde bulundu. Böylelikle hem ölen ABD askerlerinin ülke içerisinde yarattığı gerilimden kurtulmayı, hem de Irak'taki işgal güçlerinin varlığını büyütürerek Irak halkının işgal karşıtı direnişini ezmeyi umuyor.

ABD ile emperyalist paylaşım mücadelesi veren Almanya, Fransa, Rusya gibi ülkeler asker göndermeyi Irak pastasından alacaklara paya ve bu payın büyüklüğüne dair yaptıkları pazarlıklara bağlamış bulunuyorlar. ABD'nin kölesi durumuna gelmiş bir dizi ülkenin işbirlikçi iktidarı ise ABD'nin asker isteğini bir emir olarak görüp hizaya geçtiler. Bu ülkelerin başında Türkiye geliyor. ABD işbirlikçisi sermaye iktidarı, 1 Mart'taki tezkere hezimetinin ardından efendisine sadakatini göstermek için son derece atak bir biçimde asker gönderme hazırlığına girişmiş bulunuyor. Böylelikle Irak'ta fiili olarak ABD'nin yanında saf tutarak, efendisi tarafından kollanmayı umuyor. ABD ile kan parası pazarlığı yapıyor. Emekçi çocuklarının ABD hesabına dökülecekleri kana fiyat biçiyor.

Yapılan pazarlıklar büyük ölçüde tamamlanmış durumda. Geline aşamada artık askeri hazırlıklar yapılıyor, Türk askerinin Irak'ta nerede konumlanacağı gibi teknik konular konuşuluyor.

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

İşbirlikçi iktidar böylesine bir uşaklığı ve suç ortaklığını bize rağmen yapıyor. Bu ülkenin işçileri, emekçileri, gençliği, işsizi, büyük çoğunluğu ABD hesabına ölmeyi ve öldürmeyi reddettiği halde ABD'nin yanında saf tutuyor. Çünkü işbirlikçi sermaye iktidarı geleceğini ABD'nin geleceğinde görüyor. Çünkü kendisi de bu ülkede milyonların yıkımı ve sömürüsü üzerine kurulu, harcı kanla karılmış bir düzenin bekçiliğini yapıyor. Çünkü varlıklarını ABD'nin kanlı operasyonlarına borçlular, egemenliklerini ABD'nin eteklerine tutunarak sürdürebiliyorlar. Hükümeti Beyaz Saray'a, ordusu Pentagon'a bağlı çalışıyor, hazinesi İMF memurları tarafından yönetiliyor. Onlar ABD'nin "oğlanları",

ABD yetiştirmeleri. İşte bunun içindir ki, bu ülkenin büyük çoğunluğunun onay vermediği ve hiçbir meşruluğu olmayan bir gerici savaşa suç ortağı olmaktan çekinmiyorlar.

Irak'a asker göndermenin hiçbir haklı ve meşru yanı yoktur. Kardeş bir halkın emperyalistlerin yararına köleleştirilmesi için asker gönderiliyor. Gönderilecek asker Irak halkına kurşun sıkmak, öldürmek ve ölmek için gidecek. Sermaye iktidarı bu katı gerçeğe kılıf bulmak için şimdilerde söylenmedik yalan bırakmıyor. Medya aracılığıyla sistematik bir kampanya örgütüyor.

Irak'a asker göndermenin "insani yardım amaçlı" olduğu bu kampanyanın beylik yalanlarından biri. Oysa bunun nasıl aşağılık bir yalan olduğunu anlamak için uzağa gitmeye gerek yok. Irak halkına "insani yardım" götürdüklerini iddia edenler, kendi ülkelerinde yıllardır halkı acımasızca soyuyor, açlığın ve sefaletin derin kuyusuna atıyorlar. Bu ülke bizzat bu işbirlikçi iktidar tarafından emperyalistlerin çiftliği haline getirildi. Emekçi halk sistematik biçimde soyularak, elde edilen kaynaklar tekeli burjuvazi ve emperyalistlerin kasalarına akıtılıyor. İnsanca bir yaşam isteyenlerin başında cop eksik edilmeyip işkenceden geçiriliyor, tutuklanıp cezaevlerinde katlediliyor. Özgürlük isteyen bir halk sistematik biçimde inkar ve imha ile karşılanıyor. Bu uğurda onbinlerce insan katlediliyor, kentler yakılıp yıkılıyor. İşte kardeş bir halka "insani yardım" götürdüklerini iddia edenlerin sicili böylesine bozuk, böylesine kanla lekeli.

ABD'nin maşalığına soyunanlara karşı Irak halkının tavrı nettir. Irak halkı, her nereden olursa olsun, ister müslüman ister "insani yardım" kisvesi taşıсын, Irak topraklarına basacak "her yabancı gücün işgalci muamelesi göreceğini" ilan etmiş bulunuyor. Irak halkının huzuru ve ihtiyaçları için asker göndereceklerini iddia edenler ise, Irak halkının bu haklı tepkisine histerik şoven bir kampanyayla yanıt veriyorlar. Biz desturu ABD'den alıyoruz diyorlar. Açık ki, işbirlikçi sermaye iktidarı, ülkenin emekçi halkına rağmen Irak halkını karşısına alarak ABD'nin taşeronluğuna soyunuyor. ABD emperyalizminin yanında halklara düşmanlıkta onunla birleşiyor.

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

İşbirlikçi sermaye iktidarının safı ABD'nin yanında, Irak halkının karşısındadır. Ancak bu ülkenin emekçi milyonları ne ABD'nin safındadırlar, ne de işbirlikçi iktidarının suç ortaklığını paylaşabilirler. Çünkü bu hem onursuzluk, hem de kendi ipini düşmanına teslim etmektir. Çünkü bölgenin ezilen halklarının düşmanı ortaktır. Düşman ABD emperyalizmi ve onun işbirlikçi iktidarlarıdır. Bu ortak düşman bölge halklarını sistematik olarak soyuyor, zenginliklerini yağmalıyor. Kendi kaderini belirleme iradesi gösteren halkları kırımdan geçirerek, zorbalıkla işbirlikçi rejimler kurarak egemenliğini sürdürüyor. Bunun için, Irak şahsında işgal edilen tüm bölgenin emekçi-ezilen halkları ve onların geleceğidir. İşte bundan dolayı, nasıl işbirlikçi sermaye iktidarı ABD emperyalizmi ile kader ortaklığı yapıyorsa, ülkenin emekçi milyonları da Irak halkıyla kader ortaklığı yapmak zorundadır. Safını ABD emperyalizmi ve işbirlikçi-uşak takımının karşısında belirlemeli, işgalcilere karşı yürütülen onurlu direnişe destek vermelidir.

Emekçi çocuklarını Irak halkının direnişini kırmak için asker yapmak isteyenlerden hesap sormak, asker gönderme tezkeresini sokaklarda yırtmak için harekete geçmeliyiz. Çünkü biz emekçi milyonların, Irak direnişini desteklemenin ötesinde, emperyalistler ve onların yerli işbirlikçilerine karşı yeni bir direniş cephesi açmaya ihtiyacımız var. Çünkü her türlü yokluğumuz ve sefaletimizin arkasında onlar var. Onlar tarafından soyuluyor, onlar tarafından katlediliyor, onlar tarafından ögütülüyor. Dolayısıyla kurtuluşumuz emperyalistleri ve işbirlikçilerini ülkemizden ve bölgemizden kovmaktan geçiyor.

Sermayeye köle, ABD'ye asker olmayı reddetmeliyiz. Emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı bölge halklarıyla dayanışma içerisinde direnişi yaymalı, efendi ile uşaklarını bölgemizden kovmalıyız.

Kahrolsun emperyalizm ve işbirlikçiler!

Direnen Filistin ve Irak halkı kazanacak!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

(BDSP)

Sermaye iktidarı işgal taşeronluğunda kararlı...**Emperyalist savaş karşıtı
mücadelenin artan önemi**

Irak'a asker gönderme konusunda egemenlerin sürdürdüğü politik ve psikolojik çalışmalar, sanki henüz karar verilmemiş izlenimi yaratıyor. Oysa bu karar aylar önce verildi. ABD'nin huzuruna çıkıp "asker gönderelim" diyenler, Türk devletinin yetkilileri değil miydi!

ABD, saplandığı bataktan kurtulmanın yollarını açmaya çalışıyordu o zaman. Emperyalist rakiplerine verdiği işbirliği mesajları duyulmazlıktan gelindi. BM nezdinde sürdürdüğü girişimler tutmadı, henüz de bir mesafe alabilmiş değil. Fakat esas enerjisini pis işlerini yaptıracağı uşakları toplamaya ayırdı. 30 uşak devletten söz alındı. Ama sonuç tam bir fiyasko oldu. Bu 30 ülkenin çoğu sözünü sembolik düzeyde yerine getirdi. Bazıları da verdikleri sözden çark ettiler. 30 ülkenin katılımı ile yaratılmaya çalışılan uluslararası meşruiyet zemini de böylece güme gitti. Sonuçta ABD el elde baş başta kaldı.

Bir yandan bu gelişmeler yaşanırken, diğer yandan da Türkiye'ye yönelik hizaya çekme operasyonu sürmekteydi. Bu operasyonun sonuçları, tam da diğer alanlardaki çabaların mevcut sonuca doğru gittiğinin görüldüğü bir evrede alınmış oldu. Türkiye'nin hazır hale gelmesi, deyim yerindeyse ABD'nin imdadına yetiştirdi. Türkiye'nin hazır olup olmadığının kaba biçimlerde, örneğin "çuval olayı"yla, keza Güney Kürdistan'da Kürtler ve Türkmenler üzerinden yapılan manevralarla test edilmesiyle birlikte de, Türk egemenlerinden göreve hazır oldukları mesajı iletilmiş oldu. ABD'ye kalan tek iş, Türkiyeli işbirlikçilerine "talip olduğunuz görevi veriyorum" demek oldu.

**Savaşı güncelleştirmenin şimdiki adı
işgalciliği güncelleştirmek!**

Alınan görevin bilince çıkarılıp net bir devlet kararı haline getirildiği günden, hani geçtiğimiz aylarda toplanan devlet zirvelerinden beridir de, aslında bunun icra hazırlıklarına tanık oluyoruz. Karar almak bir şeydir, ama bu kararın hayata geçirilmesi, keza önündeki engellerin giderilmesi başka şey. Şimdiye kadar birçok cepheden yürütülen hazırlıklara tanık olduk. Öncelikli olanı ve en önemlisi toplumun hazırlanması, gelişebilecek tepkilerin önden bloke edilmesiydi.

Diğer cephelerden yürüyen tartışmalar, buna hizmet eder bir tarzda yürütüldü, yürütülüyor. Siyasal sorumluluk sirtüşmesi bunlardan biriydi. ABD'nin işlerin uzadığını gördüğü noktada devreye girmesiyle ya da siyasal-diplomatik, askeri alanlardan geliştirdiği ablukayla, bu sorun giderildi. Sonuç Abdullah Gül tarafından şöyle açıklanmış oldu: "*Sorumluluk elbette hükümetindir. Bunda kuşku yok. Karar siyasi olacaktır. Ama Genelkurmay'ın ne dediğine bakmadan karar almak da yanlış olur.*"

Gül'ün açıklamaları, "asker evet diyecek, bunu toplum önünde açıklayacak, biz de siyasal sorumluluğu alıp tezkereyi çıkaracağız" anlamına geliyor. Biliyoruz ki 'askerler' en üst düzeyden, bizzat Genelkurmay Başkanı ve hemen yanbaşındakilerin ağzından, "*Arka bahçemizdeki yangına seyirci kalamayız*", "*Irak'ın istikrarı bizi doğrudan ilgilendirir, buna katkı sunmamız doğaldır*" gibi sözlerle, Irak'a asker göndermek yanlısı olduklarını çoktan beyan ettiler. Dahası kendi muhataplarıyla

planlamalara bile giriştiler.

Bu planlamaların kendisi de toplumu hazırlamak bağlamında kullanıldı, kullanılıyor. Amerikan askerlerinin, savaş çetesi yetkililerinin Türk ordusunu övgüye boğan sözleri, Türk generallerini ikna etmekten ziyade toplumdaki şovenist duygulara gönderilmiş bir mesajdı.

Diğer bir önemli tartışma, Türkiye'nin kazançları üzerinden, ekonomide olduğu kadar, siyasi ve askeri alandaki kazançları, örneğin KADEK ve Güney Kürdistan'da "istenmeyen bir oluşum" sorununu çözmek, petrolerden "tarihsel hak olan" payı almak, bölgesel liderliği kapmak vb. üzerinden yürütülüyor. Bu propagandaların kirli savaş yıllarından beri şovenizm zehiriyle sersemletilmiş kesimler üzerinde etkisini yadsımak mümkün değil.

"Irak'tan çağrı" politikası tutmadı

Nitekim kararın icra hazırlıkları çerçevesinde yürütülen bu çabaların sonuçları, Türk egemenlerine giderek daha pervasız davranma cüreti veriyor. Başlangıçta yoğun bir şekilde gündeme getirilen uluslararası meşruiyet, BM ve NATO kararları, "şemsiye" gibi konular artık hatırlanmaz oldu. Türk devletinin elinde kala kala Abdullah Gül'ün başta formüle ettiği "Irak'tan davet" kaldı. Aslında baştan beri buna özel bir ağırlık verildi.

Genelkurmay, MİT, Dışişleri Bakanlığı tarafından oluşturulan heyet, söylendiği gibi Irak'ta nabız yoklamak için değil, aşiret liderlerini, kukla yönetimdeki çevreleri ikna için oraya gönderildi. Heyetin faaliyetleri neticesinde Türkiye Iraklı aşiret liderlerinin akınına uğradı; Türkiye'nin vaatlerini ilk ağızlarından, AKP hükümetinden, Genelkurmay'dan, TÜSİAD asalaklarından dinlemek üzere... Cürmü kendinden ibaret aşiret liderleri genelde Türkiye'nin istediği açıklamalarda bulundular. Fakat ABD'nin şimdilerde nihai amaç olarak formüle ettiği "müttefik bir yönetim" in içinde yer alanlar, ısrarla Türkiye'nin Irak'a girmesine karşı olduklarını belirttiler. Ne Irak Türkmen Cephesi'nin konseydeki temsilcisi, ne yeni seçilen başkanı, ne kukla konseyin başkanı Ahmet Çelebi, ne de belli başlı üyeleri Türkiye'ye davet çıkardılar. Kukla konseyin dışişleri sorumlusu zavallı Hoşyar Zebari, farklı bir şey söylemediği halde ama Kürt olduğunu unuttuğu için, en sert kalayı yemek durumunda kaldı.

Türkiye'deki ABD işbirlikçilerinin arsızlığı son raddeye varmış olmalı ki, timsah modunda açıklamalar yapmaktan geri durmuyorlar. Kendilerinden daha düşkün Çelebi gibi bir uşağın zoraki Türkiye ziyaretinde tüm baskılara rağmen açık davette bulunmayı, başta Gül ve Erdoğan olmak üzere işbirlikçileri fena kızdırdı. Hiç utanmadan "nasıl olur da bizi davet etmezsiniz, diğerleri daha mı iyi" havalarıydılar. Abdullah Gül, kendi kendisini yalanlarcasına, dahası bugüne dek yürütülen çabalarının boşa olduğunu ilan edercesine "*Hangi politikacı çıkıp da açıkça yabancı askerleri ülkesine çağırabilir. Bunu beklemek de yanlış. Oturup konuştuğunuzda Türkiye'ye büyük güvenleri var. Türkiye'nin gelmesini istiyorlar. Ama çıkıp da konuşamaz. Egemenliği yoktur*" itirafında bulunuyor.

Politikalarının beydude olduğunu anlayan bir

işbirliğinin kızgınlığından mıdır, yoksa bizi mi kandırmaya çalışıyor, bilinmez, kalkmış Iraklılar ısrarla aksini söylediği halde o "Türkiye'nin gelmesini istiyorlar" diyor.

**İşçi ve emekçilerin
Amerikancılığa yedeklenmesi**

Bunlar Türkiye'deki Amerikan uşaklarının arsızlığının vardığı boyutları ibretlik vesikalarıdır. Şimdi iş, prensipte alınmış ve icrası için harıl harıl hazırlıkları yürütülen devlet kararını resmen ilan etmeye kaldı. Gazetemizin baskıya girmesinden sonra toplanacak MGK'da karara son şeklinin verileceği, tezkerenin kaza risklerinden korunması için alınacak önlemlerin konuşulacağı açıklandı. Bu önlemlerin içinde en öncelikli olanı, şimdiye kadar görülmüş olduğu gibi, işçi ve emekçi kitlelerin manipüle edilmesi, düzeni zorlayacak tepkilerden alıkonulmasıdır.

Egemen çevreler içinde çelişkiler yaratan noktalar son kertede çıkarlara tekabül etse bile, bunların çözümünü kitleleri yedekleme kapışmalarının sonuçları üzerinden sağlanıyor. Ama her zaman egemen sınıfların ortak paydada toplanan çıkarlarının ifadesi olan rejimin bekası en üstte tutuluyor.

Şimdi düzenin geleceği ABD'nin Irak işgaline endekslenmiş durumda. Sorun sadece Irak pastasından pay kapmak değil, gelecekteki eteğine tutunmakta gördükleri Amerikan hegemonyasının Irak'ta yara almamasıdır. Çukura düşmüş Amerikancılar'ın "Türk askeri gitmezse ABD askerleri ölmeye devam eder", "Irak'ta istikrarın (Türkiyeli uşaklar için bunun ABD egemenliğinden başka bir anlamı yoktur) sağlanması her şeyden çok Türkiye'yi ilgilendirir" demesi başka nasıl anlaşılabilir ki? Irak'ta işgal taşeronluğu yapma kararlılığının gerisinde, sermaye iktidarının böylesi bir stratejik bakışı var.

**Savaş çetesine soluk aldırma
sorumluluğu**

Aylardır Türk egemenlerinin ABD'li efendilerini bu kez hüsrana uğratmamakta kararlı olduklarını izliyoruz. Şimdiye kadar savaş karşıtı duyarlılığın etkili tepkilere dönüşmemesi ABD uşaklarının işini bir hayli kolaylaştırdı. Onlar giderek daha pervasız, giderek daha arsız davranıyorlar. Sınıf ve kitle hareketi cephesinden bir gelişme olmadığı durumda, işgal taşeronluğu kararını kolayca hayata geçirebilecekler.

Washington'daki savaş çetesi de rahat bir nefes alabilecek. İçte ve dışta giderek zorda kaldığı, çekilme tartışmalarının başladığı bir zamanda haydut takımına güç verecek bir gelişme, sadece Irak halklarının değil, sadece Türkiyeli işçi ve emekçilerin değil, dünyanın tüm mazlum halklarının zararınadır.

Irak halklarının soluksuz bıraktığı savaş çetesinin umudunu Türkiye cephesinden kırmak, sermaye iktidarının kararlılığını kırmakla, Türk askerinin işgale katılmasını durdurmakla aynılaşmıştır. Bu nedenle savaş ve işgal karşıtı mücadeleyi bir an önce yükseltmek, sınıf ve emekçi kitleler payına acil bir görevdir ve hayati bir önem taşıyor.

Emperyalizme karşı mücadele işbirlikçi burjuvaziye karşı mücadeleden ayıramaz...

Kaderini emperyalist sisteme ve sistemin efendisi ABD'ye bağlayanlar

Türk burjuvazisinin ekonomik, askeri, siyasal alanda ABD emperyalizmi ile kölece ilişkilere girdiği bir sır değil. Bugüne kadar ABD'nin Ortadoğu'daki jandarmalığı rolüne soyunan işbirlikçi egemen sınıf, dün Afganistan'da yarım kalan asker gönderme işini bu sefer tamamlamak niyetinde. Her ne kadar bu konuda çeşitli kaygılar dile getirilse, "ulusal çıkarlar" öne sürülse de, özünde Türk sermaye sınıfının en ufak bir esneme, taleplerini dayatma ve elini güçlendirme şansı bulunmuyor.

İşbirlikçi sermaye sınıfı "stratejik konumu"nu, ABD'ye ne kadar pazarlamaya çalışırsa çalışsın, onu asil olarak ilgilendiren emperyalist-kapitalist dünya ile bütünleşme yolunda izlediği "stratejik" hedefleridir. Tüm varlığı ile emperyalizme bağlanmış işbirlikçi sermaye sınıfı, geleceğini ve çıkarlarını da buna bağlamış durumdadır.

Bugün ABD Irak batağında çırpınırken diğer emperyalist ülkelerin bir yandan ellerini ovuşturmaları, diğer yandan BM şemsiyesini açma yönünde ılımlı ve olumlu sinyal vermeleri de bu "stratejik" çıkar birliğinden bağımsız değildir. Nihayetinde onları asil ilgilendiren emperyalist-kapitalist sistemin devamlılığıdır. ABD'nin Irak batağına gömülmesi ezilen dünya halklarına büyük bir moral-motivasyon sağlayacak, devrimci muhalefetin yükselmesine neden olacak ve böylece kendi iktidarlarını da tehdit edecektir. Son noktada böylesi bir durum, içte her ne kadar çelişki ve çatlak yaşansa da, emperyalist ülkelerin tercihi olamaz.

İşbirlikçi burjuvazisi sınıfsal çıkar ve kaygılarına göre hareket ediyor

Türk egemenleri de eklentisi olduğu kapitalist dünyaya bu çerçeveden bakmakta, yaşadığı ekonomik kriz, içten içe mayalanan kitlelerin öfkesi ve içinde debelendiği çözümsüzlük ortamından çıkış yolunu ABD emperyalizmine uşaklıkta görmektedir. Türk burjuvazisi Ortadoğu halklarına karşı düşmanca davranırken ABD'nin jandarmalığına bu denli hevesle koşması da, aynı sınıfsal kaygılardan kaynaklanmaktadır.

Bu doğrultuda Türk sermayesinin sefil çıkarları Ortadoğu'da ABD'ye jandarmalık yapmayı, bölge halklarının direnişini ezmeyi gerektiriyor. Filistin'de süren ve Irak'ta giderek büyüyen direnişin güçlenmesi Türkiye halklarında anti emperyalist mücadele isteğini tetikleyeceği ve direnişin diğer bölge halkları tarafından da sahipleneceği gerçeği var ortada. Emperyalist sistemin bir yandan beslerken diğer yandan beslediği Ortadoğu'daki "istikrarsızlık" aynı zamanda kapitalist-emperyalist dünya düzeni için bir tehdittir. Bu tehdidin Türk sermaye sınıfını da vuracak bir silaha dönüşebilme ihtimali tüm kaygı, çıkar ve çekincelerinin önüne geçmektedir.

Bu yeri geldiğinde Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesini ezmek ve teslim almak, ülkedeki ilerici güçleri ve devrimci muhalefeti yoketmek; yeri

geldiğinde Afganistan örneğinde olduğu gibi ülkeyi boydan boya emperyalizmin savaş üssüne çevirmek; veya bugün olduğu gibi, bölge halklarını doğrudan katletmek ve direnişini ezmek üzere polis gücü olarak bölgeye girmek hevesi şeklinde kendini gösteriyor.

ABD emperyalizmine bu denli kopmaz bağlarla bağlı olan Türk burjuvazisinin daha fazla pay koparmak için öne sürdüğü diğer tüm gerekçelerin özünde bir anlamı ve karşılığı yok. Ne "ulusal çıkarlar" gereği çizilmiş kırmızı noktalar, ne "uluslararası meşruiyet" bahanesi, ne "Irak halkının çağrısı" demagojisi, ne de "Irak'ı yeniden yapılandırma" yalanları, bu kanlı ve kirli niyetleri gizleyemez. Irak halkı hangi ülke, milliyet, kültür ya da dinden olursa olsun ıgalci güçlere karşı direnirken, öne sürülen bu türden yalan ve çarpıtmaların hiçbir meşru ve haklı gerekçesi olamaz.

Yalan ve çarpıtma siyasi iktidarı alay konusu yapıyor

Asıl niyet ve amaçlar çeşitli yalanlarla perdelenmeye çalışıldığı için siyasi iktidar hem iç hem de dış kamuoyunda inandırıcı ve ikna edici olamıyor. İşgalde piyonluk yapmak için önceleri "ulusal çıkarlar" öne sürülüyordu, daha sonra "BM ya da NATO kararı"nın üzerinde duruldu. Bunun da henüz ne zaman ve hangi şartlarda gerçekleşeceği belli olmadığı ve bu alanda emperyalistler arası pazarlıklar sonuçlanmadığı için, bu sefer de devreye "Irak halkı bizi çağırıyor" girdi. Iraklı aşiret liderleri, geçici hükümet temsilcileri ve hatta Türkmenler de siyasi iktidarı rahatlatan açıklamayı bir türlü yapmadılar. Kürt akımlar ise baştan beri karşı olduklarını her fırsatta yineliyorlar.

Son olarak çağrı yapmaya "ikna" edilmek üzere Irak Geçici Yönetim Konseyi Başkanı Ahmet Çelebi Ankara'ya davet edildi. ABD'nin kuklası Çelebi bile bu çağrıya "yetkili olmadığını" ifade ederek, "Normalleşmeye katkınız olabilir, ama ABD'yle hareket ederseniz, çatışmayı ateşlersiniz. Türk askeri Irak'a gelecekte, ABD'yi değil, BM'yi arkasına alıp gelmeli. Kardeşliğin bozulmaması buna bağlı" dedi.

Irak'a girme kararına ne kadar "meşru ve insani" bir kılıf giydirilmeye çalışılırsa çalışsın mızrağın çuvala girmesi mümkün görünmüyor. Dışişleri Bakanı Gül, Çelebi'nin açıklaması üzerine, "ulusal çıkarlar" ve "meşruiyet" arayışını da bir tarafa bıraktı, "Türk askeri, Irak'a girmek için can atmıyor. Gierse, dostluk ve barış için girecek. Polis ya da inzibat gücü olmayacak" deyiverdi.

Böylece piyon olarak kullanmak isteyen ABD'nin dışında kimsenin Türk askerini Irak'a "çağırmadığı" ortaya çıktı. Siyasi iktidar "konser" yoluyla Irak halkını "ikna" etmeyi düşünecek kadar "dahiyane"

planlar yaparken, aklı kendinden menkul bir şarkıcı dahi kalkıp "benim Irak'ta ne işim var?" diye sorabildi.

Ancak ABD'nin çağrısı, bir talep ya da rica değil elbette. ABD'de emirleri ve çıkarları doğrultusunda "koşulsuz ve çekincesiz" bir itaat istiyor. Özetle nazlanmadan, şart koymadan Irak'a git ve benim yerime öl ve öldür diyor. Bunun için de Kürt kozuna oynuyor. Bush'un "yanlışlıkla" yaptıklarına eklenen yeni bir gelişme, Türkiye yönetenlerini ayağa kaldırmaya yetti. Haydutbaşı bir Kürtlere bir Türklere mavi boncuk dağıttığı için "Irak'ın kuzeyi kendisini yönetme yolunda ilerliyor" açıklaması yaptı. Hemen ardından bu "yanlışlığı" düzeltme yoluna gidildi. Ankara, açıklamayı "yanlış yorumlamıştı". Açıklamada bir sorun yoktu, ancak yorumlamada yanlışlık vardı.

Oysa ABD'nin uzun zamandır bölgede kendi denetiminde bir Kürt devleti kurma çaba ve niyetleri biliniyor. Körfez Savaşı sonrasında Irak Kürtleri'ne açılan serbest bölge bunun bir adımıydı. ABD çıkarları neyi gerektiriyorsa öyle davranıyor ve karşısında hiçbir manevra şansı olmayan işbirlikçi sermaye iktidarının kaygılarını da bir türlü "beklenen ve istenilen" düzeyde çözmeye yanaşmıyor.

“En iyi ihraç malı”nın rüşvet tarihi belirlendi

Hükümet cephesinden her ne kadar “henüz ortada verilmiş bir karar yok, görüşmeler sürüyor” vb. açıklamalar yapılsa da gerçekte pazarlıkların çoktan bittiği, çekince ve kaygıların tali planda kaldığı ortada. İş sadece resmi olarak bu kararın ilan edilmesine kaldı. Gerisi kitleleri aldatmaya dönük yalan ve dolandan ibaret.

Irak'ta piyonluğun bedeli olarak verilecek olan 8.5 milyar dolarlık rüşvetin akıbeti 20 Eylül'de kesinlik kazanacak. MGK toplantısının bu tarihten bir gün önceye alınması ise bir tesadüf değil. Aynı tarihlerde Tayyip Erdoğan Dubai'deki İMF/IFCA toplantısına, Abdullah Gül de BM Güvenlik Konseyi çalışmalarına katılmak üzere New York'ta bulunacak. Türkiye yönetenleri bu toplantılara, devletin zirvesinde verilmiş karar üzerine “kesin ve net” bir söylemle katılmak istiyor.

Sona yaklaşıldıkça ABD askerlerinin “yardıma muhtaç” açıklamaları burjuva medyaya yansımaya başladı. Kimi askerler “Gelsinler, çok iyi olur, biz de eve gideriz” derken, kimisi de daha önce Kosova'da Türk askerleriyle birlikte görev yaptığı için “Türk ordusunun tecrübesi ve yeteneği”ne güvendiğini ve “tüm sorunları çözeceği”ne inandığını söylüyor. Türk ordusunun “sorunları” nasıl çözdüğü malum. İmha, katliam, yakıp-yıkma yoluyla “insansızlaştırılan” ve “imarsızlaştırılan” bölgelerde “sorun”lar kökten çözülmüş oluyor.

Bölgeye giden ve incelemeler yapan *Independent* yazarı Robert Fisk, sivil halkın ölümüne dair verilen rakamın, medyada azaltılarak yansıtıldığını söylüyor ve Irak'ta 5500 kişinin tutuklandığını ve bunların yalnızca 200 tanesinin yabancı olduğunu yazıyor. Fisk, Irak'ta El Kaide üyelerinin savaştığı tezinin çürük olduğunu belirtiyor ve Irak'ta işgalci güç olarak bulunan ABD ordusunun, kendi vicdanını rahatlatmak için suçu hep hayali yabancı savaşçılara attığını ifade ediyor.

ABD, kendi yerine direnişi ezecek, halkı katledecek, yerleşim yerlerini yağmalayacak bir askeri ve polis gücüne ihtiyaç duyuyor. Katliam ve kıyım karşısında halkın gösterdiği tepki ve direnişe de piyonlarının maruz kalmasını istiyor. Amerikancı köşe yazarları dahi “Eğer Irak'a jandarma gücü olarak gitmeyeceksek o zaman niye TSK gidiyor? Bayındırlık, Sağlık ve Enerji bakanlıklarının personeli gitsin” diye sorabiliyor.

Savaş karşıtı mücadele anti kapitalist bir karakter kazanmak zorunda

Tarihsel ve güncel gelişmeler işbirlikçi sermaye sınıfının geleceğini ve çıkarını emperyalizmle işbirliğinde gördüğünü kanıtıyor. Siyasi iktidarın asker gönderme kararı da özünde bu stratejik işbirliği temeline dayanıyor. Emperyalizmle mali, askeri, siyasi alanda kopmaz birçok bağ kuran işbirlikçi tekelci burjuvazi ile hesaplaşmadan emperyalist boyunduruk ve dayatmalara son vermek olanaklı değil. Önüne kendi burjuvazisini alt etme hedefi koymayan bir sınıf ve kitle hareketinin anti emperyalist mücadelede başarıya ulaşma şansı yoktur. Bu nedenle savaş karşıtı mücadele emperyalizmin içerdeki dayanağı olan işbirlikçi sermaye sınıfını da hedef almak ve ona karşı da mücadeleyi yükseltmek zorundadır.

ABD'nin savaş ve saldırganlığına dur demek, emperyalizmi Ortadoğu'dan defetmek, bölgeyi devrim toprağına çevirmek için kitleler içinde bu kopmaz ilişki teşhir edilmeli, işçi sınıfı ve emekçilere iktidar hedefi gösterilmelidir. Yoğun bir teşhir, ajitasyon ve propaganda faaliyeti ise güncel gelişmeler üzerinden anti emperyalist ve demokratik istemlere bağlanmalıdır.

8.5 milyar dolarlık kredinin içyüzü

Amerika ile kan pazarlığı sonuçlandı ve Mehmetçiğin kanı 8.5 milyar dolar krediye tahvil edildi ama, bu pazarlığın içerideki tarafları söz konusu kredinin Irak'a asker göndermekle ilgisi bulunmadığını tekrarlamaktan bıkmadı. Mehmetçiğin kanı karşılığı olmadığına yemin billah ediyorlar ama neye karşı olduğu konusunda tek laf etmiyorlar.

Üstelik bu öyle bir pazarlık ki, hem ölümüne bir hizmet sunacaksın hem de borçlanacaksın. Yani, Amerika'nın bizden istediği sadece kendisi için Irak'ta ölüme atılmamız değil, bu ölümler için yaptığı masrafı da karşılamamızdır. 8.5 milyar dolarlık borç, bu harcamanın sadece küçük bir kısmıdır üstelik. Daha, Irak seferi için yapılacak harcamalar var. Irak'ta savaşılacak askerin, kullanılacak silahların, makinelerin masrafları var. Amerikan jandarmalığına kılıf olsun diye girişilecek bir takım göstermelik hizmetlerin giderleri var. Var da var...

Üstelik sözü edilen kredinin kullanımına ilişkin öne sürülen şartlara bakıldığında, Irak için yapılacak harcamalara kullanılmayacağı da görülecektir. Kredinin, büyük oranda borç faizlerine kullanılması gerekiyor. Bu ise, para veriyor görüntüsü altında para çekmek anlamına geliyor. Yani Türkiye hem Irak'a asker göndermeyi hem de üste para ödemeyi taahhüt etmiş oluyor bir bakıma. Gerçekten de sıkı pazarlık yapılmış doğrusu!..

Asker göndermeye ilişkin her konuda olduğu gibi, kredi konusunda da durmadan yalan söylenmesi, elbette, kan pazarlığı olarak tabir edilen bu tutumun çirkinliğinden, pislüğünden, rezillüğünden kaynaklanıyor. Hiçbir toplumsal-siyasal menfaat gözetmeksizin, kan ve can başta olmak üzere tüm imkanlarını efendinin hizmetine sunmak, modern köleciliğin hakim olduğu bu dünya düzeninde bile hoş karşılanacak, övülecek bir tutum değil. En azından efendiler arasındaki rekabet buna izin vermiyor.

Irak'a saldırının başladığı günden bu yana Türk devletinin gösterdiği kölece boyun eğmişlik tavrı, hiç kuşku yok ki, tüm dünyada ibretle izleniyor. Özellikle de rakip emperyalist devlet ve gruplar tarafından. Özellikle, üyelik için kapısı aşındırılan Avrupalı emperyalistler tarafından. Ve hiç kuşku yok ki değerlendiriliyor da. Dünya halkları nezdinde düşülen duruma hiç değinmiyoruz bile.

Avrupa'dan doğru bakıldığında, Türk

devletinin kredi ve diğer konulara ilişkin yalanlarının, iç kamuoyunu oyalamanın yanı sıra, dışarıya karşı prestijini koruma amacına hizmet için tekrarlanıp durduğu da söylenebilir. Biz Amerika'nın kölesi falan değiliz. Irak'a gidersek kendi menfaatlerimiz ve Irak halkının iyiliği için gideriz. Kredinin de bu gidişle bir ilgisi bulunmuyor... filan, demeye getiriyorlar sözde. Tabii, bu tür basit oyunlarla dünyayı kandırmaya imkan bulunmuyor. Belli başlı medya kuruluşları konuya ilişkin haber ve yorumlarında Türkiye'nin içine düştüğü durumu, kredinin neyin karşılığında verileceği bütün açıklığıyla ele almıyor, değerlendiriliyor.

Zaten halihazırda kredi namına ortada olan boş bir sözdür. ABD Hazine Bakan Yardımcısı John Taylor tarafından geçen ay açıklandığına göre, “Pürüz çıkmadığı takdirde kredi anlaşması 23-24 Eylül tarihlerinde Dubai'de yapılacak Uluslararası Para Fonu IMF ve Dünya Bankası'nın sonbahar toplantıları sırasında, ABD Hazine Bakanı John Snow ve Hazededen Sorumlu Devlet Bakanı Ali Babacan tarafından imzalanabilecek”tir.

Bu süreç, Türkiye'nin Irak'a asker gönderme konusunu netleştirmesine, kararları alıp sevkiyata başlamasına yetecek kadar uzundur. Hatırlanırsa, MGK toplantısında erkene alınmış bulunuyor. Bu da Irak'a asker sevkiyatı için devlet kararının kredi anlaşması öncesinde çıkarılma isteğini ortaya koyuyor.

Kredi anlaşmasının onaylanması için Türk devletinin karar verme süreci beklenmiyor, üstelik uzunca vadeye yayılacak küçük dilimler halinde aktarılması suretiyle, en küçük pürüzde musluğun kapatılması tehdidi de ortada tutuluyor. Kredinin aktılma süresi, Amerika'nın Irak'ta tahmini kalış süresiyle de uyumlu görünüyor. Kredinin, 18 aylık bir süre içinde taksitler halinde serbest bırakılması söz konusu. Buna rağmen, her taksidin serbest bırakılmasından önce, Türkiye'nin, ABD ile Irak'ta işbirliği yaptığını ve IMF ile süren program çerçevesinde güçlü ekonomik politikalar uyguladığının teyid edilmesi şartı koşuluyor.

Suyun başını emperyalistler tuttuğu sürece, kimbilir yarın hangi konuda işbirliğini şart koşacak, hangi ülkeye de asker isteyecekler ve istekleri yerine gelmediği anda musluğu kapatma tehdidi yöneltecekler... Bu şimdilik bilinmiyor, ancak tahmin etmek fazla zor değil.

Enflasyon düştü, bütçe fazla verdi, ekonomi büyüyor, işler tıkırında...

Ekonomide pembe yalanlar

Bir takım tablolara, verilere bakıp Türkiye ekonomisini övmek son günlerde sermaye çevrelerinde adeta bir moda haline geldi.

Sermayenin aynı etkili ve yetkili kişileri bundan sadece 2 ay önce yaklaşan bir borç krizinin korkusuyla yatıp kalkıyorlardı. İMF'nin borç ertelemesi ve yeni krediler vermesi onların bu korkularını ortadan kaldırmış olmalı ki şimdi tam tersini yapıyorlar. Gece-gündüz ekonomideki gidişata övgüler düzüyorlar.

Sadece politikacılar, maliyeciler ve medyadaki çok bilmiş ekonomi yazarları değil, İMF ve Dünya Bankası gibi kurumların yetkilileri de bu koroya katılıyorlar. Türkiye'de uygulanan İMF programının ne kadar başarılı yürüdüğünü söyleyip duruyorlar. Hatta Başbakan Tayyip Erdoğan "artık gemi yürüyor" diyerek ekonominin krizden çıktığını ilan ediyor.

"Gemi yürüyor" mu?

Enflasyon ve döviz fiyatlarındaki düşüş, ekonomide pembe tablolar çizme meraklılarını heyecanlandıran ilk gelişmelerdi. Maliye Bakanı Kemal Unakıtan tarafından Ağustos ayı bütçe rakamları açıklandıktan sonra ise yerlerinde duramaz oldular.

Maliye Bakanı'nın açıkladığı ve sermaye çevrelerini sevinçten hoplatan rakamlara göre, Ağustos ayında bütçe gelirleri 10 katrilyon 435 trilyon lira, harcamalar ise 9 katrilyon 482 trilyon lira olmuştu. Dolayısıyla gelirler giderlerden fazla gerçekleşmiş ve tam 952 trilyon liralık bütçe fazlası ortaya çıkmıştı. Faiz dışı fazla ise 5 katrilyonu aşmıştı. Bütçe rakamları ekonominin son 29 ayda gözlenen en iyi durumda olduğunu müjdeliyordu.

İşin kokusunun çıkması için fazla beklemek gerekmedi. Hükümetin bütçe rakamlarıyla oynayarak, açıkçası sahtekarlık yaparak, bu pembe tabloları çizdiği ortaya çıktı. Bütçede yeterli ödenek olmadığı için personel maaşları ve sosyal güvenlik kuruluşlarına aktarılan paraların bir kısmı "emanet hesaplar"dan karşılanmıştı ve böylelikle bütçede gider olarak görülmesi önlenmişti. Bu yolla tam 1.5 katrilyon liralık harcama yapılmıştı. Bütçe hesaplarını bu rakamları dikkate alarak düzelttiğimizde ise bırakın 952 trilyon liralık bütçe fazlasını, tersine, 600 trilyon liralık açık olduğu görülüyor.

Bu sahtekarlığın da gösterdiği gibi sermaye ve hükümet ekonomiyi düzelmese de düzelmiş gibi görünmesine büyük önem veriyorlar. Bunun nedeni açık, işçi ve emekçileri kandırmak. Giderek artan işsizlik, derinleşen yoksulluk koşullarında işçi ve emekçileri pembe tablolarla oyalamak, geleceğe dair boş umutlarla oyalanmalarını sağlamak.

Hele ki Irak'ta ABD hesabına jandarmalığa hazırlandığı şu günlerde, AKP hükümetinin işçi ve emekçileri böyle yalanlarla sersemletmeye, mücadeleden alıkoymaya çok daha fazla ihtiyacı var.

Ekonominin durumuna dair kimi gerçekler

Oysa ekonomideki gerçek tablo yansıtıldan çok farklı. Enflasyon rakamlarının hileli yöntemlerle hesaplandığını, bunun sonucunda da gerçek durumu yansıtmadığını artık sağır sultan bile biliyor. Sermaye

devletinin yetkilileri enflasyonun yüzde 20'nin altında olduğunu söylüyorlar ama işçi ve emekçilerin yaşamında durum çok farklı. Pek çok temel tüketim maddesinin fiyatları devletin açıkladığı rakamları katlayan miktarlarda artıyor.

Bunun doğal sonucu olarak tüketim harcamaları düzenli biçimde azalıyor. İşçi ve emekçiler artık en temel gereksinimleri için bile para ayıramıyor. Fiyat artış hızı eğer bir parça düşüyorsa pazarda çarşıda mallara alıcı bulamadığı için düşüyordur. Bu da iyiye işaret değildir, çünkü enflasyondan daha büyük bir belanın yani stagflasyonun kapıda olduğunu göstermektedir. ('Stagflasyon' durgunlukla enflasyonun iç içe var olduğu bir ekonomi durumunu, yani durgunluk içinde enflasyonu anlatan bir kavram).

Bu arada sermaye sözcüleri tarafından fazla dile

getirilmeyen bir gerçek daha var. O da Türkiye'nin iç ve dış borç miktarının yılbaşından bu yana tam 36.9 milyar dolar artarak, Temmuz ayı sonu itibarıyla 185.4 milyar dolara ulaşmış olması gerçeği. Yani sadece 7 ayda yüzde 25 oranında artmış oldu borçlar. Bunun bir kısmı yeni alınan dış borçlar, ama ağırlıklı bölümünü iç piyasadan alınan borçlar oluşturuyor. Borç batağının derinleşmesi ekonominin gerçekte ne durumda olduğunu ve gelecekteki gidişatının en dolaysız göstergesi sayılmalıdır.

Öte yandan hükümetin "büyüyoruz", "gemi yürüyor" söylemlerini yalanlarcasına işsizlik de artıyor. DİE'nin açıkladığı rakamlara göre, yılın ikinci çeyreğinde, yani Nisan-Mayıs Haziran aylarında işsizler ordusuna tam 159 bin kişi daha katıldı. Böylece sokaktaki işsizlerin sayısı resmi rakamlarla 2.5 milyon kişiye ulaşmış oldu. Gerçek rakamın on milyonun üstünde olduğunu ise başbakanın kendisi, halen işi olan işçi ve emekçilere karşı tehditler savururken ikide bir yineleyip duruyor.

İki sınıfın iki ayrı gerçeği var. Sermaye için ekonominin yolunda olması için yatırımların artması, işsizliğin önlenmesi, emekçilerin gelir durumlarının düzelmesi, ülkenin sırtındaki borç yükünün ortadan kaldırılması gerekmiyor. İsterse memleket yanıp yıkılsın; onlar kar oranlarının yüksekliğine, sömürü ve yağma olanaklarının genişliğe bakıyorlar. Kimin sırtından geri ödeneceğini iyi bildikleri için de İMF'den ya da başka kaynaklardan gelecek kredileri gördükçe ellerini ovuşturuyorlar. Onlar için ekonomi böyle olduğu zaman yolunda.

Sözünü ettiğimiz pembe yalanları ise, daha önce vurguladığımız gibi, işçi ve emekçileri kandırmak için kullanıyorlar.

İşçi ve emekçilerin gerçekleri ise sermayenininkinden temelden farklı. Milyonlarca insan bir taraftan "ekonomi düzeldi" nutukları dinlerken bir taraftan da açlık ve yoksulluğun pençesinde kıvrılıyor. Bir kez daha görülüyor ki; pembe yalanların sarıp sarmaladığı gerçeklerle yüzleşmeden, kendi çıkarlarımız için sermayeyle dişe diş bir mücadeleye tutuşmadan, elde edeceğimiz hiçbir şey yok.

Mamak İşçi Kültür Evi'nde işgal karşıtı etkinlik...

İşgale değil direnişe destek!

14 Eylül Pazar günü, Irak'taki emperyalist işgali ve işgale karşı direnişi öne çıkaran bir etkinlik düzenledik. Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun söylediği direniş türkülleri ile direnen Irak halkını selamlayarak etkinliğimize başladık. İki arkadaşımız tarafından ABD'nin halklara karşı savaş ilan etmesinin nedenlerini, 11 Eylül öncesi ve sonrası durumu da ele alarak değerlendiren bir sunum yapıldı. Ardından Irak halkının yaktığı direniş ateşini bu topraklarda nasıl harlayabileceğimizi, işgale ortak olma anlamına gelen asker gönderme planlarına karşı nasıl bir mücadele hattı izleyeceğimizi tartıştık. Irak'ta ABD jandarmalığı yapmayacağımızı, işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarıyla mücadeleyi

yükseltmemiz gereken yakıcı bir döneme girdiğimizi vurguladık.

Programın son bölümünde 2. Dünya Savaşı'nda Polonya'da Alman faşizmine karşı direnen bir Yahudi gettosundaki direnişi anlatan *Ayaklanma* isimli bir film gösterildi. Film uzun olmasına karşın büyük bir ilgiyle izlendi.

Etkinliğimize yaklaşık 50 kişi katıldı. İşçi Kültür Evi olarak sürecin ihtiyaçlarını karşılayacak bir çalışma kapasitesiyle sokaklarda, meydanlarda olacağız, etkinliklerimize devam edeceğiz.

Emperyalist işgale ve kapitalist sömürüye karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Mamak İşçi Kültür Evi Çalışanları

Depremzedelerle konuştuk...

“Hakkımızı alana kadar devam edeceğiz!”

- Talepleriniz nelerdir?

Emine (Düzce): Anayasal hakkımızı istiyoruz. Anayasal hakkımız bizim bir konut hakkımızdır. Buraya gelişimiz 2-3 aylık değil 1.5 yıllık bir çalışmanın ürünü. Altyapılı arsa ve uzun vadeli kredi istiyoruz. Herkes tarafından bu böyle bilinsin. Burada kimseden yiyecek, giyecek gibi yardım istemeye değil anayasal hakkımızı almaya geldik. Bu hakkımızı alacağız, bunda kararlıyız.

Mustafa Ayyıldız (Düzce) (11 gündür Abdi İpekçi Parkı'ndaki çadırlarda kalıyor): Biz burada savaş kazanacağız. Rezerv arsalarımızı almaya, kamu kaynaklarımızı sağlamaya geldik.

- Burada karşınıza çıkan sorunlar neler oldu?

Emine: Tabii ki bir takım yıldırma politikaları oluyor. Türkiye'de hergün bunlar yaşanıyor zaten. Ama biz bunlarla yılacak, korkacak insanlar değiliz. Zaten 4 yıldır Düzce'de prefabriklerde yaşayan insanlarız. Bizi hiçbir kuvvet yıldırılmaz. Burada bir Ankaralı vatandaş ilk geldiğimiz gün bize kendi binasından kabloyla elektrik çekip verdi. Emniyet görevlileri bahaneler uydurarak o binanın elektriğini komple kestiler. Ama biz yılmadık, jeneratörümüzü getirdik. Gerekirse mumla da ışıklandırırız. Bu şekilde devam edebiliriz. Hakkımızı alana kadar da devam edeceğiz.

M. Ayyıldız: En önemlisi çadır sorunu. Ayrıca yağmur yağıyor ve her taraf çamur oldu. Maddi sorunlar yaşadık. Yiyecek konusunda sorun yaşadık. Burada kendi ihtiyaçlarımızı kendimiz karşılıyoruz. Dışarıdan destek geliyor. Bunları almıyoruz. Kendi çabamızla yapıyoruz herşeyi.

- Nerelerden destek geliyor?

M. Ayyıldız: Partilerden, pazarcılar odasından. - Partilerden destek almamanızın nedeni ne?

M. Ayyıldız: Düzce'den üç milletvekili çıkardık, bize destek olmadılar. Biz de bu partilerden bir şey istemiyoruz. Sadece kendi haklarımızı almak için buradayız. Biz kazanacağız.

- Devlet tarafından başka bir engelleme oldu mu?

M. Ayyıldız: Heyetten arkadaşlarımız gidiyor. Bugün git yarın gel hesabı yapılıyor. Biz sonuna kadar buradayız. Bugün 650 kişi destek için Düzce'den geldi. Gölcük'ten geliyorlar.

- Şu an orada yaşamaya devam ettiğiniz sorunlar neler?

Emine: Halen prefabriklerde yaşıyoruz ve şu an boşaltmamız lazım. Biz içindeyken satıyorlar. - Ne gibi sorunlar yaşıyorsunuz?

Nurcan Özkırım (Düzce Depremzedeler Derneği Temsilcisi): Çalışmalarımızı yaptık, organize olduk. 4 yılı aşkın süredir çalışmalarımız var. 3 yılı prefabrik çalışmalarımızla alakalı. 1.5 yıldır da konut sorunumuza döndük. Prefabrikleri konut sorunumuz çözümlene kadar tutabiliriz diye düşündük. Bu çalışmalara başladık, kooperatifimizi kurduk. Temsilciler olarak 7 bölgeye ayrıldık. 1 kooperatifimiz hazır, 6 kooperatifimiz daha kurulacak. Taleplerimiz şunlar: Hak sahibi kiracı, yani kirada oturan, hasar tespit raporu olan, Düzce'de en az 10 yıldır ikamet etmiş olan arkadaşlar. Afet yasalarımız var, kanuni haklarımızın bilincindeyiz. Kararlıyız. Altyapılı kalıcı konutlarda rezerv arsalarımız var. Bunlar hükümet tarafından satılmak üzere. Bundan haberdar olduk. Kimlere satacaklar? Rant peşinde olmadıklarını söylüyorlar. Gerçek ihtiyaç sahipleri diyorlar. Gerçek ihtiyaç sahipleri bizleriz, afet bölgesinde oturduğumuz için. Bizlere halen bir cevap vermediler. Biz bu cevabı almaya geldik. Rezerv

arsalara talibiz. Uzun vadeli kredi istiyoruz. Çünkü biz asgari ücretle geçinen bir kesimiz. 50-100 milyon kira bedeli var. Bu nedenle uzun vadeli kredi talep ediyoruz. Bunlar için buraya geldik ve kararlıyız. Bayındırlık ve İskan Bakanı ile görüşeceğiz. Oradan aldığımız sonuçlara göre bir değerlendirme yapacağız. Devam mı, tamam mı o zaman karar vereceğiz. Haklıyız ve hakkımızın peşindeyiz. 11. gün oluyor bugün, ilk günden beri buraydım. Hiç eve gitmedim. Yağmur da yağsa, çamur da olsa, çadırımız da sökülse, bazı zorluklar da çıkarılsa bize bunlar vız geliyor. Güçlüyüz, sonuna kadar...

- Burada doğal koşullar dışında yaşadığınız engeller var mı?

N. Özkırım: Bizim için bunlar sorun değil. Biz dört yıldır bunları yaşıyoruz, aştık. Valilik çadır kurmamıza müsaade etmedi. Neden bilmiyorum.

- Dışarıdan destek almadığınızı söylediler. . .

N. Özkırım: Sadece manevi destek istiyoruz. Biz kendi ihtiyaçlarımızı karşılıyoruz.

- Burada yaşadığınız sorunlar...

Nejat Yıldız ve eşi: Yağmur bizim en büyük sorunumuz oldu. Burada çoğunlukla bayanlar var. Onun dışında yağmur yağdığına emniyetten tepkiler geliyordu.

Eşi: Çadırlar alttan nem alıyor. Biz hastalığa yakalansak bunun hesabını kim verecek. Onlar burada savaş verirken zannetmeyin ki biz orada savaş vermedik. Yeri geldi ekmek bulamadık. Çalışmayınca, eşim çalışmayınca bir şey yapamadık. Borç yaptık. Okullar açılıyor. Ne yapacağız bilemiyoruz.

- Biraz önce bir arkadaş okulların yıkıldığını bahsetti...

N. Yıldız: Evet, şu an Düzce tamamen yok. 1-2 tane ev var. Enkaz kaldırılmadı. Kalıcı konutlar yapıldı. Biz prefabrikte yaşıyoruz. Sularımız kesiliyor, elektrik verilmiyor. Suyu çalıştıracak elektriği kesti TEDAŞ. Biz taşımaya su getiriyoruz. Bunun yanında pislik... Tuvalette taşma olayı oldu. Bunların hepsi problem. Belediye başkanı belediye otobüslerini çekti, köy şoförlerinin eline kaldık. Onlar

da keyfi çalışıyor. Çocuklarımız okula gidecek. Ne şartlarda okutacağız. Paramız yok ki. Şu an hastamız olsa, olduğu yerde ölecek. Ulaşım yok. Prefabrikler tek tek sökülüyor. Yarın bize de çık diyecekler. Çıkacak bir yerimiz yok. Versinler bize ev ya da kredi. Biz hayatımızı ortaya koyduk. Gelsinler bizim canımızı alsınlar. Prefabriği vermeyiz. Bu krediyi almazsak biz prefabriğe döneriz. Onu da elimizden alırsa, buraya nasıl çadır kurduysak belediyenin karşısına da aynı şekilde çadır kuracağız. Eylemlerimize orada devam edeceğiz.

Bu sınırlı anlatımlar bile ülkemizde hak aramanın ne denli güç olduğunu gösteriyor. Bakanlığa gittiklerinde, “sizinle görüşmek istenmiyor” denilerek kapı gösterilmiş. Ardından çadır kurdukları Abdi İpekçi Parkı'ndaki ağaçlardan birini yaktıkları gerekçesiyle Orman Bakanlığı tarafından tutanak tutulmuş. Muhtemelen gözlerini korkutmak için ceza da verecekler.

Ama bunlar onları yıldırıyor. Kendilerine kimsenin destek vermemesi, muhalif görünen burjuva medyanın eylemlerini konu alan haber yapmayı kabul etmemesi de... CNN Türk'ü arayıp gelmelerini istedikleri zaman kendilerinden 5 milyar istenmiş, bunu veremeyeceklerini söylediklerinde ise “O zaman kendinizi yakın, gelip haberinizi yapalım” denmiş.

İşte onlara kimin dost, kimin düşman olduğunu gösteren bir dizi olayın ardından artık daha bilinçliler. Biz oradayken sermayenin kolluk güçleri çadırları kuşatıp tehditler savurarak eylemlerini bitirmelerini istediler. Ancak onlar hak almanın tüm zorluklarına göğüs germek gerektiği bilinciyle son derece kararlı bir tutum aldılar, sorunları çözümlene kadar oradan ayrılmayacaklarını vurguladılar.

Sermaye düzeni emekçilere yıkım, sefalet ve ölümden başka bir seçenek sunmuyor. Depremde ölenlerin katili sermaye iktidarı yıkılmadıkça emekçilerin kurtuluş şansı bulunmuyor. Bu da mücadelenin nereye yönelmesi gerektiğini gösteriyor.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Devletzedeler haklarını arıyor!

4 yıl önce yaşanan depremin yıkamadığını devlet yıkıyor. Önce prefabrik konutlar verdi, konut sorununu geçici olarak erteledi. Sonra kalıcı konutlar yaptı, ama bu konutlar ilk depremde yıkılmaya -hatta depreme gerek kalmadan dökülmeye- başladı. Depremden sağ olarak kurtulanları bir başka sefere kurtulamayacakları standartlara mahkum etti. Yetmedi, prefabrikte yaşamaya çalışanların yaşam koşullarını daha da zorlaştırmak için elinden geleni yaptı, yapıyor. Sağlıksız bir yaşamı dayatıyor. En ufak taleplerini dahi görmezden geliyor. İşte bu 4 yıldır çekilen eziyet “Artık yeter!” dedirtiyor. İstedikleri tek şey ise insanca bir yaşam. Kendi kooperatiflerini kurmuşlar. Ancak kazandıkları para yetmiyor. Sadece uzun vadeli, düşük faizli kredi istiyorlar. “Tahsis edilen ancak bir türlü verilmeyen arsalar verilsin. Biz kendi evimizi kendimiz yaparız. Paylaşmayı öğrendik, ortak hareket etmeyi de. 4 yıldır onca rezillığe göğüs gerdik. Onca emek verdik. Biraz da kendi evimize veririz. Deprem ne olduğunu biliyoruz. Evlerimizi ona göre yaparız.” diyorlar. Depremde evleri yıkıldığı yetmiyormuş gibi bir de onlar için hazırlanan evleri kullanmak için para ödemek zorundalar.

Yıkım üstüne yıkım yaşadılar. Önce deprem, sonra devlet. Ve her yıkımın ardından daha güçlü,

daha örgütlü, daha bilinçli bir şekilde yeniden ayağa kalkış... Aslında depremzedelerin yaşadıkları tek cümleyle bu şekilde ifade edilebilir. Artık kapitalizmin nimetlerinden kimin, ne kadar faydalandığını görüyorlar. Asgari ücretle geçinmeye çalışanların, evsiz, parasız ve işsiz olanların kapitalizmden ne kadar ‘fayda’landığını görüyorlar. Depremde yıkılan evleri de bu çarkın içinde rant kavgası peşinde olanlar yapmamışlar mıydı, ya da onlar izin vermemişler miydi? Onca insanın evlerinin altında kalarak can vermesinin tek suçlusu onlar değil mi? Yine aynı kişiler onlara kendi arsalarını vermek istemiyorlar. Üzerlerine, depreme ve tüm doğal etkilere karşı güvenli evlerini yapabilecekleri arsalar “yaşayan bilir” bilinciyle evlerini yapmak istiyorlar. Uzun vadeli kredileri de bu yüzden istiyorlar. Asgari ücretle ancak uzun vadede ödeyebilirler.

Yardım değil haklarını istiyorlar. Öğrendiler. Anayasanın 56. ve 57. maddeleri, Arsa Ofisi Kanunu, Afet Kanunu, Belediye Kanunu, Toplu Konut İdaresi Kanunu, tüzük ve yönetmeliği onlara bu hakkı veriyor. Ancak işler öyle yürümüyor. O yasalar kendileri için, gerçek mağdurlar için değil, burjuvalar için yapılmış. Bunları öğrenmeleri dört yıllarını aldı. Ama artık biliyorlar. Bu çerçevede haklarını istiyorlar; ne daha fazlasını, ne daha azını...

Ortada “Demokrasi paketleri”nden geçilmiyor, ama nedense emekçiler için sonuç değişmiyor!..

“Demokratikleşme” adı altında düzenin tahkimatı

Son zamanlarda AB'ye uyum yasaları çerçevesinde estirilen demokrasi rüzgarları bir kez daha ortalığı kapladı. Bununla eşgüdümlü olarak düzenin yıpranmış kurumlarına yeniden makyaj yapılmaya başlandı. Tabii, bunun için önce eskiyen ve yıpranan parçaların göstermelik de olsa temizlenmesi gerekiyordu. Dönem dönem sermaye iktidarı bu tür demokratikleşme oyunlarını oynuyor ve bunun altından her seferinde varolan kırıntı düzeyindeki hakları da gaspeden saldırılar çıkıyordu. Nitekim son olarak esmeye başlayan demokrasi rüzgarlarının dinmesinin ardından bir kez daha düzenin baskı ve zor aygıtlarının yeniden ve daha güçlü bir biçimde devreye girdi.

AB'ye uyum yasaları çerçevesinde bir “danışma” kuruluna dönüştürülen MGK üzerinden basına yansıyan bilgiler, bu kurumun işlevini ve işleyişini gözler önüne seriyor. MGK Genel Sekreterliği iç yönetmeliğinin açıklanması, bu sömürü düzenin gerçek yöneticisinin kim olduğunu ve eğitimden medyaya dek pek çok kurumun düzenin selameti bakımından ne tür işler yaptığını ortaya serdi. “Bölücü ve yıkıcı teröre karşı mücadele ve toplumun bilinçlendirilmesi” amacıyla yürütülen psikolojik hareketin nasıl, hangi kirliliğe yol ve yöntemlerle yapıldığı da böylece açığa çıktı.

Açıklanan yönetmeliğe göre, MGK “bölücü ve yıkıcı” teröre karşı mücadele adı altında işçi-emekçileri düzenin istediği sınırlar içinde tutmak, bu sınırların dışına çıkanlara karşı mücadele etmek ve onları ezmek için her yolu kullanabiliyordu. Toplumun yönlendirilmesi ve toplumsal bilincin dumura uğratılarak işlevsiz kılınması amacıyla psikolojik operasyonlar düzenlenmesi de buna dahil. Bu amaçla tüm medya kuruluşları kullanılmaktadır. Televizyon ve gazetelere hangi konular hakkında nasıl yazılacağı bildirilmesinden, Anadolu Ajansı ile TRT gibi devlet kuruluşlarına da sipariş haber yaptırılması da “olağan” işlerdendir. Buna göre, Genelkurmay istediği herhangi bir konuda toplumu yönlendirmek için haber sipariş veriyor ve ardından da medya tekelleri aracılığıyla bir kampanya başlatılıyordu.

Biz bunu Kürt ulusal mücadelesi döneminden çok iyi biliyoruz. İşçi ve emekçiler içerisinde şovenizmin tırmandırılması ve sınıf hareketini bölmenin ve kırmanın bir olanağı olarak kullanılmasında, tüm düzen kurumları tam bir işbirliği içerisinde hareket ediyordu. Özellikle Abdullah Öcalan'ın yakalanmasının ardından yazarının aynı olduğu belli olan haberlerle tam bir kampanya başlatılmıştı. Bunda oldukça başarılı olundu. Ardından yaşanan ölüm orucu

süreci ve 19 Aralık katliamı sırasında da medya aynı merkezden hazırlanmış olduğu açık olan yayımlar yapıyordu. Onlarca devrimci katledilirken, yüzlerce işkencelerden geçirilip hücrelere kapatılırken, onlar sevinç çığlıkları atıp devrimcilere karşı bir kampanya başlatmışlardı.

Peki şimdi ne oldu da yıllarca hiç itiraz görmeden devam eden bu uygulamalar şimdi su üstüne çıktı. Sanki bu gerçekler yeni keşfedilmiş gibi gazetelerde yayınlanmaya başladı. Yoksa gerçekten artık demokratikleşiyor ve bir karanlık dönemi geride mi bırakıyorduk.

Tabii bu tür açıklamalar hiç de düzenin demokratikleşmesinin göstergesi değil. Tam aksine yıpranan bazı kurumların makyajının tazelenmesi yoluyla yeniden güçlendirilmeleri amacını taşıyor. Bu sayede kirlenen ve emekçiler nezdinde inandırıcılığını yitirmeye başlayan ve ileriki süreçte kendi rollerini oynamakta zorlanacak kurumların önündeki bir takım pürüzler ortadan kaldırılmış oluyor.

Nitekim MGK'nın imajı, gerek gündelik politikaya sürekli müdahalesi ve bunun artık ayyuka çıkması, gerekse Kürt ulusal mücadelesi karşısında uyguladığı kirliliğe yönelik yöntemleri nedeniyle uzun bir süredir yıpranmaktaydı. Buna bir de Avrupa Birliği tarafından dilendirilen ordunun yönetimdeki rolünün azaltılması da eklenince bu orta oyunu daha bir gerekli oldu.

Demokrasi sorunu Avrupalı emperyalistler tarafından sürekli bir şekilde gündeme getirilmekte ve AB'ye girişin önündeki en büyük engel olarak gösterilmekteydi. Türkiye'de demokrasi sorunun olduğu bir gerçek. Ancak bu hiçbir zaman emperyalistlerin demokrasi yanlısı olduklarını ve amaçlarının bunu sağlamak olduğunu göstermez. Onlarda pekala biliyorlar ki işçi ve emekçileri emperyalist/kapitalist sömürü zinciri içerisinde tutabilmek ve bunu sürekli hale getirebilmek için demokratik hakların sürekli bir şekilde gaspedilmesi gerekiyor. Yoksa burjuva demokrasisi sınırları içinde olsa da, bu işçi sınıfının eline oldukça güçlü bir silah vermek demek olacak. Onların tek sorunu Amerikan emperyalizmine göbekten bağımlı olan işbirlikçi Türk burjuvazisini kendilerine bağlamaktır. Bunun için böyle sorunları sürekli olarak kullanıyorlar.

MGK'n bazı yetkilerinin sınırlandırılması ve geçmişteki bir takım uygulamaların günah çıkarma mahiyetinde ortaya dökülmesinin tüm amacı bu demokrasicilik oyununa inandırıcılık katmaktır. Yoksa sermaye iktidarının ihtiyacı olan demokrasi değildir. Tersine, bu düzenin devamını sağlayacak baskı ve zor

aygıtlarının daha da güçlendirilmesidir. Çünkü sermaye iktidarı da çok iyi biliyor ki, işçi sınıfı ve emekçiler lehine herhangi bir esnemeye gitmesi mümkün değildir. Bu nedenle dipten kaynamaya başlayan sınıf hareketini zor yoluyla bastırmaya çalışacaktır.

Bunu görmek için son bir kaç hafta içindeki kimi gelişmelere bakmak yeterlidir. Kamu emekçilerinin eylemine saldırıldı. Başta Erdoğan olmak üzere kimi bakanlar hak arama mücadelesini anti-demokratik olmakla suçladılar. 1 Eylül barış gününde tüm ülkede terör estirildi ve eylemlere saldırılarak insanlar gözaltına alındı. İstanbul'daki çorap işçilerinin eylemine vahşice saldıran polis, işçileri gözaltına alarak terör estirdi. Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda seslerini duyurmak için çadır kuran depremzedelere saldırıldı. Yine Abdi İpekçi Parkı'nda tecride karşı seslerini duyurmak için açıklama yapan TAYAD'lı ailelere saldırılarak gözaltına alındılar.

Her fırsatta ne kadar demokratikleştiklerimiz, çağdaşlaştığımız ve uygarlık düzeyini yakaladığımız söyleniyor. Ama ne hikmetse şu demokrasi denen şey ortalıkta paket paket dolaşmasına rağmen işçi-emekçiler, devrimci ve demokratlar bu demokrasiden yararlanamıyorlar. İşçi ve emekçilerin payına her seferinde düşük zam, enflasyon, işsizlik, sosyal ve ekonomik hakların gaspı, işkence ve F tipi düşü, düşüyor.

Sermaye iktidarının hüküm sürdüğü koşullarda işçi, emekçi ve ezilenler baskı ve sömürü koşullarında yaşamak zorunda kalacaklardır. Bunu değiştirmenin tek yolu demokratik ve siyasal talepleri de içeren bir perspektifiyle mücadele sahnesine çıkmaktır. Düzen içi çekişmelerden veya emperyalistlerden demokrasi beklemek boş bir hayaldir.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nde etkinlik...

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nde, 17 Eylül günü, bir etkinlik gerçekleştirdik. Bu etkinlik bizler için önemliydi. İKE bünyesinde çalışan müzik, şiir ve tiyatro gruplarının ortak hazırladığı, kendi öz emeğimizin ürünü bir etkinlikti.

Etkinlik, programın duyurulduğu kısa bir konuşmayla başladı. Şiir ve müzik grupları ortak hazırladıkları şiir dinletisini sundular. Şiirler; sömürden, yoksulluktan, savaştan ve tüm bunlara karşı mücadele etmekten, direnmekten ve direnenlerden bahsediyordu.

Nazım Hikmet, Rahime Henden gibi şairlerin yanı sıra arkadaşlarımız kendi yazmış oldukları şiirleri de bizlerle paylaştılar. Ciddi bir emek ve yoğun bir çalışma sonucu ortaya çıkan şiir dinletisi etkinliğine katılanlar tarafından beğeniyle karşılandı.

İKE bünyesindeki Yürekli Tiyatro Grubu ise kendi yazıp oynadığı “Orgeneral zor durumda” oyununu sundu. Sistemi ve orduyu teşhir eden oyun da oldukça beğenildi. Yaklaşık 60 kişi etkinliği izledi. Etkinlik müzik, şiir ve tiyatro çalışmalarına katılma çağrısıyla son buldu.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi çalışanlar

Kamu Yönetimi Reformu'na yönelik aydınlatma çalışmalarından...

AKP hükümetinin hazırlıklarını sürdürdüğü Kamu Yönetim Reformu saldırısına karşı kamu emekçilerini aydınlatmak amacıyla hazırladığımız broşürü Ankara'da çeşitli işyerlerine dağıttık. Dağıtım yapılan işyerleri şunlar: SSK Genel Müdürlüğü, Kızılbey Vergi Dairesi, Mithatpaşa Vergi Dairesi, Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü ve Gelirler Genel Müdürlüğü Kontrolörler Başkanlığı.

Yüzlerce broşür dağıttığımız işyerlerinde genel olarak emekçilerin saldırıdan habersiz olduğunu söyleyebiliriz. Bir ilk adım olarak çalışmamız büyük önem taşıyor. Broşür dağıtımımız daha geniş bir alana yayılarak sürecek. Yanı sıra bir dizi başka araç ve yola başvurarak gerek bilinçlendirme gerekse saldırıya karşı bilinci örgütlenme yönünde çalışmalarımızı geliştireceğiz.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Ankara

Siyonistler Arafat şahsında Filistin direnişini hedef alıyor...**Filistin halkı siyonist saldırganlığa,
emperyalist ikiyüzlülüğe karşı direniyor!****İsrail barışın önündeki engeli kaldırmaya mı çalışıyor?**

Geçen hafta kasap Şaron başkanlığında toplanan İsrail güvenlik kabinesi, Filistin lideri Yaser Arafat'ın sürgüne gönderilmesi yönünde bir "ilke kararı" aldı. Ancak oluşan büyük tepki de gözetilerek, bu yönde hemen harekete geçilmeyeceği de vurgulandı.

Şaron'un bir yardımcısı, siyonistlerin asıl niyetlerini dolaysız bir şekilde şöyle ifade etti: "Arafat'ın öldürülmesi gündemimizde, sorun bu kararın nasıl ve ne zaman hayata geçirileceğidir". İsrail Savunma Bakanı Şaul Mofaz'ın sözleri ise bu kanlı tabloyu tamamlıyor: "Bu sorunu yıl sonuna kadar halledeceğiz... Vatandaşlarımızın güvenliği için Arafat'ı sürgüne göndermemiz lazım. Bana sorarsanız bunu yapmalıyız. Ortadan kaldırılırsa bile bana göre hava hoş".

İsrail hükümeti aldığı bu küstahça kararı, Arafat'ın barışın önünde engel olduğu gerekçesine dayandırıyor. Siyonistler, Arafat iktidardayken, Filistinlilerle barış için hiç şans olmadığını savunurken Şaron'un yardımcısı Ehud Olmert, "İsrail, barışa engel oluşturan Arafat'tan kurtulma kararı aldı... Seçeneklerden ilki sürgün. Arafat'ı cezaevi şartlarında tecrit etmek, ikinci seçenek. Üçüncü seçenek ise, Arafat'ı öldürmek" diyor.

Siyonistlerin açıklamaları, "barış için Arafat'ı etkisizleştirmek zorundayız" mealindeki teranelerden ibaret değil elbette. Kasap Şaron ile diğer İsraili yöneticiler tarafından açığa vurulan kirli niyetlere bakıldığında amacın barış değil, Filistin'i tam bir kan gölüne çevirme pahasına tüm Arapları sürgüne göndermek olduğu anlaşılıyor. Siyonist gazete *Jerusalem Post*'ta çıkan yazıda, "Mümkün olduğunca çabuk ve çok sayıda Hamas ve İslami Cihad liderini öldürme" çağrısı yapıldı. Gazete, "Yaser Arafat'ı da öldürmeliyiz, çünkü dünya bize başka bir alternatif bırakmadı" ifadesine yer verdi.

Yeni bir ateşkesi reddeden Şaron'un makamından yapılan açıklamada, "Başbakan güvenlik makamlarından, terör örgütlerinin mümkün olan tüm araçlar kullanılarak elimine edilmeleri yolunda durmaksızın eylemde bulunmalarını istedi" denildi. Açıklamaya göre Şaron, İsrail güvenlik güçlerinin bu saldırıları, Filistin yönetiminin terörist örgütleri dağıtma ve ortadan kaldırma yönünde içtenlikle hareket ettiğinin İsrail hükümeti tarafından hissedilmesine değin, gece-gündüz devam etmesi gerekir kararlılığı içinde. Ahmed Kurey'in Başbakanlığa seçilmesine İsrail'in karışmayacağı belirtilen açıklamada, "ama biz, yalnızca terör örgütlerini gerçekten dağıtmayı ve ortadan kaldırmayı benimsemiş bir başbakan ile müzakere yaparız" denildi.

Siyonistlerin gittikçe azgınlaşıp küstahlaştığına işaret eden bu açıklamalar, İsrail'in asıl amacının Filistin direnişini kanla bastırarak, Filistin yönetimini

tamamen ortadan kaldırmak, ardından da Filistin halkını Filistin'den topyekûn sürmek olduğunun bir yeniden itirafıdır.

Filistin halkının katledilmesi emperyalistlerin umurunda mı?

İsrail ordusunun Filistin'deki vahşi icraatları rutin bir şekilde devam ettiği halde, hiçbir emperyalist/kapitalist devletin ilgisine mazhar olmuyor. Bu vahşeti her açıdan destekleyen, finanse eden ABD emperyalizmi bir yana, insan hakları, demokrasi, özgürlük gibi kavramları ağızlarından

düşürmeyen "uygar batı" devletlerinden de herhangi bir "çatlak" ses çıkmıyor. Zira Filistin söz konusu olunca Avrupa Birliği ülkeleri, "üç maymun"ları oynuyor. Filistin halkına karşı uygulanan soykırıma sessiz kalarak onay verenler, utanmadan/sıkılmadan halen "teröre karşı" mücadeleden söz edebiliyorlar.

Siyonist katiller ne zaman ki doğrudan Arafat'ı hedef aldılar, sessizlik birden bozuldu. BM'den AB ülkelerine, Rusya'dan gerici İslam ülke rejimlerine kadar hepsi birden Arafat'a "sahip çıktı". İsrail'e çağrılarda bulunan bu güçler, dostları Şaron'dan, Arafat'a karşı herhangi bir saldırıya geçmemesini istediler.

İnsanın "gözlerini yaşartacak" bu ilgi de neyin nesi? Yoksa bu devletler siyonist katliam politikasına tavrı mı alıyor? Soruların yanıtı yapılan açıklamalarda mevcuttur. Hem de gayet açık ifadelerle. Gerçekte ne Arafat'ın sürgüne gönderilmesi veya öldürülmesi, ne de İsrail ordusundaki keskin nişancıların Filistinli çocukları başlarından vurarak öldürmeleri emperyalist/kapitalist dünyanın umurundadır.

O halde onları kaygılandıran asıl mesele nedir? Yanıt emperyalist merkezlerden ve onların uzantısı ülkelerden yapılan şu tür açıklamalarda gizli:

"İsrail'in bu kararı bölgedeki durumu iyileştirmeye yardımcı olmaz. Taraflar sakin olmalı. Bu uygulama bölgede olumlu gelişme sağlamaz. Bu, sadece Arafat'a daha geniş manevra alanı verilmesi sonucunu doğurur. Arafat'ın sürgüne gönderilmesi ihtiyatsızlık olacak. Filistin lideri Yaser Arafat'ın sürgüne gönderilmesi ciddi bir siyasi hata. Arafat'ın sürgüne gönderilmesinin yol açabileceği sonuçların değerlendirilmesi gerek. Şu anda gerginliğin

tırmanmasına yol açacak türden eylemlerden kaçınması gerektiği bir dönemden geçiliyor. Durumun zaten çok karışık olduğu bölgede, İsrail'in kararı son derece olumsuz sonuçlar doğurabilir. Ortadoğu'da barış sürecini olumsuz yönde etkileyecek adımlardan kaçınılması gerekir", vb., vb.

Bu ifadeler gerici güç odaklarının asıl kaygılarını dile getiriyor. Görüldüğü gibi kaygılarda tam bir uyum söz konusu. Temel mesele, petrol bölgesi Ortadoğu'da "istikrarın" bozulmamasıdır. İsrail Filistin'i yakıp yıkabilir, binlerce insanı daha öldürebilir, kentleri, kasabaları, köyleri F-16 savaş uçaklarıyla bombalayabilir. Bu barbarlığa ne Birleşmiş Milletler'in, ne Avrupa Birliği'nin, ne Rusya'nın, ne Arap Birliği ülkelerinin, ne de İslam Konferansı Örgütü'nün kayda değer bir itirazları bulunmuyor. Aslında Arafat'ın sürgün edilmesi ya da öldürülmesine de itirazları yok. Önemli olan zamanlamanın iyi ayarlanması.

Bunun farkında olan siyonistler, yapılan eleştirilere rağmen, İsrail'in Arafat'tan kurtulma kararını değiştirmeyeceğini resmen açıkladılar.

Filistin halkı Arafat şahsında direnişe sahip çıkıyor

"Oslo Barışı" ile birinci intifadayı bitiren, İsrail-ABD ve CIA ile işbirliği yapan Arafat ile ekibinin, Filistin halkından aldıkları destek alt seviyeye inmişti. Ancak ABD-İsrail ittifakı, Mahmut Abbas'ı güçlendirmek amacıyla Arafat'a yüklenince, halk Arafat'a verdiği desteği arttırdı. Ayrıca uzlaşmacı çizgisine rağmen Arafat, Filistin direnişinin önde gelen sembollerinden biridir. Zaten Şaron hükümeti tarafından alınan kararın temel hedefi de Filistin direnişidir.

Siyonist zorbalığa karşı onbinlerce Filistinli'nin Arafat'a sahip çıkması bu bilincin yansıması olduğu gibi, direnişin de devam edeceğine dair bir kararlılık gösteresidir. Yapılan gösterilerde, "Tanklardan korkuyor musunuz... Hayır! Şaron'dan korkuyor musunuz... Hayır!" şiarlarını haykıran Filistinliler siyonist katillere meydan okudu. Filistinli direnişçiler de, Arafat'a zarar verilmesi durumunda İsrail'e karşı eylemlerin yoğunlaşacağını duyurdular.

Bütün bunlardan güç alan Arafat, kimsenin kendisini kovamayacağını, sürgüne gitmektense ölümü tercih ettiğini açıkladı.

İsrail'in aldığı karara sert tepki göstermelerine rağmen Filistin yönetimi uzlaşmacılığa, emperyalist güçlerden medet ummaya ve çözüm beklemeye devam ediyor. Yönetimin Arap Birliği daimi temsilcisi Muhammed Sobei, "İsrail-Filistin barış sürecinin destekçisi olarak Washington'un, İsrail'in bu kararında büyük bir sorumluluk payı vardır. ABD hükümetinin, İsrail'in bu tür bir kararı hayata geçirmesini kesin olarak engelleyeceğini açıklamış gerekmektedir" dedi. Sobei, BM, AB, ABD ve Rusya'dan oluşan Dörtler'e de "İsrail'i bu karardan vazgeçirmesi için derhal harekete geçmeleri" çağrısında bulundu.

Filistin halkı ise ne emperyalistlerden, ne de onların suç ortağı BM'den bir beklenti içindedir. Yaşadığı deneyimlerle bu güçlerin kendilerine düşman, siyonistlere dost olduğunu öğrenen Filistin halkı, kendi gücüne ve emekçi halkların enternasyonal dayanışmasına güvenerek direnmiyor.

O halde temel önemde güncel görevlerimizden biri, işçiler ve emekçiler arasında Filistin direnişine karşı duyarlılığı güçlendirmek, emperyalizmi ve siyonizmi teşhir etmek, Irak ve Filistin halklarının onurlu direnişleriyle eylemli kitle dayanışmasını yükseltmektir.

Irak direnişi ABD'yi zora sokunca diğer haydutlardan destek istedi...

Emperyalistler arası kirli pazarlıklar sürüyor

E. Bahri

Haydutbaşı Bush birkaç ay önce Irak'ın işgaline onay vermeyen Birleşmiş Milletleri aşağılamış, ardından "gereksiz ve konu dışı" ilan etmişti. Geline aşamada ise, BM'nin Irak'ta rolünü genişletmesinin bir sorumluluk olduğunu söylüyor. Görüldüğü gibi Irak halkının dört aylık direnişi, dünyanın en tehlikeli, en saldırgan, en küstah emperyalist gücünü tükürdüğünü yalamaya mecbur bırakmıştır.

Irak işgalini bir sonuca ulaştırmak, sıradaki ülkelere saldırabilmek için diğer emperyalist güç odaklarının mali/askeri desteğini isteyen ABD, işgalin yükünü bu ülkelerle paylaşmak istiyor. Bu amaçla BM Güvenlik Konseyi'ne yeni bir karar tasarısı sundu. Bush, Dışişleri Bakanı Colin Powell'i Güvenlik Konseyi daimi üyeleriyle temasa geçmesi için görevlendirdi. Savaş kundakçılarının bir kısmı bu girişime karşı çıktı, ancak günden güne sıkışan, bu arada gelecek yıl yapılacak seçimlere de hazırlanan Bush buna mecbur görünüyor. Böyle olmasaydı, işgalin ilk günlerinde "kimseye zırnık koklatmam" diyen savaş çetesi bugün bu küstah tutumdan taviz vermezdi.

Diğer emperyalistlerin taviz koparmadan asker göndermeyeceğini bilen ABD, onlara rüşvet öneriyor. ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, kendileriyle suç ortaklığı yapacak devletlere Irak yağmasından belli ölçüde pay vereceklerini açığa vurdu. Savaş kundakçılarının başını çekenlerden biri olan bu haydut, "Ülkeler asker, para ve destekte buldukları ölçüde masada oturabilecekler, bizimle ve Irak geçici konseyiyle çalışma fırsatına sahip olabilecekler" diyor.

Buna rağmen Amerika inisiyatifi elden bırakmaya niyetli değil henüz. Colin Powell, "ABD kesinlikle baskın rol oynayacaktır. Ama baskın rol, tek rol anlamına gelmez" diyerek bu konudaki tutumlarına açıklık getirdi.

Güvenlik Konseyi'ne sunulan tasarı, Irak'ta ABD öncülüğündeki gücün BM onaylı bir çokuluslu güce dönüştürülmesini öngörüyor.

Elbette çokuluslu gücün komutası ABD'de kalacak. Zira işgal güçlerine Birleşmiş Milletler'in komuta etmesi yönündeki talebi reddeden Rumsfeld, "Kartlar arasında bu yok" dedi.

Kirli pazarlıklardan anlaşıldığına göre, Fransa-Almanya ikilisi önerilen rüşveti yeterli görmemişler. Rusya'nın tutumu muğlak görünmekle beraber ikna olmak üzereymiş izlenimi veriyor. Rus Savunma Bakanı Sergey İvanov yaptığı açıklamada, tasarının kabul edilmesi durumunda ülkesinin Irak'a asker gönderme seçeneğini gözardı etmeyeceğini söyledi. Bu da pazarlıkta belli bir mesafe katedildiğini gösteriyor. Almanya'yı ziyaret eden Fransa Cumhurbaşkanı Jacques Chirac, Almanya Başbakanı Gerhard Schröder ile yaptıkları ortak açıklamada, tasarıya, "beklentilerini karşılamadığı" gerekçesiyle destek vermeyeceklerini söylediler. Daha da ileri giden Fransa, Irak'ın geçici yönetiminin bir an önce ABD'den BM'ye devredilmesini istedi. Tabii bu talep ABD tarafından "kabul edilemez" diye nitelendi. Görünen o ki, haydutlar arasındaki Irak'ı yağmalama pazarlıkları bir süre daha devam edecek.

Baştan beri yapılagelen kirli pazarlıklar, bütün emperyalist güç odaklarının, Irak halkının uğradığı yıkımın suç ortakları olduğunun kanıtıdır. Yağmadan pay almak adına sergilenen bu iğrençlikte, hiçbir taraf Irak halklarının katledilmesine, işsiz, aç kalmasına değinme ihtiyacı bile hissetmiyor. Yağma pazarlığında anlaşma sağlanırsa, onbinlerce Iraklı'yı katleden Amerikan-İngiliz emperyalistleri, kendilerine yeni suç ortakları bulmakta herhangi bir zorluk çekmeyecekler.

Artık günümüzde tutarlı anti-emperyalist mücadele, sadece ABD'ye değil, yanı sıra tüm emperyalist güç odaklarına karşı cepheden tavır almak zorundadır. Yağmaya son verecek olan da, Irak halklarının bu perspektifle geliştireceği direniş ile her türden yağmacıyı topraklarından sökülme atmasıdır.

Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı (UAEA) bir kez daha emperyalist saldırganlığın hizmetinde

Hedefte İran var

İranla ilgili aldığı kararla Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı da, bağlı olduğu Birleşmiş Milletler örgütü gibi, emperyalist saldırganlık ve savaş barbarlığının suç ortağı olduğunu tartışma götürmez bir şekilde belgeledi.

Bush haydudunun başını çektiği savaş çetesi, İran'ı "şer eksenli" ülkelerinden biri ilan etmişti. Gerekçe yine bildik gerekçe; "Teröre destek vermek, nükleer silah üretmek" vb. Irak'tan sonra sıranın İran'a geleceğine dair emareler gündemdedi. Yani, ABD istemediği rejimlerin olduğu ülkeleri peşpeşe işgal edecekti. Ancak Irak halkının işgal karşıtı direnişi, ABD emperyalizminin başka bir ülkeye saldırmasına şimdilik engel oluyor. Irak direnişi aynı zamanda haydutların dünyada istedikleri gibi at koşturmayacaklarının bir göstergesidir.

Bu ayın başında Amerikan beslemesi terörist devlet İsrail, efendisinin önüne geçerek İran'ı doğrudan tehdit etti. İsrail'in, nükleer silah üretiminde kullanılan plutonyum üretmesi halinde İran'daki Buşehr santralini bombalama planları yaptığı ortaya çıktı.

İsrail basınına açıklamalarda bulunan siyonist ordu komutanları, İsrail savaş uçaklarının Basra Körfezi'nde bulunan nükleer tesisleri imha etmek için "yol haritası" oluşturduğunu açıklamışlardı. Oysa İsrail devleti, sadece Ortadoğu'nun değil, dünyanın en çok nükleer silaha sahip ülkelerinden biridir. Şaron

gibi kasaplar tarafından yönetilen İsrail, ABD'ye sırtını dayayarak küstah açıklamalar yapıyor. Ancak İsrail'in sahip olduğu kitle imha silahları tüm Ortadoğu halklarının geleceği açısından ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Birleşmiş Milletler'i takmadığı gibi silahlanmayla ilgili hiçbir uluslararası antlaşmaya da imza atmayan İsrail'in elinde bulunan nükleer silahlar, Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı denetimine de kapalıdır.

Bütün dünya İsrail'de kitle imha silahı olduğunu bildiği halde ne Atom Enerjisi Ajansı, ne de bu kurumun başkanı Muhammed El Baradei bu ülkeden bahsetme cesareti gösterememektedir. Ama aynı El Baradei, (Hans Blix'le beraber) Amerikan saldırısının önünü açmak için Irak'ta hararetli çalışmalarda bulunmuştu. Görünen o ki, El Baradei, efendilerinden aldığı emir üzerine, şimdi İran'ı hedef alabilecek olası bir saldırının da önünü açmak için kolları sıvamış bulunuyor.

Bir süre önce rapor hazırlayan El Baradei, İran'ın nükleer programı konusunda "ciddi kaygılar bulunduğunu" iddia etmişti. Geçen hafta ise, Atom Enerjisi Ajansı, İran hükümetine nükleer enerji faaliyetlerinin "temiz olduğunu" kanıtlaması için 45 gün süre tanıdı. 31 Ekim tarihine kadar temiz olduğunu kanıtlamaması halinde, İran'a da Birleşmiş Milletler yaptırımları gündeme gelebilecek. Amerikan sözcüsü gibi konuşan El Baradei, alınan kararın İran'a, Ajansla işbirliği yapması için çok güçlü bir mesaj olduğunu söyledi.

UAEA, 10 gün içinde İran'a bir nükleer silah

denetim ekibi yollayacak. Alınan karar uyarınca, bu denetim ekibinin, hiçbir engelle karşılaşmadan istedikleri nükleer tesise girebilmeleri isteniyor. İran'a dayatılan bu karar, (amacına ulaşip ulaşmayacağından bağımsız olarak) Irak işgali için bahane edilen (sonradan yalan olduğu ortaya çıkan) iddiaları akla getiriyor.

Karara sert tepki gösteren İran Dışişleri Bakanı Kemal Harrazi, bunun sadece, Tahran'ı sıkıştırmayı amaçlayan siyasi bir karar olduğunu söyledi. İran'ın UAEA büyükelçisi Ali Saheli de "bu ultimatomu reddediyoruz" diyerek, İran'la ilgili kararın alındığı Viyana'daki toplantıyı terketti. Zira UAEA'nın, İran hakkında herhangi bir karar almadan önce incelemelerini tamamlaması ve kesin bir sonuca ulaşması gerekiyordu. Oysa İran'ı hedef alan karar, AB destekli ABD'nin doğrudan baskısı sonucu alındı. Bunun üzerine Harrazi, ABD ve bazı Avrupa ülkelerini, kendi siyasi hedefleri için UAEA'yı kullanmakla suçladı. İran'ın şimdiye kadar UAEA uzmanları ile işbirliği yaptığını hatırlatan Harrazi, gelecekte de işbirliğine hazır olduğunu söyledi. Buna rağmen İran'ın UAEA ile işbirliği konusunda karar alması gerektiği vurgulandı. İran'ın UAEA üyeliğini askıya alması halinde, kuruma bağlı uzmanları topraklarından kovabilecek.

İranla ilgili aldığı kararla Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı da, bağlı olduğu Birleşmiş Milletler örgütü gibi, emperyalist saldırganlık ve savaş barbarlığının suç ortağı olduğunu tartışma götürmez bir şekilde belgeledi.

Saldırıları ve emperyalist savaş hakkında işçilerle konuştuk...

"Halkların örgütlü mücadelesi gerekiyor!"

- Yeni iş yasasının kapsamı hakkında bilginiz var mı?

1. işçi: Tam anlamıyla bir bilgiye sahip değilim. Ancak yazılı ve görsel basından takip ediyorum. Söylenenler ne kadar doğru bilemiyorum.

- Özelleştirme saldırısı işçi ve emekçiler için ne anlam taşıyor?

1. işçi: Özelleştirmeler işsizliği arttıracak. Fabrikada çalışan 40-50 kişi işçi varsa bunların %70'i işten atılacak. Bu durum bizi de olumsuz etkileyecektir. İşsizlik arttığı sürece bizim iş güvencemiz de ortadan kalkacaktır. Türkiye AB'ye girmek ve uyum sağlamak için özelleştirmelere ihtiyaç duymaktadır.

- Saldırıları karşısında sendikaların yeterli mücadeleyi yürüttüğünü düşünüyor musunuz?

1. işçi: Sistemin dayattığı olgular vardır. Doğru dürüst muhalefet eden sendika yoktur. Bir sendika başkanının altında lüks bir araba varsa, meclise giriyorsa, ondan çok fazla bir şey beklenemez. O bizim haklarımızı savunamaz.

- Türkiye'nin Irak'a asker göndermesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

2. işçi: Doğru bulmuyorum. ABD askeri Irak'ta gittikçe güç kaybetmektedir. ABD, kaybettiği gücü telafi etmek, kendi askerlerini daha fazla tehlikeye atmamak ve kendi halkından daha fazla tepki almamak için Türk

askerini öne sürmektedir.

-Amerika'nın Irak'a saldırısı sizce haklı ve meşru bir saldırı mıdır?

2. işçi: Amerika'nın Irak'a saldırısı meşru değildir. Ekonomisinin çökmekte olmasından dolayı Irak'taki petrol ve diğer zenginliklerini ele geçirmek istediğinden böyle bir saldırıyı gerçekleştirdi.

- ABD 11 Eylül'den sonra başlattığı saldırgan politikalarıyla ne hedeflemektedir?

2. işçi: ABD bütün dünyaya hakim olmak istiyor, bütün dünya halklarını sömürerek süper güç olmak istiyor. Örneğin Hitler'in yaptığı katliamlar gibi.

- Bütün bu saldırılara karşı çözüm konusunda ne söyleyebilirsiniz?

2. işçi: Bütün halkların örgütlü mücadelesi ile bu saldırılar püskürtülebilir. Bunun başka çözüm yolu yoktur. Böyle yapılmadığı takdirde, katliamlar daha fazla artarak devam edecektir.

- Daha önce ne iş yapıyordunuz?

3. işçi (işten atılan bir tekstil işçisi): Tekstil atölyesinde işçi olarak çalışıyordum.

- İşten atılma nedeniniz neydi? İşyerinde ne gibi sorunlar yaşıyordunuz?

3. işçi: Sürekli işverenle sorun yaşıyordum. İşveren tarafından sürekli aşağılanıyordum. 11 saat ayakta duruyordum. Bunun karşılığında asgari ücretin de altında bir ücret alıyordum.

İşyerinde işçiler birbirleriyle konuşamıyordu. Tam anlamıyla robot gibiydik. Birbirimizle konuşmamız yasaktı, herkes kendi işini yapıyordu. Patron, yaptığı bu baskılar sanki yetmiyormuş gibi, bir de tek tatil günümüz olan pazar gününü de bizden çalmaya çalışıyordu. Bizi pazar günleri de işe çağırıyordu, ama ben gitmiyordum. Diğer arkadaşlar işten atılma korkusuyla pazar günleri de işe gidiyorlardı. Bir basın açıklamasına katıldığım için işime son verildi.

- Bir anne olarak, sizin gibi işçi ve emekçi çocuklarının Irak'a asker olarak gönderilmesi konusunda ne düşünüyorsunuz?

3. işçi: Kesinlikle karşıyım. Çünkü çocuklarımız oraya ABD emperyalizmi adına ölmeye ve öldürmeye gidiyor. Gençlerimizi ve çocuklarımızı kirli emelleri için kullanmak istiyorlar. Irak halkı emperyalist işgale karşı direniyor. ABD, Irak halkı karşısında büyük bir acze düşmüş durumda. Hergün ölüm haberleri geliyor. Öyle bir durumda ki, saplandığı bataklıktan kurtulmak için başka ülkelerin askerlerini istiyor.

- Saldırıları karşısında ne yapmalıyız?

3. işçi: Bilinçli bir şekilde örgütlenip mücadeleyi yükseltmek gerekiyor.

BDSP çalışanları/Antakya

Özelleştirme saldırı

Özelleştirme saldırısı, '80'li yıllardan beri, gerek dünyada gerekse Türkiye'de işçi sınıfının gündeminde. O günden bu yana dünyanın pek çok ülkesinde ve bu arada Türkiye'de pek çok özelleştirme gerçekleştirildi. Bu uygulamalar sonucunda ülkelerin ekonomik ve sosyal dokuları önemli değişikliklere uğradı, emekçi sınıflar büyük yıkım ve acılarla yüzyüze kaldılar.

Sermaye içinde bulunduğumuz dönemde özelleştirme saldırısını daha da şiddetlendirmek için yoğun bir hazırlık içinde. AKP hükümeti, sermayenin özelleştirme politikalarının kararlı bir savunucusu ve uygulayıcısı olarak sahnede. Başbakan Yardımcısı Abdullatif Şener, Mart ayında, özelleştirmeler konusunda uzun bir basın toplantısı düzenlemiş, bu toplantıda yaptığı konuşmada, özelleştirme saldırısında şimdiye kadar alınan mesafeye ilişkin nispeten ayrıntılı bir bilanço çıkarmış ve hükümetin bu konudaki ileriye dönük planlarını açıklamıştı. *"İktidarımız en kararlı, en gerçekçi takvimi, hiç aksamadan yürütmektedir. 4 aydır her gün 15 saat mesaimizin büyük bölümünü özelleştirmeye ayırdık. Açıkladığımız ihale takvimi yerli ve yabancı yatırımcılardan büyük ilgi görmüştür"* diyen Abdullatif Şener aynı zamanda 2003 yılını *"Türkiye'nin özelleştirme serüveninde bir dönüm noktası"* olarak ilan etmişti.

Şener burada seçmenlerine hitap ederken bol

keseden atan bir burjuva politikacısı olarak değil, efendilerinin kendilerinden ne istediğini gayet iyi bilen, bu nedenle onların beklentilerine seslenen bir uşak olarak konuşmuştur. AKP hükümetinin bütün söylemi ve şimdiye kadar ortaya koyduğu pratik de Şener'in yukarıdaki sözleriyle uyum içindedir. Şener'in sermaye ve hükümet adına yaptığı bu konuşma, özelleştirmeler üzerinden işçi ve emekçilere savaş ilanı anlamına gelmektedir.

Önümüzdeki dönemde giderek yoğunlaşacak özelleştirme saldırısının temel özelliklerine girmeden önce sermayenin şimdiye kadar aldığı mesafeyi hatırlamakta fayda var.

Sermayenin özelleştirme saldırısında aldığı mesafe

Türkiye'de ilk özelleştirmeler '84 yılında yapılmış, bazı yarım kalmış tesisler Özal iktidarı tarafından özel sektöre satılmıştır.

1986'dan sonra hızlanan saldırı kimi zaman ciddi biçimde sekteye uğrasa da bugüne kadar devam etmiştir. Şu ana kadar 238 kamu kuruluşunun hisseleri, yarım kalmış 22 tesis, kamuya ait 5 taşınmaz, 4 elektrik santrali, 6 otoyol, 2 boğaz köprüsü, 46 enerji üretim ve dağıtım tesisi ve 1 hizmet birimi özelleştirme planlarına dahil edilmiştir.

Bunlar içinden 22 kuruluş ile 4 elektrik santrali ve 4 taşınmaz, daha sonra özelleştirme yapılmadan kapsamdan çıkarılmıştır. Bunlardan bazıları eski statülerini korumuş, bazıları ise varlıkları başka kamu kuruluşlarına devredilerek tasfiye edilmiştir. 1997 yılında buralarda çalışan işçilerin ve kamuoyunun gösterdiği direnç nedeniyle Hamitabat, Kemerköy, Soma-B ve Yeniköy termik santralleri de özelleştirilememiş ve kapsamdan çıkartılmıştır. (Özelleştirmeyle ilgili devlet kurumlarının yaptığı son açıklamalarda, bu santrallerden Kemerköy ve Yeniköy'ün yeniden özelleştirme kapsamına alındığı belirtilmektedir.)

Bu planlar doğrultusunda sürdürülen özelleştirme saldırısı sonucunda şimdiye kadar 167 kamu kuruluşu tamamen ya da kısmen özelleştirildi. Özelleştirmeye açılan kamu kuruluşlarının 153'ünde artık hiç kamu payı kalmadı. Kısmen özelleştirilen 14 kuruluşta ise kamu payı var.

Sermaye özelleştirmeye mahkumdur

Kapitalist sistemin '70'lerde içine girdiği ve neo-liberal politikalarla savuşturulmaya çalışılan fazla üretim krizi sürmektedir. Ekonomik durgunluk dünyanın en güçlü ekonomisine sahip olan ülkelerde

Sermayenin özelleştirme yalanları ve gerçekler

Sermayenin en iyi becerdiği işlerden biri, kendi çıkarını bütün toplumun çıkarıymış gibi göstermektir. Özelleştirme konusunda da aynı şey yapılmaktadır. Özelleştirme saldırısını işçi ve emekçilere iyi bir şeymiş gibi göstermek için sermaye, pek çok yalan ve çarpıtmaya başvurmaktadır.

Sermayenin yalanlarına göre Türkiye'de devlet son derece hantal bir haldedir, mal ve hizmet üreten kamu kuruluşları devletin sırtında birer kamburdur. Bu işletmelerde gereğinden fazla insan çalışmakta, babadan kalma eski teknolojilerle üretim yapılmaktadır. Bunlar verimli çalışmamakta, bu nedenle kaliteli ve ucuz mal ve hizmet üretememekte, dolayısıyla sürekli zarar etmektedir. Bütçedeki açıkların, iç ve dış borçların durmadan artmasının en büyük nedenlerinden biri devletin sırtındaki bu gereksiz yüklerdir. Oysa devlet sadece güvenlik ve adaleti sağlamalı, altyapı yatırımları yapmalıdır. Onun dışında mal ve hizmet üretmek devletin işi değildir. Mal ve hizmet üretimi bütünüyle rekabete açılmalı, yani özel şirketler tarafından yapılmalıdır. Devletin elindeki kuruluşlar özelleştirme yoluyla özel sektöre devredilmeli, devlet ekonomiden elini eteğini çekmelidir.

Türkiye'de devletin hantal olduğu doğrudur. Fakat bunun nedeni mal ve hizmet üreten kamu kuruluşları ya da buralarda çalışan işçi ve emekçiler değildir. Sermaye devleti tam anlamıyla bir baskı ve terör aygıtı olarak örgütlenmiştir. Örneğin Türkiye dünyanın en büyük ordularından birine sahiptir. Gene polis, istihbarat, kontrgerilla ve cezaevi örgütlenmesi için onbinlerce insan istihdam edilmekte, bu kuruluşlar için her türlü

olanak seferber edilmektedir. En büyük yatırımlar bu alanlarda yapılmaktadır. Bütçe kaynaklarının büyük bölümü buralara akıtılmaktadır. Bunu görmek için devlet bütçesinden en büyük payların nerelere ayrıldığına bakmak yeterlidir.

Öte yandan devlet bütçesinde toplanan paraların çok büyük bir bölümü devlet kurumlarının harcamalarına değil, sermaye gruplarının kasalarına akıtılmaktadır. Devlet bütçesinin çok büyük bir bölümü iç ve dış borç faizi, geri dönmeyen krediler, teşvikler, ihale ve satın almalarda yapılan yolsuzluklar ve daha başka mekanizmalar sayesinde sermayeye kaynak olarak aktarılmaktadır.

Eğer devleti gereksiz yüklerden arındırmak ve bütçe açıklarının önüne geçilmek isteniyorsa, ilk yapılması gereken, emekçilere yönelik saldırılara son vermektir. Kamu birikimlerinin sermayeye kaynak olarak aktarılmasına engel olmalıdır. Elbette bunları yapmak sermaye devletinin işi değildir.

Sınıf devrimcileri olarak başından beri sermaye düzeninin bir yalan imparatorluğu olduğuna dikkat çekti. Sermayenin gerekli yasayı çıkartarak tarihi özelleştirme saldırısını başlattığı Kasım '94 tarihinin hemen ardından yapılmış bir değerlendirmede özelleştirme yalanları üzerine şunlar söyleniyor.

"Nedir uluslararası sermayenin özelleştirmenin nedeni olarak ortaya sürdüğü gerekçeler? Kısaca şöyle sıralayabiliriz: Kamu sektörü daha verimsizdir, özelleştirme ile verimlilik artacaktır. Özelleştirme ile tekellere karşı rekabet yaratılmış olacaktır. Özelleştirme ile devlet küçültülecek, bu yolla da demokrasi

büyütülmüş olacaktır. Özelleştirme ile sermayenin tabana yayılması sağlanmış olacaktır. Özelleştirme ile mal ve hizmetlerin kalitesini yükseltmek, fiyatlarını ise düşürmek mümkün olacaktır. KİT'ler bütçe açığının, dolayısıyla mali krizin temel sorumlusudur; özelleştirme ile bu kriz ortadan kalkmış olacaktır vb. vb. Kısacası sermayeye göre KİT'ler bütün kötülüklerin kaynağı, özelleştirme ise bütün derlere devadır. (...) Böylece kapitalizm koşullarında tümüyle özel mülkiyet sisteminin ihtiyaçlarına uyarlanmış olan, bizzat kendisi de bir kapitalist mülkiyet biçiminden başka bir şey olmayan kamu iktisadi kuruluşları, sanki kapitalizmden ayrı bir şeymiş gibi gösterilerek ve krizin bütün sorumluluğu bu KİT'lere yüklenerek, krizin gerçek sorumlusu kapitalist düzen aklanmaya çalışılmaktadır.

"Verimlilik sorunundan başlayalım. Bugün KİT'ler burjuvazinin iddia ettiği gibi verimsiz kuruluşlar değildir. Ama KİT'leri tümüyle verimsiz kuruluşlar haline getirmek de mümkündür. Zira, kapitalizm koşullarında para-kredi, maliye, istihdam vb. tüm kaynaklar kapitalist sınıfın denetiminde ve kontrolindedir. Onun çıkarları doğrultusunda kullanılmaktadır. (...) Dolayısıyla tüm bu araçlar KİT'lerin kârlılığını ve verimliliğini gözetmeyen bir tarzda kullanılmaktadır. KİT'ler, özelleştirmenin önemli bir dirençle karşılaşmadan gerçekleştirilebilmesi amacıyla, pek çok ülkede bilinçli bir politikayla zarar eden kuruluşlar haline getirilmektedir. (...) KİT'lerin verimliliği ve kârlılığı ancak sermaye yenilenmesi ve istihdam artışı gibi unsurlarla mümkündür. Hem sermaye yenilenmez, yenileme-geliştirme yatırımları yapılmaz, hem de

rısının yeni dönemi

(örneğin ABD) bile giderek derinleşmekte, bunun yarattığı sorunlara bulunan çözümler kısa bir süre içinde eskimektedir. Emperyalistler bu durumdan tüm dünyayı sömürgeleştirerek çıkabileceklerini düşünmekte, istedikleri politikaları uygulamaya sokmaları için bağımlı ülkelere her türlü dayatmada bulunmaktadırlar. Emperyalizmin askeri planda da giderek daha saldırgan politikalar izlemesi bundan bağımsız değildir. Sömürü ve soygun çarkı daha hızlı dönmediği takdirde kırılacaktır. Sistemin efendilerini ürküten ve her alanda işçi ve emekçilere, halklara saldırmalarına neden olan en temel etken budur.

Türkiye kapitalizminin dünya ölçekli bu durumdan etkilenmemesi mümkün değildir. Yakasını bir türlü krizlerden kurtaramamaktadır. Sermaye, kamunun elindeki birikmiş ekonomik kaynakları yağmalayarak, devleti mal ve hizmet üretiminin dışına itmek suretiyle kendi sömürü alanını genişleterek, ücretleri geriletip sosyal hakları ortadan kaldırmak yoluyla üretim maliyetini düşürerek ve nihayet emperyalist sistemle daha ilerden bütünleşerek krizlerden korunacağını düşünmekte ve buna uygun davranmaktadır.

Türkiye kapitalizmi henüz bir buçuk yıl önce (Şubat 2002) ciddi bir ekonomik kriz yaşamış ve bunu ancak emperyalist kuruluşlardan temin edilen krediler sayesinde kısmen atlatabilmiştir. Kredi faizleri de dahil tüm fatura takip eden dönemde işçi ve

emekçilerin sırtına yıkılmıştır. Tersi yöndeki tüm aldatmacalara rağmen Türkiye kapitalist ekonomisi bugün de bıçak sırtındadır. Kriz ve şoklara karşı korumasızdır. Nitekim sermaye bu sonbaharda bir para krizi beklentisi içindeydi. Bu kriz tehlikesinin önüne, İMF'nin borçları ertelemesi ve yeni kredi vermesi sayesinde geçilebildi. Tabii bu krediler Irak'ta emperyalist politikalara hizmet etmesi karşılığında Türkiye'ye verildi. Buna rağmen tehlike geçmiş değildir, tersine her geçen gün daha da büyükmektedir.

Toparlayacak olursak; krizlere karşı dayanıklılığını artırma derindeki kapitalist sistem sürekli olarak yatırım alanlarını ve pazarlarını genişletme derindedir. Bu, sistemin geleceği için yaşamsaldır. İşte bu nedenle sermaye pazar olanaklarını genişletmenin en temel araçlarından biri olarak gördüğü özelleştirme saldırısının başarıya ulaşmasına büyük önem vermektedir. Hem emperyalist tekeller hem de yerli sermaye grupları özelleştirmenin bugüne kadar ağır aksak yürümesinden fazlasıyla rahatsız olmaktadır.

AKP'yi özelleştirmeler konusunda kararlı bir söylem ve uygulama içine iten, sermayenin bu konudaki beklentilerine cevap verme çabasıdır.

Abdullah Şener'in ve dolayısıyla AKP hükümetinin sermaye adına savaş ilan etmesinin üzerinden 6 ay kadar bir zaman geçmiştir. Onca

kararlılık gösterisine ve ortaya konulan çabaya rağmen AKP hükümetinin 2003 yılı özelleştirme planı büyük ölçüde boşa çıkmıştır. Bu yıl tamamlanması planlanan bir çok özelleştirmenin gelecek yıla sarkacağı artık kesinleşmiş bulunmaktadır. Bu, 2003'ün ikinci yarısında kızıyacağı düşünülen özelleştirme saldırısının 3-5 ay gecikeceği anlamına gelmektedir.

Fakat ne kapitalist sistemin efendilerinin özelleştirmelere duyduğu ihtiyaç ortadan kalkmış, ne de AKP hükümeti bu konudaki kararlı tutumundan vazgeçmiştir. 3-5 ay gecikmeyle de olsa özelleştirmeler yakın bir dönemde sermaye ile emek cephesi arasında temel bir mücadele gündemi olacaktır. İşçi ve emekçiler bu gecikmeden dolayı rehavete kapılmamalı, kazanılan zamanı zorlu mücadeleye hazırlanmak için bir imkan olarak değerlendirmelidir.

Kapsamlı bir özelleştirme programı var

Sermaye devleti halihazırda kapsamlı bir özelleştirme programına sahiptir.

TÜPRAŞ, TEKEL, PETKİM, İGSAŞ, SAMSUN Gübre, GEMLİK Gübre, ETİ BAKIR-KBİ Samsun İşletmesi, ETİ KROM, ETİ GÜMÜŞ, GERKONSAN, T. Denizcilik İşletmeleri'ne ait Trabzon ve Dikili limanları, SEKA'ya bağlı liman ve işletmelerin

istihdamda bir artış söz konusu olmazsa; bu hangi iktisadi kuruluş olursa olsun verimlilik ve kârlılık göstergelerinde düşme olur. KİT'lerde gerçekleşen de budur.

“Özelleştirme ile tekelciliğin önleneyeceği, tekeller arası bir rekabet ortamının yaratılacağı yönündeki özelleştirme gerekçesi de, ancak yukarıdaki gerekçelerle bağdaşabilir. Özelleştirme, tekelciliği önlemek bir yana, tam aksi sonuçlar doğurmakta ve zaten bu amaçla gündeme getirilmektedir. (...) Sermayenin iddiasının aksine, özelleştirme ile mevcut tekellerin gücü daha da arttırılmaktadır. Sermaye tarafından, en az bunun kadar bayağı bir yalan olan bir özelleştirme gerekçesi daha ileri sürülmektedir. Bu da, özelleştirme ile sermayenin tabana yayılmasının ve böylece de ekonomik demokrasinin sağlanacak olmasıdır. (...) Kapitalizmde şirket paylarının 'taban'a yayılmasının temelde tek bir nedeni vardır. Bu da "ekonomik demokrasi"nin sağlanması değil, tersine tekelci egemenliğin güçlendirilmesi, sermayenin giderek daha az elde toplanması, merkezileştirilmesidir. Küçük hisseler ise, küçük tasarrufları toplayarak tekellerin hizmetine sunmanın bir yöntemidir yalnızca. İstisnasız tüm özelleştirme uygulamaları da bunun böyle olduğunu kanıtlar niteliktedir. (...) Özelleştirme uygulamaları, bu hisselerin kısa sürede giderek sınırlı ellerde toplandığının sayısız örnekleriyle doludur.”

“Özelleştirme ile artan rekabet değil tekelleşme olduğu için, fiyat ve kaliteye ilişkin özelleştirme iddiaları da kendiliğinden havada kalmaktadır. Nitekim özelleştirme uygulamaları da, gerçek hayatta bu iddianın tam tersinin yaşandığını gösterir niteliktedir.

“Kamu açıkları ile KİT'ler, dolayısıyla ekonomik kriz ile KİT'ler arasında kurulan

bağlantı da somut olgularla açıkça çelişen, onlar tarafından kolaylıkla yalanlanabilen benzer türden bir ideolojik gerekçedir. KİT'lerin neden olduğu kamu açıkları tüm kamu açıklarının yalnızca dörtte biri oranındadır.” (Dünyada ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı, Eksen Yayıncılık, s.20-26)

Daha sonraki yıllarda yaşananlar, sermayenin özelleştirme gerekçelerinin birer kandırmacadan ibaret olduğunu tekrar tekrar ortaya koydu. Sermaye grupları pek çok KİT'i devletten aldıktan sonra, bırakın verimli kuruluşlar haline getirmeyi, ya tümüyle kapatıp arazi ve binalarını başka işler için kullanma yoluna gittiler, ya da her türlü varlığını hortumlayıp gerisin geri devletin kucağına attılar. Bugün devletin elinde önce satıp sonra içi boş olarak geri almak zorunda kaldığı pek çok banka ve kuruluş vardır. Bundan birkaç ay önce Uzanlar'ın devlete geri verdiği Çukurova ve Kepez Elektrik örnekleri bile özelleştirmelerin gerçekte kime ve hangi amaca hizmet ettiğini kanıtlar niteliktedir. Özelleştirmeler sermaye için sömürü imkanlarını artırmanın, kamu birikimlerini daha doğrudan yağmalamanın bir aracıdır.

Peki nedir özelleştirme saldırısının gerçek nedenleri? Bir kere özelleştirme saldırısını kendi başına bazı nedenlere dayandırmak mümkün değildir. Çünkü özelleştirme uygulamalarını sermayenin gündeme getirdiği diğer saldırı politikalarından ayırmak olanaksızdır. Özelleştirme sermayenin düşen kâr oranlarını arttırmak ve başlarına bela olan krizleri hafifletmek için ileri sürdükleri politikalarından sadece bir tanesidir. Konuyu bütünlüğü içinde algılayabilmek için bir kez daha sınıf devrimcilerinin geçmişte yaptıkları bir değerlendirmeye başvuracağız:

“1970'lerin ortalarından itibaren kapitalist uzmanlar düşen kâr oranı ve daralan pazarla iyice belirginleşen krizden çıkmak için, krizin nedeni

olarak gördükleri şu üç temel sorun üzerinde durdular; politikalarını buna göre oluşturdular.

“Birincisi; üretim modelini, üretimin koşullarını, işçi-işveren ilişkilerini (iş disiplini ve kurallarını, sermayenin işçilere karşı yükümlülüklerini, ücret ve diğer kazanılmış hakları, iş hukukunu vb.) azami kâra göre yeniden düzenlemek sorunudur.

“İkincisi; sermayenin sosyal yükümlülüklerini sırtından atması, sosyal haklara ayrılan bütçenin kısıtlanması, giderek kârlı bir pazar olan sosyal hizmet alanının sermayeye bırakılması ve yalnızca güvenlik ve bürokratik yönetim fonksiyonuyla sınırlanmış bir devlete ulaştırılması (devletin küçültülmesi ve özelleştirmeler, kamu harcamalarının kısıtlanması vb. bunun sonucunda gündeme geliyor) .

“Üçüncüsü; sermayenin uluslararası dolaşımının (sömürüsünün demek daha doğru) önündeki ulusal ve uluslararası kısıtlamaların engellerin ortadan kaldırılarak pazarın genişletilmesi ve sermayenin sınırsızca ve pervasızca palazlanmasının koşullarının sağlanmasıdır. MAİ, MİGA, NAFTA ve bizde tahkim yasaları olarak bilinen düzenlemeler bu ihtiyacı karşılamak üzere hayata geçirildi.

“Bütünüyle düşen kâr oranlarını arttırmaya dönük bu üç başlık altındaki saldırılar esas olarak son 20 yılda yoğunlaştı. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının ardından daha da hız kazandı.” (Esnek Üretim Saldırısı, Kızıl Bayrak, Temmuz '02)

Demek oluyor ki, özelleştirme kendi başına alınabilecek bir olgu değildir. Kapitalist emperyalist sistemin sınıfa ve emekçilere yönelik saldırısının bir parçasıdır. Görüldüğünün tersine salt ekonomik değil aynı zamanda siyasal bir saldırıdır ve ancak militan bir sınıf mücadelesiyle püskürtülebilir.

bazıları, Sümer Holding AŞ'ye ait 8 işletme ve 205 gayrimenkul.

Bu saydıklarımız özelleştirilmeleri için ihaleye çıkmış olanlar. Hatta bazılarında ihaleler sonuçlanmış, iş ÖYK'nın onayına kalmış durumda. Bir de programda olduğu halde henüz ihaleye çıkmamış ya da ne şekilde özelleştirileceği kesinleşmemiş kuruluşlar var. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı verilerine göre, önümüzdeki dönemde özelleştirilmeleri için çalışmaların devam ettiği kurum ve hizmetler şunlar: Otoyollar Ve Boğaz Köprüleri, Araç Muayene İstasyonları, Enerji Üretim Tesisleri, Enerji Dağıtım Tesisleri, Başak Sigorta, Başak Hayat, İstanbul Menkul Kıymetler Borsası (İMKB), İstanbul Altın Borsası, Milli Piyango, T. Halk Bankası, Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı (TPAO), Devlet Hava Meydanları İşl. (DHMI), Çaykur, Devlet Malzeme Ofisi (DMO), Tarım İşleri Genel Müdürlüğü (TİGEM), PTT, TCDD, Eğitim Hizmetleri, Sağlık Hizmetleri, Sosyal Hizmetler, Trafik Hizmetleri, Orman Alanları, Kamu Konutları Ve Sosyal Tesisler, Tapu Hizmetleri.

Sermaye saldırı cephesini genişletiyor

Özelleştirmeler çoğu zaman devletin elindeki sanayi kuruluşlarının, yani KİT'lerin özel sektöre satışı ile sınırlı bir şekilde algılandı. Özelleştirme denildiğinde sadece KİT'ler akla geldi. Oysa sermaye özelleştirmeyle ilgili temel resmi belgelerinde kendini hiç de KİT'lerin özel sektöre satılması ile sınırlamıyordu. Bu belgelerde sürekli olarak devletin güvenlik, adalet ve altyapı yatırımları dışında her türlü mal ve hizmet üretiminden çekilmesi, bu alanların piyasaya açılması olarak tanımlanıyordu. Bu tanımlamanın içine sosyal güvenlik kurumlarının, eğitim ve sağlık hizmetlerinin özel şirketlere devri de giriyordu. Sosyal güvenlik, eğitim ve sağlık alanlarında özelleştirmeye zemin hazırlayacak hazırlık ve uygulamalar zamana yayılarak parça parça gündeme getirildiği için özelleştirme saldırısının doğrudan bir parçası olarak değerlendirilmeyordu. Özellikle de saldırının muhatapları tarafından.

Ama bugün 10 yıl öncesinden tümüyle farklı bir tablo var. Özelleştirme saldırısının sadece işçi ve emekçilerin belli bir kesimini ilgilendiren kısmi bir saldırı olmadığı, aksine kamu emekçilerini, küçük üretici köylülüğü, toplumun çalışan dolayısıyla bir biçimde ezilen ve sömürülen bütün kesimlerini doğrudan hedeflediği giderek daha somut bir biçimde ortaya çıkıyor. Örneğin son 2-3 yıldır gündemde olan tarımda yıkım politikaları nedeniyle küçük üretici köylülük özelleştirme saldırısının sonuçlarıyla karşı karşıya. Aynı şekilde bir dizi hizmet kuruluşunun kapatılmasını ve onbinlerce kamu emekçisinin kapının önüne konulmasını içeren kamuda tasfiye saldırısının önemli bir ayağını da özelleştirmeler oluşturuyor.

Son atılan adımlar ise sıranın artık eğitim, sağlık ve sosyal güvenlik gibi hizmet alanlarına geldiğini gösteriyor. Yukarıda verdiğimiz listede bu hizmet alanları da yer alıyor. Üstelik yakın zamanda "kamu reformu" başlığı altında yapılan yasal ve idari düzenlemelerin pek çoğu da gene bu alanlarda özelleştirmeye dayanak oluşturma amacı taşıyor.

İşçi ve emekçiler en temel KİT'ler üzerinden şekillenen, yani sıra pek çok kamu hizmetinin özel sektöre devredilmesini de içeren büyük bir saldırıyla karşı karşıyadır. Sermaye, bugüne kadar yaşadığı saldırı deneyiminden dersler çıkarmış ve gerekli hazırlıklarını yapmış durumdadır. Yeni dönemde bu birikimine yaslanarak daha şiddetli saldırıyı ve daha ilerden sonuçlar almayı planlamaktadır.

Saldırının muhatapı durumundaki işçi ve emekçiler cephesi de kendi hazırlıklarını yapmak durumundadır. Bugüne kadar yürütülen ve genel planda başarısız olan özelleştirme karşıtı mücadeleden gereken dersler çıkartmaksızın yeni dönemi karşılamak ve saldırıyı püskürtmek mümkün değildir.

Özelleştirmeye karşı PETKİM, TÜPRAŞ ve TÜGSAŞ'da iş bırakma eylemi...

Saldırıyı işçi sınıfı durduracak!

AKP hükümeti her vesileyle özelleştirme saldırısını hızlandıracağını işaretlerini veriyor. Namlunun ucunda ise öncelikle PETKİM, TÜPRAŞ, TÜGSAŞ ve TEKEL var.

Uzanlar'a verilen ilk ihalenin iptal edilmesinin ardından PETKİM tekrar satışa çıkarıldı ve yeni ihale açıldı. TÜPRAŞ, TÜGSAŞ ve TEKEL için zaten ihale açılmıştı. İhalelere son teklif verme süreleri önümüzdeki günlerde dolacak ve bu işletmelere talip olan yağma heveslilerinin kimler olduğu belli olacak.

Özelleştirme saldırısının adım adım geliştirilmesine karşı işçiler de henüz yetersiz de olsa harekete geçmiş bulunuyorlar. Geçtiğimiz aylarda PETKİM ihalesinin iptal edildiğinin belli olması ve TEKEL'de sürecin bilinçli tarzda ertelenmesiyle bir parça hız kesen eylemler yeniden yoğunlaşmaya başlıyor.

TEKEL işçileri özelleştirme için gelen özel sektör temsilcilerini fabrikalarına sokmuyorlar ve sendikaların oluşturduğu program çerçevesinde düzenli olarak eylem yaparak sürece hazırlanıyorlar.

Özelleştirmeye geçit yok!

Petro-kimya sektörü işçileri ise hareketlilik sürecine şu dönemde hayli anlamlı sayılacak bir eylemle katıldı. TÜPRAŞ'ın 5 rafinesi (Aliğa, İzmit, Körfez, Kırıkkale ve Batman) ile TÜGSAŞ'ın Gemlik ve Samsun'daki işyerlerinde ve PETKİM'de çalışan 7 bin işçi 17 Eylül günü özelleştirme saldırısına karşı eş zamanlı kısa süreli bir iş bırakma eylemi yaptı. Eylem boyunca rafinerilerde üretim yapılmadı, akaryakıt dolumu gerçekleştirilmedi ve dışarıya mal çıkartılmasına izin verilmedi.

TÜPRAŞ İzmit rafinerisi önünde iş bırakarak toplanan işçilere hitaben bir konuşma yapan Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, "Bu tesisler hükümetten satılık olabilir ama işçisinden ve halktan, yani sahibinden satılık değildir. Bu tesisleri hükümetten alsanız bile bizden alamayacaksınız, bu tesisleri görmek için kapısından bile giremeyeceksiniz. Talebimiz, özelleştirme saldırısının derhal durdurulmasıdır" dedi.

Bu sırada Mustafa Öztaşkın'ı dinleyen işçiler sık sık "Özelleştirmeye geçit yok!", "Özelleştirmeciler bu fabrikaya giremez!" sloganlarını attılar.

Aynı saatlerde İzmir Aliğa'da TÜPRAŞ ve PETKİM işçileri omuz omuza eylem yapıyorlardı. Sabah her iki tesiste de işbaşı yapılmadı. Servislerden inen işçiler toplu halde kamyon garajına doğru yürüyüşe geçtiler. PETKİM ve TÜPRAŞ işçileri olarak özelleştirmeye karşı birlikte direneceklerini sloganlarıyla ifade eden işçiler dışarıya mal çıkartılmasına da izin vermediler.

Buradaki eylemde Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğangül konuştu. Doğangül "Uzanlar'ın ne kadar çalıp çırptığı henüz hesaplanamıyor bile. Uzanlar böyle de, memlekette sadece Uzanlar mı var? Büyük sermaye sahiplerinin hepsi birer Uzan'dır. Hepsi birer hırsızdır, soyguncudur" diyerek, gelecek haftadan itibaren eylemlerinin artarak devam edeceğini ilan etti.

Batman rafinerisinde de 500 işçinin katıldığı iş bırakma eylemi yapıldı. Eylemde öfke dolu bir konuşma yapan Petrol-İş Şube Başkanı Nimetullah Sözen, "Türkiye'nin her bir bireyinin refahının artışına doğrudan katkı sağlayan PETKİM, TÜPRAŞ, TÜGSAŞ ve TEKEL gibi sanayi kuruluşlarının satılmasına, yerli-yabancı hortumcuların eline teslim edilmesine izin vermeyeceğiz. Biz bunun adının talan, özelleştirmenin de yalan olduğunu haykırıyoruz ve haykırmaya devam edeceğiz" dedi.

Özelleştirmeye karşı eylemlerin önümüzdeki haftalarda artarak devam edeceğini söylemek kehanet sayılmaz. Çünkü TEKEL'de ve TÜPRAŞ'da özelleştirmelerin gidişatı önümüzdeki günlerde ihale kimlerin katıldığının belli olmasıyla az çok netleşecek. Ne TEKEL, ne de TÜPRAŞ işçisinin bu süreci sessiz sedasız karşılayacağını düşünmek bundan önceki deneyimlere göz yummak olur.

Bütün mesele eylemlere ve özelleştirme karşıtı mücadeleye mümkün mertebeye sınıfın bağımsız çıkarlarına uygun bir yönelim ve içerik kazandırmaktır. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere tüm devrimci, ilerici güçleri ve öncü işçileri bu konuda çetin bir sınav beklemektedir.

Ağartıoğlu Direniş Komitesi'nden kamuoyuna:**Ağartıoğlu direnişi işçi sınıfına onur duyulacak kazanımlar getirdi**

Birçoğumuzun bildiği gibi Ağartıoğlu direnişi kısa bir süre önce noktalandı. Sendikaların kamuoyuna yanıltıcı bilgi vermesi üzerine bu açıklamayı uygun gördük.

Öncelikle bilgilerinize sunmak istediğimiz, sendikacıların sendikal mücadeleye ekonomist ve uzlaşmacı bir bakış açısıyla yaklaştığıdır. Direnişin sürece yayılması, özellikle maddi sorunlar, direnişteki işçiler üzerinde baskı oluşturdu. Öte yandan tek tek işçilerin politikleşmesinden ziyade bir bütün olarak tüm işçilerin politikleştirilmesi esas alınmalıydı. Direnişin kilitlendiği nokta ve yapılan hatalarda büyük pay sendika bürokrasisindedir. Zafer ya da mağlubiyet değerlendirmesi yapılabilir. Ancak bir direnişin başarılı olup olmadığının temel ölçütlerinden biri bu olsa dahi, olgulara sınıf mücadelesi ve işçi sınıfının tarihsel misyonu üzerinden bakanların, direnişi bu dar sonuç tablosu üzerinden değerlendirmemesi gerekir.

Ağartıoğlu direnişi işçi sınıfına yönelik saldırıların yoğun olduğu bir dönemde (PETKİM ve TEKEL'in özelleştirilmesi, kölelik yasaları vb.) başladı. Bu direnişten kaynaklı işçilerin işten atılması, ücretsiz izin haklarının gaspedilmesi ve birçok saldırı gerçekleşti.

Ağartıoğlu direnişi saldırılara karşı örgütlü bir

karşı duruş sergilemekteydi. Bu yanıyla direniş ilk andan itibaren kendi sınırlarının ve taleplerinin ötesinde bir anlam ifade ediyordu. Kamuoyunun ve ileri kesimlerin ilgisini ve değişik nitelikte desteğini sağlayabildi.

Tüm bu süreç içerisinde direniş okulu sınıf mücadelesine yeni insanlar yetiştirdi. Birçok işçinin hayata bakışı değişti. Ağartıoğlu direnişi işçi sınıfına onur duyulacak kazanımlar getirdi. Serbest bölgeye sendika girmesi en belirgin kazanımdır. Direniş okulundan geçmiş işçiler yarım kalan zaferi başka mücadele alanlarında er ya da geç ama mutlaka kazanacaklardır.

Bu direnişe emek veren, yürüten herkese selam olsun!..

Ağartıoğlu Direniş Komitesi

Direniş sürecinde Kırşehir'de SY Kızıl Bayrak okurlarının topladığı yardım ve Hacıbektaş Şenlikleri'nde satılan kart ve kalemlerden sağlanan 300 milyon lira, Ağartıoğlu direnişine aktif olarak katılmış ve ciddi ekonomik sıkıntılar yaşayan bir Ağartıoğlu direnişçisine verildi. Toplanan paranın bu şekilde değerlendirilmesi Ağartıoğlu Direniş Komitesi'yle ortak alınan karar sonucu gerçekleşti. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Sendikal örgütlülük üzerine bir MAKTEK işçisi ile konuştuk...**“Herşeye rağmen sendikalı olacağız!”**

Şu anda işyerinizde sendika var mı?

- Hayır yok.

Daha önce işten atılmış olan işçiler hangi şartlarda geri alındı?

- Yeni çıkan iş yasasına göre sözleşmeli olarak geri alındılar. Sözleşme imzalatılarak aldılar, yoksa almayacaklardı.

Sendikanın bir katkısı oldu mu?

- Devamlı burada eylem yapmamızı sağladılar. Örgütlenmemizde çok büyük payları var. Sendika hakkında işçileri bilinçlendirdiler. Devamlı toplantılar yapıldı. Halen toplantılarımız devam ediyor. Bazı arkadaşlarımızın kafalarına takılan konular var. Örneğin burada yeni yeni şeyler çıktı. Birbirimize küfür ettiğimiz an, 25. maddeye göre işten çıkarılacakmışız. Yeni müdürler geldi. Daha önce bir müdür vardı, şimdi iki müdür oldu. Personel müdürü aldılar. Önceden işçiler yemek paydosundan önce ellerini yıkıyordu, şimdi zil çalınca temizlik yapabiliyoruz. Çok kısıtlamalar oldu.

- İşten çıkarılan arkadaşlarımızın direnişten sonra tekrar işe alınması üzerine patronun tutumunda bir değişiklik oldu mu?

- Baskılar arttı. Devamlı kontrol ediyorlar. Bir arkadaşımızdan kabahati olmadığı halde savunma istediler. Ben de dahil, en ufak bir açıktaki tutanak tutuyorlar. Şu anda yetkiyi bekliyoruz. Yetki geldiğinde sendikanın doğrultusunda yapacağız bir şeyler. Mesela, sendikadan her türlü desteği almaya çalışacağız; ama alamadığımız takdirde kendi başımıza bir şeyler yapacağız.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Sendika değiştirmek çözüm değil!

Sermaye sınıfı kölelik yasasının yürürlüğe girmesi ile birlikte saldırılarını her geçen gün yoğunlaştırıyor. İşçilerin çalışma koşulları ağırlaştırılıyor, bir lokma ekmeğe muhtaç hale getiriliyor. Yasa çıkmadan önce de patronlar bir dizi saldırıyla (işten atma, ücretsiz izin, ikramiye, sosyal hakların gaspı vb.) bu yasanın zeminini hazırladılar. Sermaye bu saldırılarla işçi sınıfına ve sendikalara gözdağı vermeye çalıştı. Nitekim başarılı da oldu. Bunu yaşanan tablo net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Bu saldırılardan bölgemizde bulunan bir dizi temel sektör ve irili-ufaklı işyeri de nasibini aldı. Kölelik yasasının devreye girmesiyle birlikte Adana'da 1000-1500 civarında işçi işten atıldı. Sasa, Mensa, Güney Sanayi, Bossa'lar bu fabrikaların başlıcalarıdır. Bu fabrikalar sendikal örgütlülüğünü olduğu yerlerdir. Sermaye sınıfı böylece sendikal örgütlülüğü darbeleyerek işçi sınıfını tümenden örgütsüz bırakmak istiyor. Üstelik bu saldırıları sendikaların başına çöreklenmiş sendika ağalarıyla kolkola girerek gerçekleştiriyor. Sendika ağaları kölelik yasasına karşı tepkisiz ve eylemsiz kaldılar. Yasa tasarısı ilk gündemleştğinde hükümetle protokol yapıp imza atan bu hainlerden farklı bir tutum da beklenemezdi.

Bugün Mensa işçileri de yasanın ilk uygulamalarıyla tanıştılar. Bu yasa çıkarken kılımlı dahi kıpırdatmayan, 200 Mensa işçisinin işten atılmasına sessiz kalan DİSK Tekstil Adana Şube yöneticileri, işverenle birlikte işçilere sosyal

haklarının birçoğundan vazgeçtiklerine dair bir ihbarname imzalatmaya, üstelik bunu fabrika giriş-çıkışlarında ve psikolojik baskı uygulayarak yapmaya çalıştılar. Buna tepki gösteren Mensa işçileri kısa bir zamanda toplu bir şekilde DİSK Tekstil'den istifa ederek Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikası'na üye oldular. Bu sayı yaklaşık bir hafta içerisinde 600'ü ulaştı. Mensa işçileri 1993'te TEKSİF'ten istifa edip DİSK Tekstil'e geçmişlerdi. Nedeni yine benzer bir gerekçeydi. O dönemki TİS'ler düşük ücret artışları ve hak gasplarıyla sonuçlanmıştı. Bugün geçişi fırsat olarak değerlendiren Mensa işvereni 20 işçiyi işten atmış, 81 işçiyi de ücretsiz izine çıkarmıştır. Ücretsiz izine çıkartılan işçilerin yerine işveren Bossa'dan işçi kiralayarak üretimi dengelemeye çalışmakta, “ödünç işçi” uygulamasıyla kölelik yasasının tüm “nimet”lerinden faydalanmaktadır.

Mensa işçileri, işverenin bu saldırılarına karşı verilebilecek yanıtın sendika değiştirmek olmadığını bilmek durumundadır. Sendika değiştirmek çözüm değildir. Mensa işçisi kendi öz örgütlülüğünü, tabanın iradesini yansıtan bir örgütlenmeyi başarmadıkça ve bu örgütlülüğü sendikaları harekete geçirmenin ve denetlenmenin bir aracı haline getirmediği sermayenin saldırılarını püskürtemez.

Bugün Mensa işçisinin önündeki güncel görev, işverenin saldırılarını tabanın iradesini yansıtan bir örgütlenme yaratarak eylemli bir yanıt vermektir.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Özelleştirme saldırısı üzerine bir**TÜPRAŞ işçisi ile konuştuk...****Talancıları işyerlerimize almayacağız!..**

- TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesiyle ilgili son gelişmeler hakkında bilgi verebilir misiniz?

TÜPRAŞ'ın taliplisi olarak 13-15 Ağustos tarihleri arasında Sabancı geldi. Ama işçilerin eylemi yüzünden Sabancı ve ekibi fabrikaya giremedi. Bu olay İzmir TÜPRAŞ'ta oldu.

Kırıkkale'deki rafineriye de jandarma eşliğinde girebildiler. İşçiler eylem halindeyken, Sabancı, jandarma ile işbirliği halinde farklı yol kullanıp araba değişikliği yaparak fabrikaya girebilmiş. Bu olaylardan sonra İzmir'de eylem olduğu duyumunu alınca, İzmir TÜPRAŞ'a gelmediler.

24 Ağustos'ta da İzmir'e Rus firmalar gelmişti. Özellikle pazar gününü seçmelerinin nedeni, işçilerin çoğunun o gün işyerinde olmaması. Sabah 05:00'de geri dönmüşler. 25 Ağustos günü TÜPRAŞ çalışanları eylem yaptılar, pazar günü gelen Rus firmasını protesto için.

6 Eylül'de Doğan Holding temsilcisi geldi. İşçilerin 1.5 saat süren eylemi sonucunda fabrikaya girip gezemediler. Yapılan eylemde kimi işçiler ünitelerde alıcıların ilerlemelerinin önünü kesmişti.

Sendika, eylemlerin Ekim ayında da devam edeceğini ve mitinglerin olabileceğini söyledi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Dünya Ticaret Örgütü'nün Cancun fiyaskosu

Dünya Ticaret Örgütü'nün bakanlar düzeyindeki konferansı fiyasko ile sonuçlandı. Meksika'nın Cancun kentinde 5 gün süren görüşme ve pazarlıkların ardından herhangi bir uzlaşma zemini bulunamayacağını itiraf etmek zorunda kalan oturma başkanı, Güney Kore delegesinin konuşmasını yarıda kesip "Devam etmeye gerek kalmamıştır. Konferans bitmiştir" diyerek zirvenin dağıldığını ilan etti.

Dünya Ticaret Örgütü'nün 5. Konferansı olan Cancun görüşmelerinin gündeminde iki ana madde bulunuyordu. Birinci maddeyi, yatırımların, kamu pazarlarının şeffaflığı, rekabet ve mübadelelerin kolaylaştırılması konusunda pazarlıkların başlatılması oluşturuyordu. Konferansın gündeminin ikinci ana maddesini de tarım sektörü ve ona bağlı sorunların görüşülmesi teşkil ediyordu.

ABD, Avrupa Birliği ve Japonya'nın talepleri, birinci maddenin içerdiği konuları Aralık 2004'te sonuçlandırılması gereken pazarlıkların gündemine almak ve tartışmaya açmaktı. Başını Hindistan ve Malezya gibi ülkelerin çektiği geri kalmış ya da bağımlı ülkeler bu dayatmayı reddettiler. Konferansın ikinci maddesini oluşturan tarım sorunu konusunda da benzer bir saflaşma yaşandı. Saflarında Çin, Hindistan, Brezilya ve Güney Afrika'nın bulunduğu 21'ler grubu, dünyanın tüm yoksul ülkeleri adına ABD, Avrupa Birliği ve Japonya'ya çok somut bir talepte bulundular. Bu talep söz konusu üçlü grubun kendi tarım ürünlerine yaptıkları kamu sübvansiyonlarının son bulmasıydı. Günübürlük tarım sektörüne 1 milyar dolar tutarında sübvansiyon veren ABD, Avrupa Birliği ve Japonya, yoksul ülkelerin bu talebini gerçekçi bulmayarak reddettiler.

Gerek Dünya Ticaret Örgütü, gerekse de onun önceli olan GATT bünyesinde sürdürülen pazarlıklar sürecinde bazı sürüşmeler yaşansa bile sonuçta bir anlaşmaya varılıyordu. 1999'da kent sokaklarının bir savaş alanına dönüştüğü Seattle'da bir uzlaşma sağlanamamıştı. Fakat fiyasko Cancun'da olduğu kadar berrak ve mutlak olmamıştı. Belki de Seattle'da Amerikan toplumunun yaşamında nadir rastlanan kitle gösterilerinin görkemi, başarısı, aktüalitenin merkezine oturması, konferansın sonuçlarına gölge düşürmüştü, yankı bulmasını engellemiş, tali bir sorun olarak algılanmasına neden olmuştu. Cancun'da öyle olmadı. Delegeler günler boyu görüştü, tartıştı ve sonunda sonucun bir fiyasko olduğunu bizzat kendileri basına açıkladılar.

Cancun'da yaşanan zengin/yoksul saflaşması, bugüne kadar benzer platformlarda takınılan tavır ve varılan sonuçlar dikkate alınarak değerlendirildiğinde, kuşkusuz olumlu bir gelişmedir. Bu bağlamda tanık olunan kandırılmalar tarihinde belki de bir ilki teşkil etmektedir. Buna rağmen Cancun fiyaskosuna hak etmediği önemi atfetmek gerekmiyor. Yaşanan saflaşma ideolojik hiçbir niteliği olmayan bir çıkar çekişmesidir. Söz konusu olan karşılıklı çıkarların asgari bir savunusudur. Fakat bugüne kadar tam tersi yaşandığı için fiyasko çok uç noktalara çekilerek yorumlanmaktadır. Yoksul ülkelerin üçlü emperyalist bloka karşılık almadan taviz

vermemiş olmaları abartılarak, emperyalist küreselleşmeye vurulmuş bir darbe olarak tanımlanabiliyor.

Cancun'da taraflar arasında bir uzlaşma sağlanamamasının esas nedeni kapitalizmin krizinin ölçeğidir. Dünya genelinde hüküm süren iktisadi durgunluk ve yer yer yaşanan daralma, bu tür pazarlıklarda tarafların artık taviz verme olanaklarının tükenmeye başladığını göstermektedir. ABD, Avrupa Birliği ve Japonya, içinde buldukları durumun çaresini yeni pazarlar keşfetmede arıyorlar. Mali sermayelerinin "yatırım yapma" adına vurgun vurabilmeleri için yoksul ülkelerden güvence istiyorlar. Mevcut pazarın hacminin biraz daha genişlemesi için "kamu pazarlarının şeffaflığı" adına özelleştirmelerin hızlandırılmasının talep ediyorlar. "Rekabet ve

mübadelelerin kolaylaştırılması" adına en yoksul ülkeleri kendileri ile aynı minderde ve aynı kategoride güreşmeye zorluyorlar.

Diğer taraftan, üçlü emperyalist blokun taviz talep ettiği, pazarlarını açmalarını ve gümrük tarifelerini düşürmelerini istediği ülkeler, nesnel olarak ödün verme kapasitelerini kaybetmişlerdir ve böyle tavizler veremez durumdadır. En yoksul ülkelerin dünyanın toplam ticari mübadelesindeki payları yüzde 1'in altındadır.

Bugüne kadar yapılan pazarlıklarda bu kategoriye giren ülkeleri tek başlarına hareket ettikleri için, onları kimse ciddiye almıyordu. Cancun'da birlikte hareket ettiler. Birlikte hareket etmeleri sonucu Mali, Burkina Faso, Benin ve Çat gibi ülkeler konferansın fiyasko ile sonuçlanmasında belirleyici bir rol oynadılar. Bu ülkelerin başlıca gelir kaynağı pamuk üretimidir. Dünya Ticaret Örgütü bir parça toprağı olan yoksul bir Mali köylüsünün dev çiftliklere sahip, kamu yardımı, teşvik kredisi vs. alan, en ileri teknolojik yöntemlerle üretim yapan bir Amerikan pamuk üreticisiyle aynı normlarda üretim yapmasını ve aynı koşullarda rekabette bulunmasını talep etmektedir.

Bu nedenledir ki sonuç, Senegal ticaret bakanının Cancun'dan ayrılmadan önce yaptığı deklarasyon gibi oldu: "Bizim ayakta durmaya, kalkınmadan bahsetmiyorum, ilişkin endişelerimiz dikkate alınmadığı koşullarda pazarlıkları sürdürmenin ne anlamı var?"

Özgür bir dünyayı yaratabiliriz

Meksika'dan ve tüm dünyadan gelip, Cancun'daki Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) zirvesine ve neo-liberalizme karşı meydanları dolduran erkek ve kız kardeşler, çocuklar ve yaşlılar, hepimize bin selam! Onca zor koşullar altında, Cancun'daki gösterilere ve toplantılara zaman ve güç ayırıp gelmeniz bizim için büyük bir onur.

Ölümün ve yıkımın küreselleşmesine karşı dünya hareketi bugün Cancun'da en parlak sınavlarından birini daha veriyor. Toplandığınız yerin hemen yakınında, paranın köleleri, küreselleşme cinayetini sürdürmenin yollarını ve araçlarını tartışıyor. Onlarla bizim aramızdaki fark, onların ceplerinin parayla bizim ceplerimizin ise umutla dolup taşması değil tek başına. Hayır, fark cüzdanlarımızda değil, kalplerimizde. Sizin ve bizim kalplerimizde, inşa edilecek bir gelecek var. Onlar ise sadece, sonsuza kadar tekrar etmeyi arzuladıkları bir geçmişe sahipler. Bizim umudumuz var. Onlar bizi yok etmek derdinde. Bizim özgürlüğümüz var. Onlar bizi köleleştirmek derdinde.

Kendisini bu gezegenin sahipleri olarak görenler, yüksek duvarların ardına gizlenmek zorunda kalıyorlar ve planlarını pervasızca hayata geçirebilmek için üzerimize güvenlik güçlerini salıyorlar; bu ne ilktir, ne de son olacaktır. Sanki savaştaymışız

gibi, uluslararası ordunun yüksek komutası dünyayı fethetmeye, daha doğrusu yok etmeye çalışıyor; arkasına gizlendikleri güvenlik sistemi ise en az korkuları kadar büyük.

Muktedirler daha önce gelecekteki savaşları ve sürgünleri kapalı kapılar ardında, gizlice konuşurlardı. Ama artık gizlenemiyorlar, uğursuz hesap kitaplarını Cancun'daki onbinlerin ve dünyadaki milyonların gözü önünde yapıyorlar. Bütün mesele budur. Bu bir savaştır. İnsanlığa karşı başlatılan bir savaştır. Bunların bize dayattığı küreselleşme denen şey, kanla ve dolarla beslenen global bir makineden başka bir şey değildir.

Ölümü paraya çevirmek üzerine kurulu bu karmaşık denklemde, küresel kasaphaneyi yöneten yalnızca bir avuç insan var. Biz ise

yerlileriz, gençleriz, kadınlarız, çocuklarımız, yaşlılarımız, eşcinselleriz, göçmenlerimiz; yani farklı olan herkesiz... Yani insanlığın ezici çoğunluğu biziz.

Gezegeni, yönetim hakkını gaspettikleri, kendi özel kulüplerine çevirmek isteyen muktedirler, bugün bir dünya savaşı yürütüyorlar. Bir araya geldikleri muazzam lüks bölge, kafalarındaki gezegenin aslında küçük bir örneği; yani ordu ve polis güçlerinin korumasındaki otel kompleksleri, restoranlar ve eğlence merkezleri...

Bize de bu merkeze girme seçeneği sunuluyor, ama ancak hizmetçiler olarak. Veya dünyanın dışında, hayatın dışında kalacağımız söyleniyor.

Fakat hizmetçi olarak yaşamakla ölmek arasındaki bu seçime uymamız ve bunu kabullenmemiz için hiçbir neden yok. Yeni bir yol çizebiliriz; haysiyetle ve özgür yaşayabileceğimiz bir dünya kurabiliriz. Böyle bir alternatif mümkün ve gerekli. Gerekli, çünkü insanlığın geleceği buna bağlı. Beş kıtanın her bir köşesinde böyle bir geleceğin hasreti çekiliyor. Bu alternatif mümkündür, çünkü dünyanın dört bir köşesinde insanlar, özgürlük kelimesinin çoğunlukla savaşların bahanesi olarak kullanıldığını biliyor.

Kardeşlerim, küreselleşmenin dayattığı projelere karşı dünyanın her yerinde isyan var. Yukarıdakiler, konformizmi, düşmanlığı, aptallığı, savaşı, yıkımı ve ölümü küreselleştiriyorlar. Aşağıdakiler ise isyanı, umudu, yaratıcılığı, bilgiyi, imgelemi, hayatı, hatıraları küreselleştiriyorlar; hepimizin uyum içinde, demokrasi, özgürlük ve adalet içinde yaşayabileceği bir dünyayı inşa ediyorlar.

DTÖ'nün ölüm treninin Cancun'da ve dünyanın her yerinde raydan çıkarılacağını umut ediyoruz.

Subcomandante Marcos

Meksika'daki Zapatista hareketinin liderlerinden
(The Guardian/11 Eylül 2003)

Saflar belirginleşiyor...

Gençlik yasaya karşı barikatı yükseltmeli!

Ne anlama geldiği ve nasıl karşılanması gerektiği konusunda üzerinde fazlaca durduğumuz YÖK yasa tasarısı, son birkaç haftadır hararetle tartışmalarla yeniden gündeme geldi. Yıllardır üniversitelerde her tür demokratik istem ve uygulamanın önünde engel olarak duran YÖK, rektörler ve onların oluşturduğu ÜAK (Üniversitelerarası Kurul), şimdi demokrasi adına hareket ettiklerini söylüyorlar. Elbette adına hareket ettikleri "demokrasi" bizim anladığımız demokrasi değil, Genelkurmay ve MGK'nın demokrasisidir. Zaten bu, Kara Kuvvetleri Komutanı'nın masasında yapılan tartışmalarla kanıtlanmış oldu. Bu görüşme, bahsi geçen "demokrasi"nin patentinin nereden alındığını gözler önüne seriyor.

Bu konuya girmeden önce taslakla ilgili yaşanan sürece kısaca bir göz atalım.

Yasa tasarısında uzlaşma ya da kurtların dansı

Daha birkaç hafta önce ÜAK'nın sözcülüğünü üstlenmiş durumda olan YTÜ Rektörü Ayhan Alkış, "Taslak düzeltmekle bitmeyecek kadar yanlışlık dolu. Ciddi eksiklikler var" diyordu. Ancak öyle görünüyor ki, bu görüşünü birkaç gün içinde değiştirdi ve uzlaşma yolunun bulunabileceğini, dahası mutlaka bulunması gerektiğini söylemeye başladı. Ayhan Alkış başta olmak üzere 11 rektörün başbakanın masasında yaptığı pazarlıkların ardından yasada uzlaşılacağı sinyalinin verilmesi, bizleri pek şaşırtmadı. Zira yasanın önemli ölçüde sermayenin uşaklığına soyunan bu rektörler tarafından hazırlanmış önceki yasadaki alınıldığını daha önce defalarca vurgulamıştık. Özellikle eğitimin tümüyle ticari bir etkinlik haline getirilmesi konusunda tam bir mutabakat olduğu kesin. Şimdiye kadar anlaşamadıkları, rektörleri demokrasi havarisi haline getiren, mevcut yönetim kademelerinin tümünü yerinden eden Geçici Madde 1. Bu madde bir uzlaşma

ile ortadan kaldırılmalı ya da en azından esnetilmeliydi. Nitekim rektörlerin itirazları da bu konuyla ilgilidir. Gerek burjuva medyada yapılan tartışmalar, gerekse de iki tarafın açıklamaları tümüyle bu yönetsel çerçevede başlıyor ve bitiyor. Kimse bu yasanın biz emekçi sınıfların gençliğine ne getirdiğini tartışmıyor.

Elbette bu durumun da doğal olduğu söylenebilir. Yasa sermaye düzeninin yasasıdır. Tarafların da üniversiteleri sermayenin yağmasına açma konusunda alıp veremedikleri bir şey yok; sadece kısmi pürüzler var. Ya da bir başka deyişle gülün dikenlerini temizlemeye çalışıyorlar. Gelinek yerde, ÜAK ve Milli Eğitim Bakanlığı arasında artık yasayla ilgili uzlaşma noktası oluşmuş durumda. Her iki kurumun temsilcileri arasında yapılan toplantılar ve bu toplantıların ardından yapılan açıklamalar, bunu kanıtıyor. Ya bu yasa, ya da birlikte hazırlanacak yeni bir yasa uzlaşma ile çıkarılacak. Elbette böyle bir durumda şimdiye kadar yaşanan tatsızlıkların üzerinin örtülmesi ve sermaye için artık ayakbağı haline gelenlerin yoldan temizlenmesi gerekiyor. Buradaki ikinci uzlaşma noktası da Kemal Gürüz ve ekibinin ayak altından çekilmesi üzerinedir.

Dikkat edilirse, görüşmeler Ayhan Alkış ve ekibi ile bakanlık arasındadır. Kemal Gürüz ve ekibi ise safdışı edilmiş olmayı kabullenemeyerek ordunun koruyucu kanatları altına sığınmışlardır. Burada koltukları için bir savunma savaşına hazırlanan bu ekip, laiklik eksenli bir propagandayla farklı kesimleri de saflaştırmaya çalışmaktadır.

Gürüz'ün postalları

Yasa tasarısı sermayenin ihtiyaçları için seferber olmuş tarafların ellerinde yeniden vaftiz edilirken, iki yıl önceki haliyle saldırının gerçek babası konumunda olan Kemal Gürüz, kendi koltuğunun bu biçimde kaydırılmasına tahammül edemeyerek öz evladına

karşı harekete geçti. Elbette kendisine yapılan bu ihanet ve babalık haklarının hiçe sayılması karşısında yıllardır postallarını cilaladığı ordudan destek isteyebilirdi, öyle de yaptı. Kemal Gürüz, hainlere karşı Kara Kuvvetleri Komutanı Aytaç Yalman'la bir görüşme yaptı. Kimi gazetelere göre Yalman'ın daveti, kimilerine göre Gürüz'ün ziyareti olan bu görüşmede Gürüz'ün arkasında saf tutan bir grup rektör de yer aldı. Görüşmede Yalman'ın şahsında ordunun rektörlere ya da MGK'nın bir dediğini iki etmeyen kardeşlerine tam destek verdiği söyleniyor. "Üniversitelerin açılış törenlerini iyi değerlendirin, topluma laiklik ile ilgili mesaj verin" diyen Yalman, "Siz, Türkiye Cumhuriyeti'nin vazgeçilmez ilkelerine sahip çıkan üniversitelerin rektörlerisiniz. Türkiye Cumhuriyeti'nin temel felsefesinden taviz vermeyin" gibi cümlelerle rektörlerin sırtlarını sıvazladı.

Şu ara ordunun böyle bir meselenin içerisinde olmasının doğruluğu burjuva medyada hacimli bir tartışma konusu haline gelmiş durumda. Sorunu saf saf tartışanlar acaba gerçekten samimiler mi? Yazdıkları herhangi bir konuda ordunun yüksek kademelerinden tavsiye mesajları alanlar, şimdi utanmadan ordunun bu işlere karışmaması gerektiğini söylüyorlar. Herhalde sorun, kendilerinin aradan çıkarılarak doğrudan muhataplarla görüşülmesi, ya da gerçek ve derin iktidar aygıtlarının böyle uluorta devreye sokulmasıdır.

Elbette böylesi bir saflaşmanın biz öğrencilerle ilgili olmadığı açık. Öyleyse ordunun bu konudaki hassasiyeti nereden kaynaklanıyor? 12 Eylül'ün en işlevli kurumlarında biri olan YÖK'ün tasfiye edilmesinden kaynaklanamaz. Çünkü ortada böylesi bir tasfiye yok. Öyleyse ordu, eski dost Gürüz'e vefa borcunu ödüyor ve ipleri elinden kaçırmamak için kukla Gürüz'ün konumunu korumaya çalışıyor. Ve tabii bir de toplumda konuyla ilgili gelişecek bir taraflaşmayı laik-şeriatçı eksenine kaydırmak istiyor. Oynanan birkaç perdelik ortaoyununun figüranları böyle pespaye hesaplarla uğraşırken, gerçek oyuncular kuliste sıralarını bekliyorlar. Pek yakında tartışmalar daha da alevlenecek ve 19 Eylül'de yapılacak olan MGK toplantısından belirleyici bir sonuç çıkacak.

Oyunu bozacak olan gençliğin kavgasıdır!

Burjuva medyanın görev bilinci ile verdiği haberler arasında, bazı rektörlerin "Okulların açılmasıyla öğrenci olaylarının patlayabileceği ve en büyük tehlikenin gençlerin sokağa dökülmesi olduğu" yönündeki endişelerini dile getirdikleri haberi de yer alıyor. Gerçekten de tarafları tüm iç çelişkilerinden ve çıkar hesaplarından daha fazla korkutan budur. Gençliğin sokağa dökülmesi ihtimali bile onları korkutuyor. Ve bu ihtimal, tüm çıkar hesaplarının bir yana bırakılarak düşman kardeşlerin birlikte hareket etmelerinin de zeminine dönüşüyor.

Gençliğe karşı duydukları güvensizlik, öfke ve korku, bir de sermayenin uzun vadeli çıkarları onları nasıl bir safta topluyor ve bize karşı savaşa sürüyorsa, biz de gençlik olarak, eğitim hakkımız için kendi safımızda savaşa hazır olmalıyız.

Okullarımız ardı ardına açılıyor. Onlar açılışları değerlendirmekten bahsediyorlar. Biz açılışları onlardan iyi değerlendirebiliriz, değerlendirmeliyiz. Öğrenci gençliği bu yasadaki haberdar etmek, yasaya karşı birleştirmek, hem YÖK hem de yasanın ve Irak'ta işgalci olmaya karşı gençliği sokağa dökmek görevi önümüzde duruyor. Kampanyamızdan da güç alarak bu göreve sarılmalıyız. Oyunu bizim mücadelemiz bozacak!

Yeni eğitim yılı sorunlarla başladı...

"Eğitime yüzdeyüz destek" aldatmacası

Yeni eğitim yılı bildiğimiz sorunlarla başladı. Fakat sermayenin işbirlikçi hükümeti yeni eğitim dönemine girerken sanki varolan sorunlar çok önemli değilmiş havası estirmeye çalışsa da bunu pek başaramadı. Sermaye devleti bir takım demagojik göz boyamalarla eğitim bileşenlerinin karşısına çıktı.

Bunlardan birisi eğitime yüzdeyüz destek kampanyası. Bu kampanyayla asıl yapılmak istenen eğitim alanında birikmiş sorunları çözmek değil, uzun süredir gündemde olan eğitimi sermayenin ihtiyaçlarına göre düzenlemenin adımlarını atmaktır. Zira kampanyanın startı verildiği toplantıda Erdoğan, bunu dolaysız olarak ifade etti: "Bu alanda sermayeye destek verilecek!"

Aynı toplantının diğer önemli sonucu ise, okul yaptırılardan vergi alınmaması ya da vergi indirimine gidilmesi. Bu yöntemle sermaye kodamanlarının nasıl vergi kaçırdığı biliniyor. Ve "hayır" için yaptırılan bu okulların doğal felaketlerde nasıl kağıt gibi yıkıldıkları da...

Kısacası amaçlanan eğitimi sermaye için bir meta haline getirmek. Burjuva medya her zamanki tavrını sürdürüyor. AKP çizgisinde yayın yapılanlar büyük bir reform olarak göstermeye çalışırken, diğerleri yapılan değişiklikleri laiklik-şeriat eksenine sokarak böylece sorunların üzerini örtmeye çalışıyor. Fakat ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, dağ gibi biriken sorunları saklayamadılar. Okulların açılmasına bir hafta kala

skandaller ortalığa saçılmaya başladı.

Son 15 yılda öğrenci sayısı iki kat arttı. Bütçede eğitime ayrılan pay ise her yıl daha da azalıyor. Bu yıl ayrılan yüzde 6. öğrenci sayısı artmasına rağmen bütçeden ayrılan payın düşmesi, giderlerin velilerden karşılanmasını getirdi. Böylelikle veliler müşteri, öğretmenler de tüccar gibi görülmeye başlandı. Veliler ile öğretmenler karşı karşıya getirildi.

Eğitime bütçeden ayrılan payı düşürenlerin "zorla bağış alınmayacak" vb. talimatların yayınlanması bir aldatmacadan başka bir şey değil. Yeterli kaynak aktarılmayınca öğretmenler buna bir yerde zorlanıyorlar. Böylelikle karşımıza, çocuğunu okula kaydettirmek için okulu temizlemek zorunda kalan veliler çıkıyor. Burada tek suçlu insafsız müdür ya da okul yöneticileri değil. Çok daha kapsamlı bir sorunla karşı karşıyız. Zira özel okullara kaynak aktarmak için çırpınan, fakat devlet okullarından kısıtıkça kısıtıkça bir iktidar gerçekliğiyle var önümüzde. Ya da eğitim dönemine başlarken şovlar yapanlar, Bingöl'deki hasarlı ve yıkık okulların akıbetiyle ilgilenme gereği dahi duymadılar. Bingöl'de sadece üç okul eğitim yapılabilecek durumda. Tüm bu gerçekler sistemin eğitime nasıl bir gözle baktığını gösteriyor.

Eğitim emekçileri, öğrenciler ve veliler olarak birlikte "Herkes parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim talebi!" için mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Zor dönemde en önde olmak...**Kavga bayrağı ellerimizde!**

Uzun soluklu bir mücadelenin en güzel menzillerinden birine varmış durumdayız. Aylar önce Partimiz'in bizi de kapsayan çağrısına yanıt vermenin, bu çağrının gerektirdiği pratik-politik adımları atmış olmanın haklı gururunu yaşıyoruz. Dişimiz ve tırnağımızla koparıp aldığımız kazanımları yeni bir mücadele evresine taşıyacak olmanın heyecanı, bugünlerde tüm genç komünistlerin yüreklerinde bir bayrak gibi dalgalanıyor. Komün barikatlarının, Kışık Saray koridorlarının, Ulucanlar'daki devrimci iradenin kızıl bayrağıdır bu. Geride bıraktığımız dönemin zorlu, çetin ve bir o kadar da onurlu ve güzel anıları, deneyimleri, önümüzdeki mücadele döneminin daha da ağır görevlerine işaret ediyor. Elbette, kavgada sınanmışlığın gücü ve bilincini kuşanmış olan genç komünistler, yeni döneme çoktan beri hazırlanmaktaydılar. Bu hazırlığın tamamlanması ve yeni mücadele döneminin açılması *Ekim Gençliği* Ümit Altıntaş Gençlik Kampı ile gerçekleştirilmiştir.

Bir dönemin ardından

Komünistler gençlik alanında son birkaç yıllık süreç içerisinde önemli bir mesafe aldılar. Sınırlı güçlerle ve önemli mevzilerin yitirildiği bir dönemde genç komünistler, söylenmek yerine yapmayı, beklemek yerine harekete geçmeyi seçtiler. Sınıf hareketinin, sınıfın örgütsüzlüğü ve öncüsüyle buluşamaması nedeniyle, bir türlü istenilen düzeyi yakalayamadığı, devrimci hareketin yeni bir tasfiyecilik dalgasıyla boğuştuğu, gençlik hareketi içerisindeki sınırlı imkanların kısırlı tartışmalara hapsedilmeye çalışıldığı ve düşmanın kudurmuşçasına saldırdığı bir dönemden bahsediyoruz. İşte böyle bir dönemde, böylesi koşullara rağmen bir atılım gerçekleştirilmiş ve geleceğin kazanılması davasında önemli adımlar atılmıştır.

Peki bu atılım neye dayanarak, hangi güçle yapılabildi? Önemli ölçüde öznel çabaya dayanan bu gelişim nasıl yaratılabildi? Bu soruların yanıtı defalarca kavga alanlarında verildi. Bir kez daha vurgulayalım: Geçmişin devrimci mirası, komünist iddia ve cüret ve en önemlisi Parti'yi kazanmış olmanın verdiği güç... İşte zorlukların üstesinden gelen ve kavganın yeni silahlarını tarihin örsünde döven bu genç ve güçlü kollarıdır.

Gençlik içerisinde faaliyet yürüten birçok siyasal yapının bu dönemde ciddi bir kan kaybı yaşadığı, bazılarının hareketin tümüyle dışına düştüğü gerçeği orta yerde durmaktadır. Bizi bu sorunlu tablonun dışında tutan, doğrudan gençlik hareketi içerisinde aldığımız tutum, sorumluluk ve inisiyatifdir. Gençliğin hemen her gündemini mücadele konusu haline getiren, saldırılara karşı politika üreten, önden tutum alan, yeni politik araçlar oluşturabilen ve tüm bunları kitlelerin içerisinde hayata geçirmek için çabalayan hep biz olduk. Hareketin en önünde yer almamızı

olağanlaştıran, ama arkadan gelenleri ve gelecek olanları ilerletmeye çalışan sorumlu ve bilinçli bir tavrın sahibi olarak bunu başardık. Gençliğin temel gündemlerine yaptığımız devrimci ve etkin politik müdahaleler, başarımızın temel yapı taşlarını oluşturdu. Birçok yerde bir ya da birkaç kişi olmamıza rağmen iddialı bir politik çalışma yürüttük. Durup beklemek, pes etmek bizim için söz konusu olamazdı, olmadı. Bu, zor dönemde leke düşürülmeksizin bize devredilen bayrağa

iharet etmek olurdu. Ve unutulmamalı ki, o bir ya da birkaç kişi genç komünistler, yani Lenin'in, yani Rosa'nın, yani Ümit'in yoldaşlarıdır. İşte onlar, bunun güveniyle bu maratonun ilk etaplarından birini koşmuşlardır. Bu dönemde düşmanın saldırılarının da boy hedefi haline geldiğimiz gözardı edilmemeli. Özellikle 19 Aralık'ın ardından birçok yoldaşımız tutuklanmış, toplamı onlarca yılı bulan cezalara çarptırılmıştır. Buna rağmen içeride ve dışarıda mücadele ve hep mücadele denilmiş, bayrak yükseltilmiştir.

Bu bayrak Parti bayrağıdır. Parti, bunu emanet ettiği genç komünistleri bir an bile yalnız bırakmamış, her alanda bu ısrar ve güvenin takipçisi olmuştur. Tüm bu süreçlerde onun yol göstericiliğinin ve tam

desteğinin damgası vardır. Politik yönlendiriciliğinin yanı sıra manevi desteği ile genç komünistleri zor dönemin görevlerini sırtlayabilir kılmış, yarattığı ideolojik birikim ve moral değerlerle bizi silahlandırmıştır.

İşte bu yol yürünmüştür. Bir dönem kapanmış, yeni bir dönem açılmaktadır. Başarmış olmanın haklı gururunu taşıyan yoldaşlar; şimdi daha zorlu görevlerle karşı karşıyadır. Hepimizin bu bilinçle hareket etmesi gerekiyor.

Yeni dönem, yeni bir enerji

"Büyük enerjiler ancak büyük işler için bir araya gelir." Bugünkü durumumuzun en somut ifadesi budur. Gençliğe yönelik çok kapsamlı saldırıların yaşandığı, bunu karşılayabilecek bir hareketin yaratılması zorunluluğunun en yakıcı biçimde hissedildiği ve devrimci bir önderliğin şart olduğu bir dönemdeyiz. Bundan önce gerçekleştirdiğimiz hazırlık evresi, tam da bu dönemin ihtiyaçlarına devrimci bir tarzda yanıt verebilmek içindi. Hazırlığımızın son noktası olan ve aynı zamanda yeni dönemin ilk adımı sayılması gereken Ümit Altıntaş Gençlik Kampı boyunca bunun için gerekli donanımın oluşturulması için çaba harcandı ve bu önemli ölçüde başarılı. Sırada bu donanımın pratikte sınanması, silahlarımızın çeliklenmesi evresi var. Hemen belirtelim; sıradaki savaş çok daha çetin ve ağır koşullarda geçecektir.

Kimilerinin geride kalması, kimilerinin de hızla ileri çıkması olağan sayılmalıdır.

Yapısal bir kriz içinde debelenen sermaye düzeni, içine düştüğü bu zor durumdan çıkmak ve krizinin faturasını emekçilere ödetmek için alçakça bir saldırı ve yıkım programı uyguluyor. İşçi ve emekçilerin yaşam koşullarını alabildiğine kötüleştiren bu saldırıların sivri ucu ise biz gençliği hedef alıyor. Bir yandan eğitimin her aşamasında süren özelleştirme-ticarileştirme girişimleri ve diğer yandan da gençliğin "ihraç ürünü" olarak emperyalist savaş cephesine sürülmesi söz konusudur. Yapılmaya çalışılan açıklar: Parası olanları okullara, parası olmayanları ise ABD jandarması olarak dünya halklarının üzerine göndermek istiyorlar. Gençlik bu oyunu bozmak zorundadır.

Ülkemiz gençliği, onyıllardır mücadelenin ön saflarında yer almış, çeşitli bedeller ödemiş ve emekçilerin haklı davasına küçümsenmeyecek katkılar sunmuştur. Şimdi, bu onurlu geçmişinden ve mücadeleden başka alternatifinin olmayışından güç alarak burjuvaziye hakettiği yanıtı vermelidir. Elbette böylesi bir mücadelenin örgütlenmesi, doğru şiarlarla doğru hedefe yönlendirilmesi her şeyden önce bir devrimci önderliği gerektirmektedir. Bu önderlik görevi genç komünistlerin omuzlarındadır. Elimizde bunu gerçekleştirecek olanaklar mevcut, Partimiz'in bize duyduğu güven ve verdiği destek, bizim yarattığımız birikim bu kavgada sınanacaktır. "Çok verilenden çok istenir!" Öyleyse bizden isteneni gerçekleştirelim. Gençliğin örgütlü mücadelesini yükseltmek ve saldırıları püskürtmek için daha da azimli, daha da inançlı ve daha da güçlü bir biçimde mücadeleye yüklenelim.

Ümit Altıntaş Gençlik Kampı da göstermiştir ki, yeni dönemimizin gerektirdiği iddia, cüret, birikim, inisiyatif, önderlik ve devrimci ruh bizde vardır. Bu nitelikleri gençliğin kavgasına seferber etmek için genç komünistler hazırlar.

Kampımız ve kampanya

Bizi bu noktaya getiren, tüm diğer niteliklerimizi pratik süreçte birleştirebilmemiz ve pratikte sergilediğimiz atılganlık ve gözüpçelik oldu. Bu atılganlığı şimdi bir kez daha sergileme zamanıdır. Kampımızın başarı ile gerçekleştiği diğer sayfalarımızdaki yazılardan da anlaşılacaktır. Ancak burada söylenmeden geçilemeyecek bir nokta var. Genç komünistler, Parti'nin manevi desteği dışında bu faaliyetin tamamını kendi imkanları ile örgütlemişlerdir. Geline yerde bu durum oldukça ileri bir düzeyin ifadesidir.

Kampımızın son günü kamp değerlendirmesi ve "Gençliğin Sözü Söz" kampanyasına ayrılmıştı. Bu da gösteriyor ki, yukarıda sıraladıklarımızın tümü gençliğin en temel iki gündeminin mücadele alanı olarak belirlendiği bu kampanyada somutlanacaktır.

Kampanyamız, Hacı Bektaş Şenlikleri'nde güçlü bir başlangıç yapmıştır. Şimdi gençlik mücadelesinin kızgınlığa yaklaştığı bir evredeyiz. Yakında okullar açılacak. Bu demek oluyor ki; çalışmaya yeni bir başlangıç yapmak, bulunduğumuz her yerelde kampanyamızı daha ileri bir düzeyden örgütlemek gerekiyor. Gerek son gün yapılan tartışmalar, gerekse kampın bütününde sergilenen düzey, bunun için yeterli güce sahip olduğumuzun göstergeleridir. Şimdi kampanyayı bu güçle örmeliyiz.

Kampanyamızın temel araçlarını olabildiğince yaygın bir biçimde kullanmak, ortaya çıkan etkiyi yerel araçlarla beslemek ve hepsinden önemlisi çevremizdeki tüm güçleri bu sürecin örgütleyicileri haline getirmek gerekiyor. Burada en önemli nokta, tüm kampanya faaliyetini Partili düzeyi gerektirdiği eylemli hatta örme zorunluluğudur. Eğer herhangi bir yerelde çalışma yürütülüyor, ama bu çalışma eylemle taçlandırılmıyorsa, bunu başarılı sayamayız. Eylemli bir süreç örgütlemek, bunun güçlerini ortaya çıkarmak, bulunduğumuz alandaki tüm insanlara ulaşmak, biriktirilen olanakları doğru değerlendirmektir. Genç komünistler, daha fazlasını başarmalı, merkezi gençlik örgütlenmesine giden yolda yeni ve güçlü mevziler yaratmalıdırlar.

Kampanya çalışması sırasında açığa çıkarılacak güç ve olanaklar, yaratılacak birikim, deneyim, özgüven, ve hepsinden önemlisi gençliğin geniş yığınlarını bu gündemlerle mücadeleye katma başarısı, yani önderlik yeteneği, geleceği ve geleceğin komünist gençlik örgütlenmesini yaratmanın adımları olacaktır. Kampanya ve önümüzdeki dönemin tüm faaliyeti böyle ele alınmalıdır.

Partimiz'in bize duyduğu güven, bizim Parti'ye verdiğimiz söz, devrimin görevleri tüm bunları yapabilmeyi gerektiriyor.

Yoldaşlar; Partili mücadelenin bayraktarı olmanın onuru ve sorumluluğu ile geleceğe yürüelim!

(Ekim Gençliği'nin Eylül 2003 tarihli 64. sayısının kapak yazısıdır...)

Kadınısı reklamlar ve reklam tipi kadınlar

"Ben bir insanım, ama önce kadınım!"

Bugünlerde reklamın birinde bir kadın ısrarla bu cümleyi yineleyip duruyor. Bu cümle kapitalist düşünüşün özgürleştirdiği(!) kadının toplumdaki yeri üzerine düşünmeyi gerekli kılıyor. Kadının evi ve ailesiyle olan sıkı bağlar gevşetilmiş ve bireyselliğini görmesine engel olan perde kaldırılmış. Böylece kadın kendi varlığının farkına varılmıştır. O, bir anne ve eş olduğu kadar, bir kadındır da.

Düşünüş böyle bir noktada elbette yalnız bırakmayacaktır kadınıcığını, hemen elini tutuverir. "Kadın olma süreci başlatılsın!!" Yeni ve güzel kıyafetler, bakımlı bir görünüş, formda bir beden, yenilenen kozmetik ürünleri... Oldukça masumane bir başlangıç. Çağımızın bizlere armağanı, devrim niteliğinde işlevsel saçmalıklar... Zamanla güzel kadınlarımızın sayısı artar. Çünkü yaş aşağı çekilmiştir. Yeni nesiller de bu değişim rüzgarına dahil edilir. Bakımlı annelerin, 13 yaşında *Cosmopolitan* türü dergileri okumaya başlayan, kültürlü, modadaki tüm yeniliklere açık, benliklerinin ve cinsiyetlerinin özünü erkenden kavrayabilmiş küçük versiyonları: Lolita kadıncıklar! Anneleriyle beraber haftada iki günlerini kuaförde geçiren, "taze ve güzel kalabilmek" adına başlanılan ve ömür boyu sürecek olan diyetlerle yaşamaya razı, günbegün kadınsılıklarını geliştirmek için çabalayan genç kızlar.

Arbaş firmasının akli başında bütün kadınlardan oldukça tepki toplayan bir reklam filmi vardı bir dönem. "Evlennem, evlenmem. Arbaş yoksa evlenmem". Bu reklam söylenmek isteneni özetler nitelikte. Kolay mı olmuştur o kızcağzın kendini yetiştirmesi. Kuaför maceraları, Japon diyetleri, sivilce kabusları, daha güzel kadınlarla aldatılma korkuları, kıskançlık krizleri, kabarık kabarık alışveriş taksit ödemeleri geçmiştir başından. Bu kadar emeğe ben de olsam tek taş pırlanta yüzük verseler, hatta sevsem bile evlenmem.

Şimdilerde Eti Form'un reklam filmleri yayınlanıyor çeşit çeşit. Güzel yurdumun güzel kadınlarının her daim formda kalmak için rağbet ettiği, açıkçası eksikliği ciddiyetle hissedilen, piyasaya sürülüşüyle ve yeni geliştirilen ürünleriyle çığır açan bir sektör. Kabinden giydiği elbisenin dikine çizgisini isteyen, hemcinslerine zafer edasıyla gülen binlerce kadın var şimdi ekranın karşısında. "Eee, insanın boğazını tutması kolay değil, bak biz başardık, biraz tuzsuz falan ama diyet ürünleri en ideali. Hem formda kalmak istiyorsan bunu bir yaşam tarzı haline getirmelisin." cümleleri dolanıyor ortalıkta. Mağazada çekilmiş reklamın bir de asansör versiyonu var. İncecik dal gibi bir işkadını dururken, asansöre binmek tumbul sekretere mi kalmış!

Bütün bu reklamlarda aslında dayatılan bir kadın kimliği var. Bütün hayatını bedenini diri tutmaya adanmış kadınlara ihtiyaç duyuyor sistem. Çünkü kendini bu işlerin akışına kaptırsa bir kez kadın, hele bir de bunun eğitimini 12-13 yaşlarında almaya başlarsa, herhangi bir toplumsal duyarlılığa sahip olması imkansızlaşır. Hatta bireysel duyarlılıklar bile gölgelenir zamanla. Cenazelerde makyajı akmasın diye ağlamalarını engelleyen tanrıçalarla karşı karşıya kalırız!

Reklamlar aracılığıyla insanımızın trajikomik hallerinin birebir yansıtıldığı aşikar. Kadın temasının işlenişine bakıldığında da; güzelliğinden ve dişiliğinden başka pek az şey ile ilgilenen bir kadın portresi çiziyorlar. Ancak belli bir süre sonra reklamlar mı toplumu yansıtıyor, yoksa toplum mu reklamlarla yönlendiriliyor, ayırt edilemez oldu. Kaçırığımız nokta, reklamlarda güldüğümüz kadın tiplerinin bir yandan o reklamların hedef kitlesini oluşturduğu. Gülüyoruz belki seyrederken, ama çevremizde saçını salıp hafif de kıvırtarak problemlerini çözmeye çalışan, sıra beklemeyen, park yeri sorunu yaşamayan o kadar çok kadın var ki.

Reklamların, ürünlerin yanı sıra, her zaman resmi ideolojinin kültür ve felsefesini de empoze ettiğini hiç bir zaman unutmamak gerekiyor. Hele kapitalizmin gelişme süreciyle beraber reklamların gelişimi de incelenmeye kalkılırsa durumun vahameti ortaya çıkacak. Eskiden en azından pazarlanan ürünün ne olduğu, işlevi anlatılmaya çalışılırken, bugün bunun yerine tamamen akılda kalacak imgelerin üzerine yoğunlaşmış durumda. Kadınlara yöneltilen reklamlarda da durum aynı. Eti Form yemek bir kadın için, giyim mağazasında komik duruma düşmemekten başka bir anlam taşımıyor belki de.

21. yüzyıl kavramların altını oydukça kadının durumu da işte böyle bir noktada takılıp kalıyor. Benliğinin cinsel kimliğinden ibaret olduğunu sanan ve ancak bu kimliği besleyerek hayata tutunabileceğini zanneden, bunun uğruna zamanının çoğunu dış görünüşüyle ilgilenecek geçiren ve ancak bu konularda başarılı(!) olduğunda tatmin olabilen kadın kitleleri çıkıyor ortaya. Zayıf kalmayı, reklamdaki gibi asansöre binebilmeyi en büyük zafer addeden, kendi bedeninden standartlar dışına çıktığı her dakika rahatsız olan, hatta nefret eden, kendine ve asıl benliğine yabancılaşmış kadın kitleleri... Yaşam amacının ne olduğu üzerine kafa yoracak vakti olmayan, her yıl değişen moda renkleri yakalamak uğruna alışveriş merkezleri arasında mekik dokuyan, yeni çıkan kozmetik ürünlerinin özelliklerinin yazdığı kitapçıklardan başka eline yayın almayan, gazetelerin "erkekler nasıl tavlansın; bir ortama girildiğinde nasıl davranılır" köşelerinden başka bir yerine ilgi göstermeyen kadın kitleleri.

Bilmem ne altını yoksa evlenmiyor artık kadınlar, tek taş pırlantası yoksa küsüyor. Eskiden hayata insan hazırlayan anneler, artık kızlarını erkeklere meta olarak hazırlıyorlar. Kadınlar ekonomik özgürlüklerini kazanıyor artık günümüzde, kadınlar fark edilmeye çabılıyor. Ataerkil ailedeki yerleri değişiyor. Kadınlar sokaklara karışıyor artık(!). Kapitalist düşünür kadınları özgürleştiriyor. "Kuşlar beyinleri alındığında uçma yeteneklerini kaybetmezlermiş" kadınların beynini hedef alıyor reklamlar. Düşünemeyen ama iş hayatında başarılı presentable kadınlar; onlar özgür kadınlar! Oysa sadece beyinlerine sürekli işlenen şeyi yapıyorlar.

Ekonomik bağımsızlığın gerekçesinin formüle edildiği bile ilginç. Henüz bekar olan genç kıza deniyor ki, "Kilo alma, vücudunu koru. Böyle sürerse kocan seni boşamaz. Bir de ekonomik bağımsızlığını kazan. Eee o da boşarsa işine yarayacak."

Yani özünde kadının edilgen yapısında değişen bir şey yok. Sadece kadına oyalansın diye verilen suni bir özgür alan var ortada. Kadıncıklar da o alanda birbirleriyle çekişerek ve erkeklere göz süzerek yaşıyorlar.

Avrupa ülkeleri, form ürünlerinin piyasaya sürüldüğü yer olmasına rağmen, obezlik gibi yoğun sıklıklı bir halk sağlığı sorunuyla başa çıkamıyor. Büyüklelerimiz bizim zamanımızda sabundan başka bir şey yoktu derken, yaşlıların pürüzsüz ciltlerinde kalıyor gözlerimiz. Her yıl yeni renklerle baştan yarattığımız gardroplarımız, giyecek kıyafet bulamayanlar karşısında utancı geçirmiyor aklımdan. Ama kadınlarımıza verilen reçete o kadar kabarık ki, onlar bunları düşünüp kafalarını karıştıracak vakti bulamıyorlar: Diyetisyenler, fitness merkezleri, masaj salonları, kuaför, alışveriş derken... Bütün haftayı kapsayan bir program çıkıyor ortaya.

Ve düzen özgürleştiriyor kadınlarını. Kadınlığının farkına vardığı ilk dakikadan itibaren işleyişe geçen bir süreç, ağır ağır verilen narkoz, cerrahi bir müdahale. Uzun, güzel ve bakımlı kuşların özgürlük elinizde. Müdahaleden kaçabilmek yürek istiyor. Şu günlerde unutmamak için çabalamak zorunda kalıyor insan. Ama reklamlara inat vurgulamak istiyorum:

"Ben bir kadınıam, ama önce insanım!!"

Bilge Atay
(Ekim Gençliği'nin Eylül 2003 tarihli 64. sayısından alınmıştır...)

Genç Komünistler'den Ümit Altıntaş

Gençlik Kampı izlenimleri

Parti'nin çağrısına yanıt verebilmek...

Gençlik güçlerimizin bugünkü ihtiyacı üzerinden şekillenen bir nitel atılımın gerçekleştirilmesi için, özellikle bu konuya yoğunlaşmış bir kampın ne kadar önemli olduğu anlaşılabilir.

Ümit Altıntaş Gençlik Kampı'na gelirken kafamda, artık bir sıçrama gerçekleştirmemizin zamanının geldiği, bunun ise son 2 yılda yaşadığımız gelişmenin daha nitelikli bir seviyeye çıkartılmasıyla gerçekleşeceği netleşmişti. Bu nitelik hem teorik, hem politik, hem pratik anlamda gençlik güçlerimizin geliştirilmesiyle kazanılabildi. Kampın en büyük kazanımı, gençlik güçlerinde ciddi bir bilinç açıklığı yaratmış olması ve yeni döneme bu bilinçle sarılacak olmamızdır.

Parti tarafından gençliğe yapılan çağrıda, partiyi her alanda güçlendirmek için genç komünistler görev başına deniliyordu. Partinin bu çağrısına yanıt verebilmek bizim için her şeyden daha önemliydi. Bu ise kendimizi partili düzeye taşıyarak olabilir. Partili düzeyde yalnızca nitelik ve nicelik artış değil, aynı zamanda partili kimliği saflarımızda oturabilmek sorunudur.

Partili olmanın tüm sorumluluklarını yerine getirebiliyor muyuz? Acaba 24 saatimizi bir sınıf devrimcisi olarak örmeye ne kadar başarılı olabiliyoruz? Parti ile bütünleşmek için ne kadar çaba harcıyoruz? Kampın en önemli özelliği, bu soruları hepimizin hissetmesine ve kendisine sormasına vesile olmasıdır.

Devrimci bir sınıf kültürü yaratmada kamp önemli bir örnek olmuştur. Bir hafta boyunca birçok genç insan bir arada komün hayatı yaşadık. Bu süre içerisinde paylaşmanın ve dayanışmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu gördük. Bireyci yanlarımızı törpülemeye, kolektif yaşantıyı yeşertmeye uğraştık. Kampın sonuna geldiğimizde ise ciddi hiçbir sorunla karşılaşmadığımızı, devrimci sınıf kültürünün bireyci yoz kültüre karşı büyük bir zafer kazanmış olduğunu gördük.

Bundan sonra aldığımız bu motivasyon ve güçle çok daha hızlı yürüyeceğiz zafere! Tek alternatifimiz olan sosyalizmi yaratma hedefiyle gençliği saflarımızda birleştirecek, geleceği genç ve güçlü kollarımızla öreceğiz!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

H. Ali

Geleceği kazanmak için sıçrama zamanıdır!

Yaklaşık iki ay önce başladığımız bu kampın hazırlık süreci de dahil olmak üzere bitimine kadar bütün yoldaşların titizlikle davrandığı, kampın amacını ve önemini iyi kavradıkları anlaşılıyordu. Yoldaşların dikkatli davranmaları, kamp süresi boyunca en ufak bir güvenlik sorunu yaşamamızı önledi. Bu durum bile hemen hemen bütün yoldaşların illegal faaliyet yürütmenin gereklerini içselleştirdiklerinin bir kanıtıydı.

Kamp süresi boyunca sadece eğitim alanında değil, devrimci iç yaşam noktasında da eğitici ve örnek bir yaşam geçirdik. Günün daha verimli geçmesi için erkenden kalkarak kahvaltının kolektif bir şekilde hazırlanması, sunumlardan önceki bir iki saatlik

boşluğu yoldaşların hep beraber geçirmek istemeleri, yoldaşlarımızın kolektif yaşama hemen uyum sağladıklarının bir göstergesiydi. Günlerimizin verimli ve dolu dolu geçmesi kamp dışındaki yaşamımıza, faaliyetlerimize örnek olması açısından önemli bir yandı. Yaşanan küçük sorunlara ve aksamalara insanların duyarlılıkla yaklaşması, hemen müdahale etmesi herkesin kampın daha da iyi, verimli geçmesi için çabalamasından kaynaklanıyordu. Ayrıca bu durum, bütün yoldaşların sorunlara karşı tahammülsüz yaklaşımları, daima en iyisini istediklerini gösteriyordu.

Kamp boyunca yapılan sunumların hepsi, bütün yoldaşların asgari düzeyde bir açıklığa sahip olmaları gerektiği konulardan seçilmişti. Yapılan sunumlarda herkesin bir şeyler katmak istemesi anlamlı ve önemliydi. Gün boyunca sürdürülen sunumların sonlarına doğru yoldaşların yorgunluğa, uykusuzluğa rağmen halen o tartışmalardan bir şeyler kazanmak ve kazandırmak derdinde oldukları gözleniyordu. Bu da tahmin ediyorum ki, bütün yoldaşları mutlu etmiştir. Yapılan sunumlardan ve tartışmalardan bütün yoldaşların asgari düzeyde yararlandığını düşünüyorum. Ayrıca sunumlar ve tartışmaların notlarının tutulması sayesinde, kampa katılmayan yoldaşların da bundan yararlanacakları ve kendilerine bir şeyler katabileceğini düşünüyorum.

Şimdi gerçekleştirdiğimiz kampın bizlere kattığı birikimlerle kendi yerellerimizde yürüteceğimiz faaliyetlerde çitayı yükseltme zamanıdır! Geleceği kazanmak için sıçrama zamanıdır!

Bütün yoldaşlarımızda bu iradenin olduğunu düşünüyorum.

E. Korkut

İkinci kez örgütlenmek

İnanç dolu bir haftanın ardından tüm yoldaşlara merhaba;

Benim açımdan bu kamp ikinci kez örgütlenmek anlamını taşıyor. Bugün durduğum yeri idrak edebilmem ve zaafılarımı görebilmem açısından oldukça aydınlatıcıydı. İleriye daha umutla ve güvenle

bakabiliyorum.

Gerek özenle hazırlanmış seminerler, gerek özverilerle sürdürülen devrimci iç yaşam; bu yaz süreci için öne çıkarılmış olan eğitim hedefinin başarıya ulaştığının bir kanıtıydı. Özellikle Habip ve Ümit yoldaşlar için düzenlenen anma sırasında hepimizin inancının perçinlendiğini ve bir kez daha ne için bir arada olduğumuzun ayırdına vardığımızı gözlemledim.

Belirtmeliyim ki kampın asıl değerlendirmesi, kampanya sürecinin işleyişine bağlı olarak yapılacaktır. Önemli olan orada tabi olduğumuz eğitimin pratikte yansımaları bulup bulmadığıdır. Ancak bugün durduğum yerden bakınca oldukça umutlu bir tablo ile karşı karşıya olduğumuzu görüyorum.

Bu süreçte emeği geçen tüm yoldaşlara tekrar teşekkür ediyorum...

C. Mustafa

Devrimci disiplin ve devrimci inisiyatifin birliği

Bu kampa gelmeden önce çeşitli çekincelerim vardı. Yıllardır birçok siyasi çevreye hakim olan "Devrimci adam söylediği saatte kalkar, programa harfiyen uyar!" gibi kalıpların uygulanacağından, yani mekanik bir disiplin anlayışının kampa hakim olacağından tedirgindim.

Oysa burada bu yapaylığın aksine, tam olarak olması gerektiği gibi bir devrimci disiplin anlayışı hakim oldu. Kamp programı itina ile hazırlanmış olmasına rağmen gerektiğinde çok rahat belirli esnemeler yapıldı ve buna rağmen genel planda hiçbir aksama olmadı.

Kampın en önemli ögesi olan sunumları ise, asgari bilgilendirme işlevlerinin yanı sıra önemli tartışmalar açtıklarını düşündüğüm için, önemli buluyorum. Bu tartışmaların kampa da sınırlı kalmayacağını, yayın vb. aracılığıyla devam ettirileceğini düşünüyorum.

Bence kampın en önemli yönü, yarattığımız komün yaşamı sayesinde bütün yoldaşlarda gözlemlenen olumlu gelişmelerdi. Yoldaşların gözünde o ışıltıyı ve o inancı görmek bile tek başına çok şey ifade ediyor benim için.

A. Enez

Partili kimliğe bir adım daha yaklaşmak!..

Ümit Altıntaş Kampı sırasında ideolojik ve politik gelişimin, örgütlülük ve yoldaşlık bilincinin hızlı bir şekilde geliştiği bir hafta yaşadık. Her türlü zaafıtan sıyrılmak ve partili kimliğe ulaşmak noktasında önemli adımlar attık. Ve bu gelişim, Partimiz'in biz genç komünistlere yaptığı çağrıya da bir yanıt oldu. Görev bilincimiz daha da gelişti. Parti'yi büyütme ve devrimi örgütlemek için adımlarımızı artık daha hızlı ve daha güçlü atıyoruz.

Tam anlamı ile dolu dolu geçen kamp sırasında sanırım en önemli dakikalar Ümit ve Habip yoldaşlar şahsında yapılan anmada yaşandı. Anma sırasında orada bulunan tüm yoldaşlar için Partimiz'e ve devrime olan bağlılığın bir adım daha geliştiğini düşünüyorum. Zira yapılan anma duygusal anlar yaşamamızın yanında şehit yoldaşlar şahsında partili

kimliğin bilincimizde bir kez daha pekiştiği dakikalardı.

Anma sonunda tüm yoldaşların yüzlerinde Partimiz'e ve devrime olan inanç okunuyordu...

A. Tamer

Ben hayatımda hiç bu kadar güzel uğurlanmadım

Göz kapaklarım güne ilk selamımı verirken, yüzleri yabancı ama yürekleri tanıdık onlarca insanın dost elleriyle karşılaştım. Uzanan bu eller sadece "hoş geldin" demiyor, içinde bulunduğum "burjuvazinin yoz kültüründen" beni kendine güvenen bir insan olmam yolunda ilk adımı attırarak olan kolektif bir yaşama da çağırıyordu. Yoz "burjuva kültürünün" insanları yalnızlaştırıp kimliksizleştirdiği bir ortamda ayakta kalma çabası veriyordum. Olduğum yerde kalmak, beni bu savaşta daha da geri düşürüyordu. Çevremdeki insanları değiştirip dönüştüremedikçe yüzlerin içinde tek başıma kalıyor, içine kapalı, sosyal ilişkilerden uzak, kendi sesinden korkar yaşıyordum. Ancak burada yaşamış olduğum devrimci sınıf kültürü deneyimi içinde, hem kendime güven kazandım, hem de yalnız olmadığımı hissettim. Edilen sohbetler başlangıçtaki sessizliğime ses, karşılaştığım yoldaşça (öncesinde bu kelimenin tam olarak ne ifade ettiğini bile bilmiyordum) bakışlar çekingenliğime cesaret, kurulan yemek zincirleri ürkekliğime güven kazandırdı. Burjuva kültürünün bastırıp neslini tüketmeye çalıştığı paylaşım, güven, cesaret, dayanışma gibi duyguların tekrar tekrar yeşertilip beslendiği bu bahçede aslında farklı türden rengarenk çiçeklerin de birlikte yaşayabileceğini gördüm. Böyle yazıyorum, çünkü bir takım devrimci grupların "devrimciler şu müziği dinler, böyle giyinir, şu şekilde davranır" şeklinde koydukları devrimcilik kıstaslarının da hayatla bağdaşmadığını bizzat yaşayarak bir kez daha anladım. Birbirinden çok farklı kişiliklerin bir araya geldiği bu mücadelede ortaklaşılması gereken en önemli noktanın samimiyet olduğunu düşünüyorum. Anlatılan her olay, tartışılan her konu sonunda ise bu düşüncemde ne kadar haklı olduğuma inandım. Hep birlikte söylenen türkülerin, kimi zaman neşeli, kimi zaman yanık, kimi zaman direngen ezgileri ise yüreğimin içinde estikçe yarınlara olan umudumu, inancımı katladıkça katladı.

Ve sona gelindiğinde samimiyetimden bir an bile kuşku duymayacağım, açılan kocaman onlarca yoldaş kucağı aynı duygularla sarıldım. Bizlere bu süre boyunca bir çuval patatesi afiyetle yediren de bu sıcacık ilişkilerin ateşinde pişmesi olsa gerek. Onlarca yoldaş, tek bir yürek bana el sallıyor, aynı umut dolu bakışlarla bakıyor, ben hiç bu kadar güzel uğurlandığımı hatırlamıyordum.

Şimdi sadece bu yönüyle bile yaşadıklarım sesime güven, yüreğime inanç, adımlarıma güç kazandırdı...

Berfin

"Bu kavga, ölüm-dirim kavgası!"

Uzunca bir zamandır iddiamızın gereklerini yerine getirmek için gerekli nitel sıçramanın olanaklarını yaratmaya çalışıyorduk. Bunun en temel araçlarından biri olan *Ekim Gençliği* Ümit Altıntaş Kampı, bu noktada son derece verimli geçmiştir. Ama en az bunun kadar önemli olan bir nokta, oraya verilen emeğin yaratılan paylaşımında karşılığını tam olarak bulmasıdır.

Zorlu bir hazırlık sürecinin yanı sıra gerçekten fedakarlık gerektiren bir çalışma ile başarıya ulaşan kampımıza katılan tüm yoldaşları ve Kamp Örgütlenme Komitesi'ni yoldaş sıcaklığı ile selamlıyorum. Yarım

sigaralarımızı, makarna ve patatesleri ve dünyanın en güzel ezgisi Enternasyonal'in dizelerini paylaştığımız tüm yoldaşlar; biliyorum ki, gelecekte üzerimize yağın kurşunları da aynı güzellikle paylaşacağız.

Kapanış konuşmasının ardından hep beraber Enternasyonal Marşı'nı söylememiz bence kampın etkili ve coşkulu anlarından biriydi. Ve ben bir daha nerede Enternasyonal'in söylendiğini duysam yukarı kalkık kararlı kollarımızı, sıkı dost yumruklarımızı ve kavgamızın yarattığı o en sevgi dolu bakışları hatırlayacağım. Hepinizi kucaklıyorum.

K. Eser

Ustanın çekici ellerimizde!

Genç komünistler, *Ekim Gençliği* Ümit Altıntaş Gençlik Kampı'nı gerçekleştirdiler. Yeni döneme partili düzeyde çalışma iddiası ile giren ve Parti'mizin "*Partiyi her alanda ve her alanda güçlendirelim!*" çağrısına en tok şekilde cevap veren bizler için kampımız çok önemli kazanımlar sağlamıştır. *Ekim Gençliği*'nin Temmuz sayısında da belirtildiği üzere, koyduğumuz iddia ve hedefler geniş bir devrimci eğitim sorununu gündeme getirmiştir. Bu ihtiyaçlar çerçevesinde kampımız, biz genç komünistleri yeni döneme hazırlayan etkili bir araç olarak en verimli şekilde kullanılmıştır.

Bugün ihtiyacımız olan devrimci eğitimin ayaklarından birisi elbette ideolojik eğitimidir. Kampımızı bu konuda öncesi, kamp süreci ve sonrası olarak başlıklandırabiliriz. Kampımızın düzenleneceği haberiyle birlikte bugünün siyasi gündemini oluşturan temel konular üzerinde çalışmalarımız başladı. Kampımız için herbirimizin aşgari bir birikimi sağlamanın yanı sıra birçoğumuz bu konularda sunumlar hazırlamakla görevlendirildi. Aylar süren araştırma, okuma, tartışma ve yorumlama süreci, bize daha kamp öncesinden geniş bir bilgi birikimi sağladı.

Kamp süresince süren seminerler ve tartışmalar mevcut birikimlerimizi geliştirirken bence daha da önemli, eksik yanlarımızı ortaya koydu. Hangi konularda eksik ve yetersiz olduğumuz, hangi konularda yoldaşlarımızdan farklı düşündüğümüz ve bu farklılıkların kaynakları... İşte bütün bunlar tartışma ve eksiklerimizi belirleme üzerinden bizim için daha da güçlü bir ideolojik donanımın önünü açtı.

Bu tam da kampımızdan bu konuda çıkardığımız temel ders ve kazanımdır. Yoldaşlarımızla uzun süren tartışmalar kendimizi ifade etme, onları anlama, sorunları kolektif bir şekilde çözmeye becerimizi geliştirdi. Marksist-Leninist değerlendirme, bu bakışı siyasi gündemlere uygulayabilme, tartışma ve kolektif düşünme yeteneklerinde önemli gelişmeler sağladık. Kazandığımız bu beceriler, saptadığımız eksikliklerimizi ortadan kaldırma olanağını sağladı. Burada bizlere kamp öncesi ve kamp süreci olduğu kadar sonrasına da önemli görev ve sorumluluklar düşüyor.

Devrimci eğitimin diğer bir bileşeni olan politik eğitim konusunda yaptığımız çalışmalar da ideolojik eğitim çalışmamızı besledi ve ondan beslendi. Birçok yerelden yoldaşlarımızla bütün bu yerellerdeki pratik deneyimler üzerinden tartışma, deneyim alışverişinde bulunma fırsatımız oldu.

Ayrıntıya inen bir gözlem ve yorumum da şudur: *Ekim Gençliği*'nin ilk sayısından itibaren elimizin altında bulunan arşiv ve geçmiş dönemlerin politik yönelimlerine dair yazı ve değerlendirmeler bize önemli olanaklar sağladı. Bugünün politik gelişmeleri, bu gelişmeler üzerine politika üretebilme ve gençliğin kendi politik reflekslerini geliştirmesi konularında ciddi kazanımlar elde ettiğimizi düşünüyorum.

Bahsettiğimiz bu iki başlığın yanı sıra, kampımızın her dakikası bir örgütsel eğitim çalışmasıydı. Bizzat bu pratiğimiz, koyduğumuz iddiamızı doğrular sonuçlar verirken, bize de çok şey kattı. Genç

komünistler, birçok yerelde aylar öncesinden ön çalışmaları başlayan kampı gerçekleştirip dönerken aslında örgütsel güvenlik konusunda önemli bir sınavı da başarıyla vermişti. Faşist sermaye düzeninin baskıları her alanda kendini hissettiren, genç komünistler, düşman karşısında önemli bir hamleyle cüret ettiler ve başardılar.

Bu sınavdaki başarı, her dakikası devrimci disiplin ve ciddiyetle yürütülen bir pratiğin ürünüydü. Örgütsel yaşamın diğer yanı sıra, kısıtlı imkanlar altında sürdürülen bu çalışma, yoldaşlık ilişkileri, düzenli ve disiplinli yaşam konularında da başarı ve kazanımların ifadesiydi. Gençliğin içinde yüzdüğü düzensizlik, sorumsuzluk, ciddiyetsizlik, plansızlık vb. küçük-burjuva zaafı en küçük bir tahammülümüz olamazdı.

Yoldaşlık ilişkilerinin motivasyonu ve en önemlisi, kampımıza da ismini veren şehit yoldaşlarımıza layık olma çabamız, onların önümüzde duran örnek yaşamları, en büyük yardımcımızdı. sorunsuz yürüyen faaliyetlerimiz bu konudaki başarımızın en güzel ifadesi ve armağanıdır.

Genç komünistler, gelecek süreci karşılamak için silahlandılar. Örgütsel, ideolojik ve politik olarak silahlandılar. Ama en önemlisi genç komünistler silahlarını, ellerinde "ustanın çekici", kendileri dövdüler. Kampımız göstermiştir ki, genç komünistler şunu söylerken yanılmamışlardır:

Ustanın çekici ellerimizde!

N. Güneş

Bu bizim açımızdan bir yenilenmeydi

Yaşama ve kolektivizme atılan en önemli adımlardan birini biraz telaşlı, biraz yorgun, biraz da umutlu atıyordum. Bu bizim açımızdan bir yenilenmeydi. Parçalardan oluşan bir bütünü görebilme, anlayabilme ve aktif hale getirebilme iddiasıydı. Yoldaş kelimesini sınavacağımız, kurşunları paylaşabilmeyi test edebileceğimiz bir adımdı. Yanılmadık, yanılmadım...

Geriye dönüp baktığımızda politik, pratik, ideolojik eğitimi örgütsel yaşamın çekirdeği olan kolektivizmle birleştirebilmenin haklı gururunu yaşıyorum. "Daha önce yoldaş kelimesinin anlamını bilmiyordum" diyenlerden "Ben hayatımda hiç böyle güzel uğurlanmamıştım" diyenlere, "Yoldaşlarımızın gözünde o ışıltıyı görmek bile anlamlı" diye vurgu yapanlara, "Yeniden örgütlendim" diyerek sıcacık bir cümle kuranlara ve her yazıda vurgulanan "Partinin çağrısına cevap verme"ye kadar birçok cümle, aslında yapılan işin ne kadar anlamlı ve güzel olduğunu da ispatlıyor.

Adımlarımızı sıklaştırmak, buradan doğru kendi içimizde kurduğumuz sınıksız bağla kitleleri sarmalamak, işçi, emekçi ve öğrenci gençliğin ortak mücadele mevzilerini kazanmak adına gerçekleştirilmiş bu kampın gelişmemiz açısından büyük önem taşıdığını düşünüyorum. Şimdi Tünelci'nin sınıksız masmavi gözlerini daha net görüyor, Geceyle Batmayan Güneş'in ise o sonsuz kahkahalarını daha yakından duyuyorum. Onlar bize gülen yüzler, denetleyen gözlerle bakıyorlardı ya bu kamp vesilesiyle onları gururlandırdığımızı düşünüyorum.

En çok da durup durup bu kampa katılmayanlar adına üzülüyorum. Kaçırdıkları bir yenilenmeydi. Çalışmalarımızın olanca güçle yoğunlaştığı bugünlerde gerçekleştirilen bu etkinlik, yolumuzu daha güçlü adımlarla yürümeyi garanti altına almamızın bir ifadesiydi.

Bunu başardık...

B. Özlem

(*Ekim Gençliği*'nin Eylül 2003 tarihli 64. sayısından alınmıştır...)

Mert Çelik Fabrikası'nın gerçek yüzü...**Cennet değil sömürü cehennemi!**

Büyükçekmece'ye bağlı Kırac'ta kurulu olan Mert Çelik Fabrikası, 8 Eylül tarihli *Sabah* gazetesine 'Fabrika değil cennet' başlığı ile yazı konusu yapılmıştı. Oysa Mert Çelik Fabrikası'nda yaşananlar fabrikanın işçiler için tam bir cehennem olduğu gerçeğini gözler önüne seriyor. Mert Çelik Fabrikası geçtiğimiz yıl da yine 'Fabrika değil Laila' başlığı ile, hem magazin programlarına hem de satılmış medyanın kaleşörleri tarafından burjuva gazetelerine 'çalışmıyorlar, keyif çatıyorlar' türünden meze yapılmıştı.

Vahşi sömürü dişlileri arasında emekleri acımasızca öğütülen, iliklerine kadar sömürülen işçilerin kölece çalışma koşullarına dair zerrece doğru bilgi yok yapılan haberde. Yalan ve gerçek dışı iddialarla dolu bu haberin yinelenmesi medyanın kimlerin hizmetinde olduğu gerçeğini bir kez daha ortaya çıkarıyor. Fabrika sahibi Mehmet Tanrısever'in sinemacı-yönetmen olması böylesine bir haberin medyada yer almasında ayrıca önemli. Bu haberi yaptırmak için patronların sözcülüğünü yapan burjuva medyayı kaç paraya satın aldığı ve *Sabah*'ın da bu haberden nasıl bir çıkarı olduğu haberin niteliği ile ortada.

"Vatan-millet-Sakarya" edebiyatıyla bulandırılan bilinçler

Mert Çelik'in patronu olan M. Tanrısever'i diğer patronlardan ayıran fark, islami sinemanın önde gelen isimlerinden biri olmasıdır. "Minyeli Abdullah" adlı filmin yapımcısı, "Sürgün ve Çizme" gibi ödüllü filmlerin de yönetmeni olan Tanrısever, işçilerin dini duygularını kullanmakta da profesyonelce bir taktik izliyor. Vicdanlı, babacan, dürüst, dini bütün ve imanlı bir insan rolüne bürünerek yönetmenlik kadar oyunculuk yeteneğini de sergiliyor. İşçi-patron çelişmesini perdelemek, azgın sömürü çarkları arasında işçileri daha da fazla sömürebilmek için her yolu kullanıyor. Tabii ki işbirlikçi düzen medyası bilinçli olarak işçilerin çalışma koşullarından bahsetmiyor. Fabrikadaki çalışma koşulları, satılmış kaleşörlerin yansıttığı gibi hiç de öyle cennet gibi güllük gülistanlık değil. Fabrikadaki sömürünün dozu ve çalışma koşullarının ağırlığı ne eğlence merkezleriyle ne de modernlik görüntüsü yaratılan cennet gibi bahçesiyle, havuzuyla, tenisiyle, diskosuyla, sinema salonuyla gizlenemiyor.

300 işçi günde 14 bin gibi rekor sayılabilecek düzeyde tencere üretiyor

Mert Çelik'in Avrupa'nın en büyük, dünyanın ise dördüncü büyük tencere üreticisi haline gelmesi işçilerin yoğun bir çalışma temposu altında vahşice sömürülmesinin ürünüdür. İşçilerin sömürüsü üzerinden patron servetine servet katarak bugünlere gelmiştir. Kriz dönemlerinde bile üretimini %40 artırmıştır.

"İş dünyasına hızlı ve çapkın bir genç olarak giren M. Tanrısever, kısa sürede büyük yol katedip fabrikasını cennete çevirmiştir" deniliyor söz konusu haberde. Büyüterek entegre tesis haline getirdiği fabrikasında başlattığı uygulamalar için Japonya'da gezdiği işyerlerinden ilham almış. Esnek çalışma modelini Japonya'da iyi gözlemlediği belli. İşçiler için

sömürü cehennemi olan fabrikasını şöyle anlatıyor:

"Birgün fabrikada sorunlarla boğuşurken baktım ne benim yüzüm güllüyor ne de çalışanların. Kimse hayatından, işinden memnun değil. Aklıma yıllar önce gittiğim Japonya'daki fabrikalar geldi. Neden olmasın dedim ve başladım vatan-millet-Sakarya edebiyatına. Baktım insanlar bir gayrete geldi. O zaman ustabaşlarına her sabah bunları tekrarlamalarını söyledim. Bir süre sonra gelip hep aynı şey olmuyor, insanlar bıktı dediler. Ben de bu fikri geliştirmeye başladım. İşin içine dans girdi, aerobik, jimnastik, müzik girdi. Bir de Kur'an girdi. Konu sıkıntısı çekiliyordu. Düşündüm Kur'an 600 sayfa. Hergün bir sayfa okunsa iki yılda sıra gelmez..."

Bu arada fabrikaya yeni bölümler de eklemiş. Piyanosu, bilardosu, teleskopu bulunan batılı tarzda döşenmiş fitness salonu, saunalı, kapalı yüzme havuzlu, sinemalı bir ofis binası da var. Konuk işadamlarının dinlenmesi için 5 yıldızlı bir otel suiti bile düşünmüş. Binanın içinde bulunduğu bahçede ise milyarlarca liralık ağaçların yer aldığı küçük koru, yarı olimpik yüzme havuzu. Bir başka bölümde ise disko.

Patronlar için cennet, işçiler için sömürü cehennemi

Evet burası tam bir cennet! Ama bir farkla; patronlar için rüyaları süsleyen bir cennet, işçiler için 'sömürü cehennemi'dir. Tanrısever tüm tesisleri fabrika işçilerinin kullanımına açıyor. İşçilerin sabah patronlarıyla birlikte aerobik yaptıktan, Kur'an okuduktan sonra işe başladığı, öğle tatillerinde havuza girdiği, film seyrettiği bu sömürü cehenneminde fabrika verimlilik artış rekorları kırılmış. Bu rekor da sömürünün gerçek boyutunu ortaya koyuyor. Ancak habere bakılırsa işçiler sanki çalışmaya değil, eğlenceye geliyor. İşyeri değil eğlence merkezi. İşbirlikçi medya burasını işçilerin alnteri döktükleri, kendileri için sefalet, patron için servet ürettikleri bir yer olarak değil de bir eğlence merkezi olarak sunmak için elinden geleni ardına koymuyor.

Evet orada tenis kortu, havuz, sinema salonu vb. şeyler var, ama kimin için? "Tüm bu etkinliklerin ve lüksün işçiler için olması, işçilerin tümünden yararlanması" deniliyor haberde. Günde 14-15 saat çalışan bir işçi nasıl olur da kendisi için orada eğlenebilir. Üstelik bu aktivitelere katılmak işçinin

özgür iradesine bağlı değilse. Verimliliği yani patronun kârını artırmaya dönük katılmak zorunluysa. Her sabah Kur'an dinletilerek, dinsel gericiliği sonuna kadar kullanarak işçilerin bilincini bulandırırsa burada nasıl bir cennetten bahsedilebilir? Çağdaşlık ve modernlik görüntüsü altında dinsel gericilik uygulanıyor, işçiler üzerindeki azgınca sömürü kolaylaştırılıyor.

"Psikolojim bozulursa adam bile öldürürüm"

İşçiler çelik üretiminin de getirdiği ağır çalışma koşulları ile yüzyüzel. Tek düze, bütün gün ayakta ve uzun saatler boyunca çalışmak verimi azaltacağı için, bu uygulamalara katılmayanlara kapı gösteriliyor. Hatta kimi zaman katılmayan işçiler dayakla cezalandırılıyor. Cennetin gerçek yüzünü işçiler için biraz irdelediğimizde, karşımıza esnek çalışma, düşük ücret, dayak, küfür, hakaret, baskı, aşağılama vb.

uygulamalar çıkıyor. Geçtiğimiz aylarda 5 işçinin patronun adamları tarafından dövülerek hastanelik edilmesi "cennet" gibi fabrika gerçeğini anlatmaya yetmiyor mu? İşçilerin hataları dayakla cezalandırılıyor. Arkadaşının hatasını ispiyonlayan işçiler ödüllendirilirken, hata yapan işçi ise arkadaş tarafından yuhlanıyor ve yüzüne tükürülüyor. Hata yapan işçiyi çalıştığı bölüme götüren patron, işçinin arkadaşları tarafından yuhlanmasını istiyor. Bundan sonrasında ise tüm bölümün işçilerinin cezalandırılan arkadaşlarına tükürmesini istiyor. Hata yapan işçi sayısı iki olduğunda ise işçilerin birbirine tükürmesini ve tokat atmasını istiyorlar. İşçilere hayvan taklidi yaptırarak eğlenen patronun isteklerine yerine getirmeyenler ise "moral bozdukları" gerekçesiyle hemen işten atılıyor. Daha ileri giden patron, "Psikolojim bozulursa adam bile öldürürüm" diyor. Bununla da yetinmeyen patron işten attığı işçilere senet imzalatarak haklarını ödemiyor.

Örgütlü işçiler kazanır

Evet, işte medyada 'Fabrika değil cennet' başlığı ile haber yapılan Mert Çelik Fabrikası'nın asıl gerçekliği böyle. Cennet ve eğlence merkezi olarak yutturulan sömürü cehenneminin kimler için cennet olduğunu işçiler çok iyi biliyorlar. Bilmekle kalmayıp kölece çalışma koşulları altında iliklerine kadar sömürülerek yaşıyorlar. İşçiler çığ gibi büyüyen işsizler ordusunun bir adayı olmamak için şimdilik herşeye boyun eğiyorlar. İşten atılma tehditlerinden dolayı susuyorlar. Zaten boyun eğdikleri ve sustukları için değil mi bu ağır çalışma koşulları?

Patronların rüyası işçileri kaderlerine razı bir şekilde boyun eğişe zorlamaktır. İşçiler örgütsüz oldukları ve sorunlarına karşı birlikte hareket etmedikleri sürece Mert Çelik ve onun gibi birçok fabrika patronları için cennet, işçiler için sömürü cehennemi olmaya devam edecektir.

Kapitalizmin sömürü, sefalet ve kölelik dayatan gerçekliği, uygulanan tüm yol ve yöntemler Mert Çelik'e böyle yansıyor. Patronlar düzeni işçilere insanca çalışma ve yaşama koşulları veremez. Bunun için mücadele edip, patronların saltanatını yıkmak gerekiyor. İşçilerin insanca çalışma ve yaşam koşulları için örgütlenip mücadele etmekten başka yolu yoktur.

Bir metal işçisi/Esenyurt

Ru Su: Ezgili bir yürek, devrimci bir sanatçı

U. Deniz

İşçi sınıfının ve emekçi halkların, burjuva egemenler tarafından her türlü baskı ve sömürüye maruz bırakıldığı kapitalist sistemde, tavrını sınıftan ve halktan yana koyan bir sanatçı olmak bedel ödemek demektir. İşkence görmek, yüzyıllık hapis cezalarına çarptırılmak, asılmak, kurşuna dizilmek, bile bile ölüme terkedilmek, diri diri yakılmak, yargısız infazlarda katledilmek demektir... Neruda'nın, Brecht'in, Lorca'nın, Vaptsarov'un, Chaplin'in, Jara'nın, Robeson'un, Nazım'ın yaşamları buna tanıklık eder... Nesimi'nin, Pir Sultan'ın, Hasan Hüseyin'in, Enver Gökçe'nin, Ahmet Arif'in, Yılmaz Güney'in yaşamları da... Ve işte, o yaşamlardan biridir Ruhi Su'nun yaşamı.

Yaşadığımız toprakların tarihi pek çok onurlu ozanın yasaklarla, baskılarla, işkencelerle ve acılarıyla dolu yaşamına da tanıklık eder. Kimisi Osmanlı'nın zalim sultanlarına karşı saziyle savaşıp, kimisi 'katli vaciptir' fetvasını hiçe sayarak doğru bildiği yoldan şaşmamıştır. Kimisi zalimlerin yüzüne "Yürü bre Hızır paşa/Senin de çarkın kırılır/Güvendiğin padişahın /Onun da tahtı devrilir" dizeleriyle haykırmış, kimisi "Ferman padişahına dağlar bizindir" diyerek meydan okumuştur. Yakın tarihimizde ise onların onuruna erişebilen pek az ozan vardır. Bu ozanların başında da Ruhi Su gelir.

Öksüzler yurdundan Opera'ya...

1912 yılında, Ermeni bir ailenin çocuğu olarak, Van'da dünyaya geldi Ruhi Su. Annesini ve babasını

İnsan ve emek

*Bir sergiyle geldi bahar
Ne don vurur, ne meyve verir
Öylece bir çiçek düşlemesi
Ne güzel bir oyun değil mi canım
Taslara bakan gözün çiçeği görmesi*

*Benim memleketimde bugün
Kırk bin, elli bin liradır
Resmin metrekaresi
Ve dillere destandır canım
Turan Erol beyazıyla Bodrum'un mavisini*

*Bir gece kulübünde bugün
Kırk bin, elli bin liradır
Zeki Müren dinletisi
Ve elbette güzeldir canım
Emeğin değerlendirilmesi*

*Ama benim memleketimde bugün
İnsan kanı sudan ucuz
Oysa en güzel emek insanın kendisi
Kolay mı kan uykulardan kalkıp
Ninniler söylemesi*

*Belki bu nedenle, yazık
Asılmış gibi durur
Asılmış gibi kederinden
Duvarlarımda resim
Çalgılarımda müzik*

Ruhi Su
Mayıs 1978

hiç tanımadı... Kendi deyişle "Birinci Dünya Savaşı'nın ortada bıraktığı çocuklardandı". Ona sahip çıkan yoksul bir ailenin yanında Adana'ya geldiğinde henüz bebektir. On yaşına bastığındaysa artık öksüzler yurdunda kalıyor ve yatılı olarak okula devam ediyordu. Sonrasında hep yatılı okulda okudu Ruhi Su, konservatuarı bitirene dek...

Sefalet içinde geçen ilk çocukluk yıllarının ardından, öksüzler yurdu yeniliklerle dolu bir başlangıç oldu yaşamında. Yine kendi deyişle "Oyun diye bir şey olduğunu ilk bu dönemde öğrendi" Kemanla da ilk kez öksüzler yurdunda tanıştı.

Türkü söylemeyi seviyordu ve yetenekliydi. Bu yeteneği ve daha da önemlisi müziğe olan tutkusu Ruhi Su'yu Müzik Öğretmenliği Okulu'na girmeye yöneltti. Çeşitli zorlukların ardından bu okula girmeye başaran Ruhi Su, sonradan eğitimini o yıllarda yeni açılmış olan Ankara Devlet Konservatuarı Şan Bölümü'nde sürdürmeye karar verdi. Klasik batı müziği eğitimi aldığı bu okulu tamamladıktan sonra, bir süre Hasanoğlu Köy Enstitüsü'nde müzik öğretmeni olarak görev yaptı. Ardından Devlet Operası'nda opera sanatçısı olarak işe başladı.

Bu yıllarda sahnelenen pek çok operada rol aldı. Bir opera sanatçısı olarak gösterdiği başarıyla müzik çevrelerine kısa süre içinde kendini kabul ettirdi. Fakat Ruhi Su, bir yandan aryalarda söylerken diğer yandan da türkü söylemekten geri kalmıyordu. Dost ortamlarında ve davetlerde söylediği parçaların içinde mutlaka türküler de ye alıyordu. Aldığı eğitimin de etkisiyle farklı bir tarzda söylediği bu türküler kısa sürede ses getirdi ve bir süre sonra 'bas bariton' Ruhi Su'nun sesi, radyo programlarından duyulmaya başladı.

Burjuvazinin değil, emekçi halkların sanatçısı

Ruhi Su'nun sesi yalın bir söyleyiş taşıyordu. Türküler ayrı bir renk kazanmıştı onun sesiyle. Kabukları kırıp öze giden, özle sözü bir eden bu ses, gücünü halk sevgisinden ve sabırlı bir çalışmadan alıyordu. Nitekim radyoda yaptığı programlar halkın büyük ilgisini çekti. Öyle ki, insanlar program sırasında telefonla arıyor, Ruhi Su'yu evlerine çay içmeye, yemek yemeye davet ediyorlardı. Kısa bir süre sonra, klasik batı müziği kültürüne henüz yabancı olan bir ülkede halkın sevgisini kazanmış bir opera sanatçısı olarak dünyanın da ilgisini üzerine çekti. Yurtdışından davetler almaya başladı.

Ruhi Su gittiği yolun ne denli doğru olduğunu anlamıştı. Bundan sonra da bu yolda devam edecekti. Bir aydın sorumluluğuyla sanatını halkı için yapacak, safını emekçilerden yana tutacaktı. Eğitimini, bilgisini ve yeteneğini bu bilinçle iyice yoğunlaştırarak türkülerle dolu bu yoldaki yürüyüşünü sürdürdü. Pir Sultan'dan Karacaoğlu'na, Yunus Emre'den Dadaloğlu'na; söylediği türkülerin anlam ve içeriği onun dünya

görüşünü şekillendirdiği gibi, dünya görüşü de bu türkülerini daha çok sevip sahiplenmesinde belirleyici oldu.

Kuşkusuz Ruhi Su, halkına karşı bir sorumluluk bilinciyle hareket ediyor olmasaydı, bir opera sanatçısı olarak kalabilirdi. Çünkü o alanda kendini kanıtlamış bir isimdi. Hazır belli bir güce ve saygınlığa erişmişken elit burjuva çevreler içindeki yerini daha da sağlamlaştırmayı tercih edebilirdi. Fakat o halk türkülerinin doğru bir şekilde söylenişine üzerine çalışarak, onları zenginleştirmeyi, onun gerçek tadını ve anlamını halka yeniden ulaştırmayı misyon edindi.

1951 tevkifatı

Bir yandan bu misyonun gereklerini yerine getirmek için çalışmalarını sürdüren Ruhi Su, bir yandan da siyasi faaliyetlerine devam ediyordu. Örgütlü olmanın gerekliliğini her fırsatta savunan sanatçı, kendi yaşamında da örgütlü olmaktan asla kaçınmadı. Hem de bunu en ileri noktada gerçekleştirdi. Partili bir sanatçı olarak, gönül verdiği türküler ve halk kültürüne yeniden eğildi...

Ülkede Hitler faşizminin gölgesinin kol gezdiği ve komünistlerin teker teker toplanarak işkence tezgahlarına yatırıldığı günlerde, egemenlerin saldırılarından o da payını aldı. 1951 tevkifatında gözaltına alınanlar arasında Ruhi Su da vardı. Sansaryanhan'da haftalarca işkence gördükten sonra, 1952'de "komünizm propagandası" yapmaktan yargılanarak 5.5 yıl ceza aldı.

Aldığı ceza ve cezaevi süreci Ruhi Su'nun opera yaşamını noktalarken, onu türkülerin tam da ortasına attı. Yaşadığı toprakların ve o topraklarda yaşayan halkların sesi olan türkülerini, yöre yöre araştırıp derledi. Sesiyle, yorumuyla, saziyle, bilinciyle ve yüreğiyle harmanlayıp yine halkına verdi. Emekçilerin, ezilenlerin acılarını ve umutlarını besteleriyle türküye dönüştürüp, onların sesi oldu. Nazım Hikmet'in şiirlerini ilk kez besteleyen, şarkı olarak yeniden kitlelerle buluşturan da yine o oldu. Sevda türkülerini de söyledi, kavga türkülerini de; fakat hep aşkla söyledi.

Ezgileri susturulamayan bir yürek...

Yaşamı boyunca emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı duyduğu öfkeyi son nefesine kadar haykırmaktan kaçınmayan, sosyalizme olan inancını hep canlı tutan ve bu yüzden sayısız bedeller ödeyen devrimci bir ozandı Ruhi Su. Ne sanatından, ne dünya görüşünden yaşamı boyunca ödün vermedi ve bundan dolayı büyük acılar çekti.

Onu ve güçlü sesini yok etmek isteyen egemenler ellerinden geleni yaptılar: Demir parmaklıklar ardına hapsettiler. Sürgüne yolladılar. Konservatuardaki hocalık görevine, Devlet Operası'ndaki işine son verdiler. Plaklarını, kasetlerini yasakladılar. Yurtdışından aldığı konser ve hocalık tekliflerini engellemek için pasaport vermediler. Yakalandığı amansız hastalığın tedavisi için bile yurtdışına çıkmasını engellediler. Onu bile bile ölüme terkettiler.

Ruhi Su, devrime ve sosyalizme inanmış bir sanatçı olmanın bedelini yaşamıyla ödedi. 20 Eylül 1985'te aramızdan ayrıldı. Ezgili yüreğinden taşan ses ise kulaklarımızda yankılanmaya devam ediyor...

Edirne'deki kitle örgütlerinden basın açıklaması...**“Biz milyarlarcaız,
biz dünya halklarıyız!”**

13 Eylül günü saat 13:00'de SES Edirne Şubesi'nde TTB, TMMOB, KESK ve DİSK tarafından bu hafta içinde dünyada ve Türkiye'de meydana gelen olayları protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması düzenlendi. 11 Eylül Şili darbesi, 12 Eylül faşist askeri darbe ve 10 Eylül 2003'de Meksika'da Dünya Ticaret Örgütü'nün 5. Bakanlar Kurulu Toplantısı, yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

Basın açıklamasında şu görüşlere yer verildi:

“11 Eylül, Şili'de Salvador Allende yönetiminin 1973 yılında Amerikancı faşist Pinochet cuntası tarafından devrildiği tarihin yıldönümü olması bakımından dünya halkları ve özgürlük hareketleri için önemli bir tarih. Aynı zamanda 2001 yılında ABD'nin yeni saldırgan politikasını uygulamaya koymak için gerekçe saydığı ve aydınlatılmamış saldırının da tarihi.

12 Eylül ise, Türkiye'de 1980'de gerçekleşen bir askeri darbenin başka bir deyişle özgürlüklerin yanı sıra, emekten, barıştan, demokrasiden yana olanların baskı altına alınması, sendikaların yasaklanması, sendikacıların idam cezalarıyla yargılanması da dahil olmak üzere demokrasi adına varolan, kazanılan her türlü değerini altüst oluşunun tarihi.

Bugün 13 Eylül 2003 ve dünya halkları bu kez hepsini kapsayacak küresel bir darbenin eşiğinde. Dünya Ticaret Örgütü 5. Bakanlar Konferansı'nı 10 Eylül günü Meksika'da başlattı ve konferans yarın 15 Eylül'de sona erecek.

DTÖ'nün Meksika'daki 5. Bakanlar Konferansı'nın resmi gündemine alınan en önemli konu başlığını 4 yeni anlaşma oluşturuyor: Yatırımlar, rekabet, ticaretin kolaylaştırılması, hükümet satın almaları başlıklarını taşıyan anlaşmalar.

Bu anlaşmalarla 1997 yılından beri karşısında küresel ölçekte mücadele verilen MAI (Çok Taraflı Yatırım Anlaşması) yeni bir biçimde dayatılıyor. Egemen sermaye güçleri, emekçileri yoksul halkların ellerinin bağlanmasını, köleleştirilmesi, kuralsızlaştırma, örgütsüzleştirme, vergi yüklerini halkın sırtına yıkma, daha fazla kâr için herşeyin geçerli sayıldığı bir ortamın yaratılmasını amaçlıyor. Yani emekçinin, çalışanların, halkın, kazanılmış haklarının ellerinden alınarak sermayenin sınırsız, kuralsız ve vahşi egemenliğine terk edilmesinin koşulları yaratılmak isteniyor. Kamunun sermayeye yardımcı olması ama bütün alanlardan çekilerek, eşitlik adına eşit olmayan koşullardaki ulusal işletmelerin çökertilmesine zemin yaratılmak isteniyor. Tüm bu yollarla yoksullaşacak ve hatta işsiz kalacak milyonlarca emekçinin akıbeti onları hiç ilgilendirmiyor.

Dünyaya hükmetme noktasına gelen uluslararası tekellerin ve emperyalist çıkarları için ellerinde tuttıkları iktidarların yeni bir saldırısıyla karşı karşıyayız. Adımıza katılan hükümet temsilcilerinin bu toplantılarda başta ABD olmak üzere emperyalistlerin dayatmalarına boyun eğiyorlar. Onlar halklarının değil bir avuç azınlığın çıkarlarını temsil ederek toplantılarda yer alıyorlar. Bu kararlar dünyanın her bir köşesinde yaşayan emekçilere hizmet etmiyor. Tüm bu kararlar uluslararası tekellerin güçlerini pekiştirmeye, dünyanın en ücra köşesine kadar iktidarlarını yaymalarına hizmet ediyor.

Bu kararlar yalnızca ticari değil artık içiçe geçmiş askeri yayılmacılığa da hizmet ediyor. Afganistan'ın, Irak'ın, Filistin'in işgali ve Filistinliler'in kıyımında bu kararların uzantılarıyla karşılaşılıyor. İnsanların daha iyi yaşamaları için değil, daha çok ve daha kolay nasıl öldürürüz hesabıyla çalışan silah tekellerinin insanlık tarihine çaldıkları kara lekelere tanık oluyoruz.

Emekçiler ve sermaye arasındaki sınıflar mücadelesinin artık uluslararası ölçekte ve kıyasıya bir biçime dönüştüğünün bilincindeyiz. İşçi sınıfının tarihsel deneyim ve birikimleri bize yol gösteriyor.

Meksika caddeleri 7 Eylül'den beri onbinlerce işçi-köylü-memur-öğrenci ve yoksulun enternasyonal protesto gösterilerine tanıklık ediyor. Onlar yalnız değil. Çünkü bugün dünyanın tüm ülkelerinde yürekler Meksika'daki bu örgütlü ve yiğit kitleler için çarpıyor.

Meksika hükümeti 60 isimden oluşan bir 'sakıncılar' listesi yayımlayarak eylemcilerin gözünü korkutmaya çalışıyor. Buna karşın uluslararası ölçekte 'Benim adıma da listenize ekleyin' kampanyasıyla yanıt veriliyor.

Biz milyarlarcaız, biz dünya halklarıyız.

Biz dün Amerika'da, Çek Cumhuriyeti'nde, İtalya'da, Yunanistan'da, Fransa'daydık.

Bugün Meksika ve heryerdeyiz.”

SY Kızıl Bayrak/Edirne

**Irak'ta Mehmetçik'e
saldırılır mı?**

'Irak'a asker gönderme' konusunda, 'tayin edici günler'e girmiş bulunuyoruz. Hükümetin kafası ise, hala karışık görünüyor. Geçen hafta cuma gecesi Türk-Amerikan İşadamları Derneği'nin (TABA) yemeğinde bir konuşma yapan Başbakan **Tayyip Erdoğan**'ı dinlediğim vakit, hükümetin kafa karışıklığını daha iyi fark edebildim. Şu cümleler, Erdoğan'ın konuşmasından:

“... Başta ABD olmak üzere görüşmelerimiz devam ediyor. ABD bizden talepte bulundu. Ancak başkalarının ajite ettiği gibi biz bu konuda kararımızı rasgele vermenin peşinde değiliz. Bütün bu görüşmelerimizin neticesinde müzakerelerimizi yapacak, gerekirse konuyu Meclis'e getireceğiz. Bunu yaparken biz jandarma ve polis gibi oraya girmek istemiyoruz.”

Peki, giderse, Türk askerinin Irak'ın hangi bölgesine gitmesi söz konusu?

'Sünni üçgeni' olarak bilinen ve Amerikan askerlerine saldırıların en yoğun bulunduğu, Bağdat'ın batısı, kuzeyi ve kuzeydoğusunu kapsayan yarımaya şeklindeki Orta Irak'a. Bu bölgede Türk askeri konuşulursa, Mehmetçik'e saldırı ihtimali yok mu?

Bu soruyu bana Irak'taki koalisyon güçlerinin birinin büyükelçisi, başka bir biçimde, "Irak halkı Türk askerini iyi karşılar mı?" şeklinde sordu. Gerçi, Dışişleri Bakanı **Abdullah Gül**, günde en az bir kez verdiği demeçlerinde, günlerdir "Irak halkının Türk askerini çok istediği" yolunda, muhtelemlen, hem kendi tabanına ve hem de Amerikan tarafına bir '**siyasi mesaj**' göndermek istiyor ama bu, doğru değil.

Zaten, 'Irak halkı' sözcükleri kendi başına bir anlam ifade etmiyor. Ne demek Irak halkı? Irak halkının yüzde 60 kadarı Şii. Hangi Şii, Irak'ta Türk askeri istiyor? 'Amerikan işgali'ne karşı direnme hesapları yapan militan **Muqtada Sadr**'ın yandaşları mı? En büyük **Ayetullah Ali Sistani**, Necef'te böyle bir fetva mı yayınlamak niyetinde? Yoksa, bir suikasta kurban giden **Ayetullah Muhammed Baghir el-Hekim**'in yerine geçen, Irak Yönetim Konseyi üyesi kardeşi **Abdülaziz el-Hekim** mi? Yoksa, 'laik-Şii'lerin eğilimlerini yansıtabilecek olan, Irak Yönetim Konseyi'nin şu sıra başkanlık koltuğundaki **Ahmet Çelebi** mi?

Ahmet Çelebi, geçen hafta Ankara'daydı. İstemediklerini alenen ilan etti. Ülke nüfusunun yüzde 20'ye yakınının temsil eden Kürtler'in, istemediği bir sır değil. Yeni Dışişleri Bakanı, Kürt kimlikli **Hoşyar Zebari**, yeni sıfatıyla ilk açıklamasında 'istemediklerini' söyleyince; Türkiye'nin çeşitli çevrelerinden Amerikalılara hitaben '**susturun şu adamı**' haykırışları yükseldi.

Türkmenler'in istediğini varsayabiliriz. Ama, Türk askerinin Irak'ın Türkmen-yoğun bölgesinde konuşlanması diye bir konu söz konusu değil.

Geriye kalıyor, nüfusun yaklaşık yüzde 17'sini oluşturan ve Amerikan askerlerine yönelik saldırıların, bir başka anlamda ülkedeki '**güvenlik sıkıntısı**'nın '**sosyolojik zemini**'ni temsil eden Sünni Araplara...

Bunları mı güvenmeliyiz?

İşin doğrusu şu: "Irak'ta Türk askerini, Iraklılar'ın büyük çoğunluğu istemiyor. Amerikalılar istiyor." Kaldı ki, (daha ziyade Abdullah Gül'ün bizi istediklerini kastettiği

yüzde 17'lik Sünni Araplar'ın, şu anda 'silahlı eylemler'in başını çeken eski rejimin tabanı olduğunu da unutmayalım.

Bu nedenle, yukarıda sözünü ettiğim büyükelçiye, cevaben, "Eski rejimin artıkları, Baas yandaşları, bir dizi istihbarat örgütünün işsiz mensupları ve Vahabiler dahil köktendincilerin, Türk askerini gördükleri vakit, saldırma planlarına Mehmetçik'i de dahil etmemeleri düşünelemez" dedim; "Türk askerinin her burnu kanadığında, Türkiye'de kıyamet kopacak, 'Bizim evlatlarımızın oradan ne işi vardı, bu kararı kim aldı' diye. Türk askerlerine yönelik her saldırıda verilecek kararlar, hem Türk-Amerikan ilişkilerinde ve hem de Türkiye'nin iç siyasetinde yeni çatlaklar yaratmaya kuvvetle aday... Bunun böyle olacağını, Irak'ı 35 yıl boyunca yönetmiş olan ve bugün Amerikalılara karşı direnişi örgütlemekle meşgul olanlar bilmiyor mu? Görmüyorlar mı? Onun için, eğer Türk askerine saldırma niyetleri yoksa bile, -ki olmadığı pek şüpheli- sırf bu sebeplerden dolayı saldırı planı yaparlar."

Dolayısıyla, Irak'a asker gönderme kararı alınacaksa, bu tümüyle '**stratejik bir öngörü**' ile irtibatlı bir '**siyasi karar**' olmak zorunda. O takdirde, 'Iraklılar'ın ne dediği, Türkiye'yi isteyip istemediği' birinci derecede önemli değildir. Ayrıca, Orta Irak'ta görev yapılacaksa, Tayyip Erdoğan istemese de, evet, Türk askeri oraya jandarma ve polis gibi gidecektir. Başka yolu da yoktur.

Eğer, 'Pollyanna siyaset söylemi'yle hükümet, ikide bir, 'Irak halkına yardımdan başka bir niyeti olmadığı'ni söylüyorsa, üniformalı ve silahlı personel yani asker yerine, Ulaştırma Bakanlığı, Bayındırlık Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı vs. personeli göndersin. Aksi, inandırıcı değil. Şu anda Irak'ta söz konusu olan '**barışı koruma**' (peacekeeping) misyonu değil; güvenliği sağlama yani daha ziyade bir 'barış kurma'- (peacemaking) misyonu.

Hükümet, bir karara varırken, kendine ve kamuoyuna karşı da dürüst davranmalı. Aksi halde, sonuç, '**tezkere vak'ası**'ndan beter olabilir. Nitekim, şu sırada İstanbul'da bulunan **Washington Post**'un tanınmış köşe yazarı **David Ignatius**, "**Türk Kartı**" başlıklı yazısında şöyle yazdı:

"Irak savaşının gizli bir kurbanı, Amerika ile Türkiye arasındaki stratejik ortaklık oldu... Şimdi iki ülke, ABD kuvvetlerinin hemen her gün saldırılara hedef olduğu Bağdat'ın kuzeybatısındaki vahşi savaş alanına 10.000 Türk askerinin gönderilmesi konusunda anlaşmaya varmak üzereler. Bu, Amerikan işgalini güçlendirebilecek ve hasar görmüş olan Türk-Amerikan ilişkilerini de yeniden canlandırabilecek cesur bir plan. "Ama aynı zamanda, Irak'ta Türk kartını oynamak, hem Amerika, hem de Türkiye için tehlikeli. Türk tahlilcilerindeki yaygın kaygı, kısa-vadedeki sorunlarını çözmek için acele eden iki ülkenin, uzun-vadede başlarına bela olabilecek sorunlar yaratıyor olabilecekleri..."

"Eski Türk-Amerikan ilişkisi Soğuk Savaş'tan ortakalmıştı ve 1 Mart'ta ölüverdi. Irak'a ilişkin kararlarıyla, iki ülke, şimdi, yeni bir ilişkinin kurallarını yazıyorlar."

Yani, durum, artık '**imla hatası**'nı kaldırmayabilir...

Cengiz Çandar
(Tercüman, 17 Eylül '03)

Mücadele Postası

Mücadeleye sarılalım!

Merhaba arkadaşlar,

Ben 12 yıldır tekstil sektöründe çalışan bir işçiyim. Bir ay önce yeni bir fabrikada işe başladım. Bu fabrika dışarıdan bakıldığında ufak bir sarayı andırıyor. Daha iş

başvurusunda bulunurken içimden "tam bir sömürü yuvası" diye düşünmüştüm. Dışarıdan görünen ihtişama bakınca insanın aklına ilk önce bu geliyor. İşyerine girip de çalışmaya başlayınca söylediklerimin doğru olduğunu gördüm.

Sağlıksız koşullarda çalışıyoruz. Artezyen suyu içiyoruz. Yemek paydoslarımız 40 dakika, çay molası 10 dakika, maaşlar asgari ücret ve kalifiye elemanlar 10-20 milyon fazla alıyor. Mesaisiz 10 saat çalışıyoruz, bir de buna 4-5 saat mesai eklenince çalışma süremiz 15 saate çıkıyor. Çalışanların tepkisi hep aynı. Hep bireysel şikayetler. Bireysel şikayetlerle bir şey yapamayacağımızı, birlikte hareket edersek ancak başarılı olabileceğimizi anlatmaya çalışıyorum.

Sizlerle işyerinde bir işçi kardeşimle yaptığım sohbeti paylaşmak istiyorum.

- Kaç yıldır burada çalışıyorsun?

3 yıldır çalışıyorum, ama daha doğru dürüst karnımın doyduğunu hatırlamıyorum.

- 3 yıl içerisinde birlikte davranmayı, haksızlığa karşı direnmeyi denemediniz mi?

Nerede, onlar çok güçlü.

- Onlar değil biz güçlüyüz aslında, ama bunun farkında değiliz. Kaç kişi çalışıyor bu işyerinde?

350 kişi.

- Biz sadece burada 350 kişiyiz. Düşünsene bu 350 kişinin tek yumruk tek yürek olduğunu, o zaman karşımızda bu asalaklar durabilir mi zannediyorsun?

Doğru söylüyorsun, ama yıllardır bizi "böyle gelmiş böyle gider" masallarıyla uyutuyorlar. Artık uyanmamız gerekiyor.

- Evet artık uyumayalım, bir sınıf olarak silkinip geçmişte kardeşlerimizin yaptığı gibi sarılalım kavgamıza, haklarımız için mücadele edelim!

"Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
Ve bir orman gibi kardeşçesine"

Bir tekstil işçisi/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Ali Memed

Ali Memed isimli
Otuzunda bir işçi
Bir deri, bir kemik kalmış bedeni
Susmuş dili, kapanmış çenesi
Kendisine sorsan tam bir köleydi
Yüreğinde nefreti, gözlerinde kini
Dayanamadı konuştu bedeni
Yürümekten yara dolmuş ayaklarına
Çalışmaktan nasır tutmuş elleri
Her zamanki gibi
Sırtında taşırken bir işvereni
Ayağı takıldı, tökezledi
Halsiz bedeninden düşürdü işvereni
İşveren bağırdı: "Dikkat etsene hayvan herif!"
Ali Memed düşündü
Kendi kendine sordu
Kaybedecek neyim var ki
Dağıtayım şunun çenesini
Kafasını kaldırıp etrafına bir göz
gezdirdi
Bütün işçilerin gözü Ali Memed'deydi
Bağırdı "Bu şerefsiz hepimize hayvan dedi"
Onun gözünde biz köle, o efendi
Biz çalıştık sıktık kemerleri
O yan gelip yattı, büyüttü göbeğini
Hangimizin çocuğu biliyor balın
rengini
Ya da tel kadayıfın nasıl bir şey
olduğunu
Biliyorlar mı ha biliyorlar mı
Biz ürettik, onlar tüketti
Biz varettik, onlar sahiplendi
Bakın bir halimize nasırlı ellerimiz
Yara bere içinde kamburlaşmış
bedenimiz
Kaybedecek neyimiz var ki
Alalım çocuklarımızın geleceğini
Üretirken verdiğimiz emeğin,
döktüğümüz alınterinin bedelini
Verdik mi omuz omuza oluruz binlerce
işçi
Duramaz karşımızda ne patronu ne beyi
Bir işçinin bağırmasıyla kesildi Ali
Memed'in sesi
Bağırın işçi "Ben varım bu kavgada"
dedi
Varım diyenlerin sesi yükseldi
Ali Memed gülümseyerek
"Şimdi korkma sırası onlarda
Bozalım bu kölelik düzenini" dedi
Sınıfsız ve sömürsüz toplum için
Birleşti binlerce işçi

İşçiler zaptettiler alanları
Alanların etrafını sardı
Eli silahlı düzen bekçileri
İşçileri bölüp parçalamak için
Düzen bekçilerinden biri
"Dağılım yoksa ateş açarız!" dedi
İşçiler kararlıydı
Ali Memed en önde yürümeye başladı
Bağırın düzen bekçilerinin üzerine
yürürken
Başı dikti
Gözlerinde ve yüreğinde sınıf kini
Güç veriyordu ona
Yürürken titriyordu o küçük yüreği
Çünkü yaşamayı seviyordu o
Ama kölece alınterini, onurunu,
emeğini satarak değil
Onurluca yaşamayı seviyordu
Onuru için yaşamayı severken Ali
Memed
Yürüdü ölümün üstüne
Düzen bekçisi bağırdı:
"Dur yoksa vururum seni"
Ali Memed gülümsedi
"Ben onurum için ölüyorum
Ya sen niçin öldürüyorsun"
Düzen bekçisi bastı tetiğe
Namludan fırlayan mermi
Saplandı Ali Memed'in göğüs kafesine
Ali Memed düştü yığıldı yere
Nasırlı eliyle ezdi betonu
Kanlar içinde doğrulup kalktı ayağa
Dikildi düzen bekçisinin karşısına
İşçiler açılan ateşe karşılık verdi
Sarıldı taş, sopaya
Saatlerce süren kavganın sonunda
Kaçtı düzen bekçileri
Panzerlerinin silahlarının gücü
Yetmemişti işçilerin gücüne
Ali Memed kanlar içinde yaralı ve
mutluydu
Çünkü bu onun ilk zaferiydi
Ali Memed seslendi işçilere
"Kurtuluş umudu ellerimizde
Bu bizim ilk zaferimiz
Şelale gibi bırakın aksın kanımız
Akan kanımız boğacak bir gün tüm
vampirleri
Ve biz o gün direnenler olarak
söyleyeceğiz
Zafer türkülerini
Zafer direnenlerindir
Birleşin bütün dünyanın işçileri!"

N. Gül

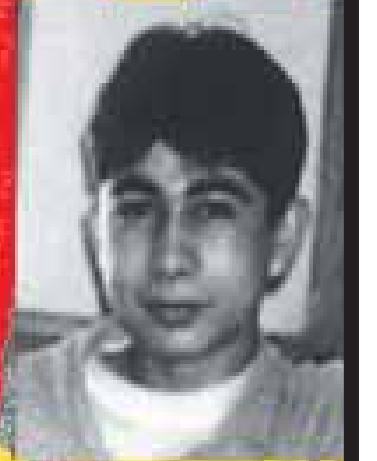
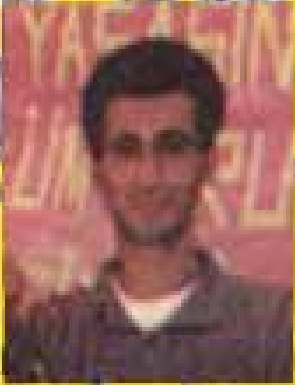
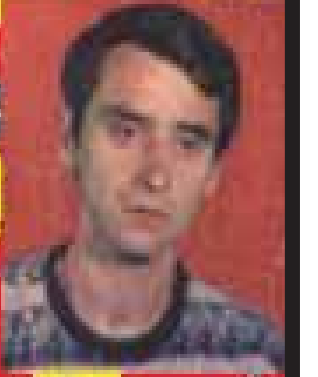
Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Hücre saldırısına başlama vuruşu:
Ulucanlar katliamı!..

**Devrimciler ölmez,
devrim davası yenilmez!**